

kurtuluş

Ekim 2015

Fiyatı : 5 TL (KDV DAHİL)

**Halklarımızın
kurtuluşu
Kızıldere'nin
yolundadır!
Seçimlerde
barışta değil!**

Elif Şafak Bahtiyar

YIKILACAK SARAYLAR!

Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm İçin Yürüyüş Ekim 2015 Özel Sayısı

Sahibi ve Sorumlu Yazışleri Müdürü: Mustafa DOĞRU
Adres: Katip Mustafa Çelebi Mah. Billurcu Sok.
No: 20 / 2 Beyoğlu/İSTANBUL
Ofset Hazırlık: Ozan Yayıncılık
Adres: Zübeyde Hanım Mah. Fevzi Çakmak Cad. 1297. Sokak
No: 1 Daire: 1 Sultangazi / İSTANBUL Tel: (0-212) 536 93 44

Baskı: GÜLMAT MATBAACILIK

Litros Yolu
2. Matbaacılar Sitesi
Kat:3 E BlokNo: 4
Topkapı / İSTANBUL

**KÜRT HALKIMIZIN KURTULUŞU
BARIŞTA DEĞİL SAVAŞTADIR!
KURTULUŞA KADAR SAVAŞ!**

← ŞAKA GİBİ
NE ALIRSAN 3,5

KAMPIYON
KARİYERİ ŞÖR KULUBUNU TEBRİK EDER,
BİR YILDA BAŞARILAR DİLERİZ,
KARİYERİ LYA BOREK

**TARİHİN
CEPHELİLER'E
VERDİĞİ
SORUMLULUĞU
YERİNE
GETİRECEĞİZ!**

İÇİNDEKİLER

- Tarihin Cephelilere verdiği sorumluluğu yerine getireceğiz!...3
- Faşizmin seçim oyununu reddedelim!.. Devrime yürüyelim....7
- AKP'nin Yeni Türkiye'si.....13
- “Saraylar saltanatlar çöker,
kan susar bir gün zulüm biter”.....29
- Yunanistan'da “Syriza rüzgârı” eser de
ülkemiz “solcu”ları durur mu? Syriza'nın iktidarı
reformizme bayram yaşattı!.....33
- Halk düşmanlarının yönetememe krizlerini
derinleştireceğiz.....41
- Sürecin insanı nasıl olmalıdır?.....49
- Bedrettinlerden Pir Sultanlar'a, Pir Sultanlar'dan Mahirler'e,
Mahirler'den Elif, Şafak, Bahtiyar ve Günaylar'a
Teslim Olmadık Olmayacağız!.....49
- Cepheli'ye pratik öneriler.....71
- Başarının harcında emek, temelinde halk vardır.....71
- Kürdistan'da kitle çalışması.....73
- Besinlerin içine sızan zehir: Emperyalizm.....83
- Kürt halkının tarihsel gelişim süreci ve kökeni nedir-1.....89
- Kürt halkının tarihsel gelişim süreci ve kökeni nedir-2.....93
- Tek yol devrimden tam yol düzene: Halkevleri.....101
- Emperyalizm ve uyuşturucu.....135

Kurtuluş'tan

Geçen seneki sayımızda “Ekmeğe ve adalete aç olan milyonların öfkesi ile savaşı büyütüyoruz. Kavgamız ekmek ve adalet kavgası...Ve adaleti uygulamak, adaleti sağlamak varlık-yokluk sebebidir bizim için” demiştik. Aradan bir yıl geçti. Emperyalistlerin, işbirlikçilerinin yönetememe krizi daha da büyüdü.

AKP faşizmi; iktidarını korumak için yakıyor, yıkıyor, katlediyor. Yasa, hak, hukuk, kanun hiçbir şey tanımıyor.

AKP faşizmi; Amerikan emperyalizmi ve oligarşi adına bizi “değiştirmek”, “yola getirmek” için dizginsiz bir faşist teröre başvuruyor. Bize “Ya düşünce değişikliği ya ölüm!”ü dayatıyor.

Ve biz adaleti sağlamak için, yeni destanlar yazıyoruz. “Halkımız sizi çok seviyoruz” deyip adalet istiyoruz. “Akacaksa kanımız, akacağı en güzel yerde aksın o zaman” deyip katillerin inlerini basıyor halk kurtuluş savaşçıları. Öleceğimizi bile bile “Teslim olamayacağız” diyoruz. Mermisi kalmadığında, taşlarıyla direniyor bu halkın yiğit evlatları.

Kurtuluş'un bu sayısında tarihin bize verdiği sorumluluğu yerine getireceğimizi anlattık. Koca koca örgütlerin teslim olduğu, sosyalizm iddialarından vazgeçtiği bir dönemde biz “Kurtuluşa Kadar Savaş” diyerek savaştığımızı, halk düşmanlarının yönetememe krizlerini derinleştireceğimizi, sürecin insanının nasıl olması gerektiğini anlattık.

Seçimler bu düzenin bir oyunudur. Bunu defalarca anlattık, anlatıyoruz. Son seçimlerden memnun olmayan AKP bütün seçimleri çöpe atıp tekrardan seçime gidiyor. Oligarşinin seçim oyununa ortak olmak AKP ve oligarşinin düzeninin devamını sağlamak başka bir anlama gelmeyecektir. Yunanistan'da Syriza'nın iktidara gelmesini devrim olarak görenler Syriza'nın sonraki sürecinden ders çıkartırlar mı hiç sanmıyoruz. Halkların kurtuluşunun seçimlerde olmadığını, kurtuluşa kadar savaşmakta olduğunu anlatıyoruz bu sayımızda... Egemenlerin istedikleri zaman çöpe atabildikleri, gerçekte hiçbir hükmü olmayan seçimlerle elde edilecek koltuklarda halkın çıkarları savunulamaz... Girilecek o meclis halkın meclisi değildir... Bu nedenle oligarşinin seçimlerini reddedip halk meclislerinde örgütlenelim, halkın savaşını örgütleyerek halkın iktidarını kuralım diyoruz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere..

TARİHİN CEPHELİLERE VERDİĞİ SORUMLULUĞU YERİNE GETİRECEĞİZ!

Devrim, egemenlerin korkusu, halklarınsa umududur. Bu umudu boğmak için dur durak bilmeden saldırır emperyalistler ve işbirlikçileri. Katleder, işkencelerden geçirir, savaşta ahlak-kural tanımadan halkları sindirecek, susturacak ne kadar yol yöntem varsa uygular. Asit kuyularına atmaktan kaçımaya, faili meçhullerden diri diri yakmaya ve daha geliştirdikleri envai çeşit işkence yöntemleriyle hiç vazgeçmeden saldırır. Ama tarih göstermiştir ki hiçbir fiziki saldırı devrim umudunu da inancını da yok edemez; tersine büyütür. Öfke ve intikam duygusu artar çünkü. Bu nedenle fiziki saldırılar, ideolojik saldırganlık olmadan sonuçsuz kalır. Ve devrimlerin tarihinde bu yüzden ideolojik saldırganlığın devrimi, devrimciliği tasfiyeye yöneldiği dönemler tarihi sorumluluklar yükler M-L'lere.

Türkiye devrim tarihinde hiçbir zaman ideal koşullarda mücadele etmedik. Devrime yönelen saldırı dönemlerinden geçerek geldik bugünlere. 12 Eylül faşist cuntasının yarattığı sindirme politikalarının ardından sosyalist sistemlerin dağılmasıyla 90'larda tüm dünyada büyük bir tasfiyecilik saldırısı başladı. Devrime, sosyalizme yönelen en büyük ideolojik saldırganlıktı. Orak çekiçlerin bayraklardan çıktığı, silahların bırakıldığı, zihinlerden sosyalizmin silindiği dünyanın hakimi olarak emperyalizmin kabul edildiği bir dönemdi yaşanan. 12 Eylül'ün fiziki saldırılarıyla korkutulmuş ve sindirilmiş kesimlerin umudunu tamamen yok etme saldırısıydı ülkemize yansıyan.

Korkana cesaret verilebilir ama umudunu, inancını kaybedene umut vermek çok daha zordur. Halkların tarihinden devrimin, sosyalizmin silinmeye çalışıldığı bu tarihsel dönemi bir tek biz atılımlarla karşıladık. Tasfiyeci saldırılar onlara has, cüretle atılarak alt edilince, başka yolu yoktur. Oligarşinin katil polislerine, MİT'çilerine, 12 Eylül'ün işkencecilerine, Kürt halkının kasaplarına yönelik hesap soran eylemlerimizle geçtik atılıma. Dökülen kanların hesabını yalnızca sosyalistler sorar dedik. Ortadoğu'dan Latin Amerika'ya dünyayı kan gölüne çeviren, tasfiyeciliğin de ideolojik öncüsü ABD emperyalizminin kurumlarına, ajanlarına

Tarih göstermiştir ki hiçbir fiziki saldırı devrim umudunu da inancını da yok edemez, tersine büyütür. Öfke ve intikam duygusu artar çünkü. Bu nedenle fiziki saldırılar, ideolojik saldırganlık olmadan sonuçsuz kalır. Ve devrimlerin tarihinde bu yüzden ideolojik saldırganlığın devrimi, devrimciliği tasfiyeye yöneldiği dönemler tarihi sorumluluklar yükler M-L'lere.

çevirdik namlularımızı, başaramayacaksınız, dünyanın hakimi değilsiniz dedik. Ve 12 Temmuzlar'da, 16-17 Nisanlar'da önder kadrolarımızın kaybıyla beraber onlarca şehit, yüzlerce tutsak vererek ödedik bedelini.

Her tarihi sürecin simge eylemleri vardır. Çiftelhavuzlar direnişi, 90 tasfiyeciliği karşısında atılım ruhunu simgeler. Çünkü,

-Teslim olmama

-Cüretle savaşıma

-Halka, şehitlere bağlılık

-Ve en önemlisi de dalgalandırılan orak çekiçli bayrakla tüm dünya halklarının yok edilmeye çalışılan umuduna can vererek, kan taşıyarak sosyalizmin onurunu koruma görevi üstlenmişti.

Emperyalizmin ideolojik saldırganlığına, 12 Eylül'e direnmeyen örgütler koltuk değnekliği yapmıştır, su taşımıştır. DY tasfiyeciliğin öncüsü olmuştur. Halkın safında yer alan, bir dönem halkın mücadelesini sürdüren kesimler emperyalist saldırganlığa katılmadan egemenler başarılı olamazlar çünkü. Çiftelhavuzlar'da dalgalanan bayrak, emperyalist saldırganlığa sol cenahtan kan taşıyanlara da atılım ruhuyla cevap vermektir. Tıpkı bugünkü gibi.

Tasfiyecilik Atılımlarla Aşılır! Devrimci Sol'un Atılımdan DHKP-C'nin Atılımına Sosyalizmi Savunma ve Sosyalizm için Savaşma Onuru Bizimdir

Tarihimizi yalnız gurur duymak için değil, bugünün sorunlarına çözüm bulmak için de öğreneceğiz, sayfa sayfa tekrar okuyacağız ve yeni sayfaları ekleyeceğiz.

Cepheliler bugün de tarihsel bir dönemden geçiyor. Tarih Cephelilerin omuzlarına büyük bir sorumluluk yükliyor. Bunun farkında olmalıyız. 90 tasfiyeciliği gibi bir tasfiyecilik saldırısıyla

**Dünyanın her yerinde
birçok eylem yapılıyor
ve hatta fiziken
emperyalistlere büyük
kayıplar da verdiriliyor.
Fakat yalnız Parti-
Cephe'nin eylemleri
karşısındaki açıklamalarda
ideoloji vurgusu vardır.
Çünkü ML ideoloji bugün
dünyada Parti-Cephe ile
özdeşleşmiştir. Bize yönelen
şiddetinin nedeni budur.**

daha karşı karşıya Türkiye devrimi 12 Eylül saldırganlığı, 90 ideolojik saldırganlığıyla birleşerek sol kesimlerin bir kısmını etkisine almış, bir kısmını tamamen düzene savurmuştur. Ayakta dimdik kalan, saldırılara büyük bir cüretle karşı duran Parti-Cephe olmuştur. O dönem tamamen düzene dönmeyen kesimlerle birlikte Parti-Cephe'ye yeni ve kapsamlı saldırı 19 Aralık'la beraber gelmiştir. Açık açık "operasyon DHKP-C'yi bitirmek için yapıldı" diye itiraf da etmiştir düşmanlarımız. Tecrit saldırısına karşı direniş 12 Eylül karanlığına karşı direnişle özdeşdir. Türkiye tarihinde bu ve elbette tecrit saldırısına karşı direnişten kaçış da 12 Eylül'e direnmeyenlerin kaçışı ve sonuyla özdeşdir. Bu yüzden direnmeyen çürür dedik. Halklar sinebilir, mücadele gerileyebilir, ama sosyalizmin umudunu canlı kılmak, sosyalizm ideolojisini korumak, direnmekten geçer dedik. Biz 122'lerle barikat olduk. Sosyalizmi koruma, savunma, yaşatma ve sosyalizm için savaşma onuru bugün bu yüzden yalnızca bizimdir. Parti-Cephe, sosyalizmle özdeşleşen tek örgüttür. Yalnız Parti-Cephe'nin eylemlerinden sonra düşmanlarımız "ideoloji savaşları" vurgusu

yapıyor. 2012'den bu yana yaptığımız çeşitli eylemlerin ardından Obama'dan Abdullah Gül'e, Tayyip Erdoğan'a kadar kuru bir terör demagojisi yapılıyor. "Geçmişte kalan ideolojiler için savaşanlar", "böyle mi ideolojinizi hakim kılacaksınız" vb. değerlendirmeler yapılıyor. Dünyanın her yerinde birçok eylem yapılıyor ve hatta fiziken emperyalistlere büyük kayıplar da verdiriliyor. Fakat yalnız Parti-Cephe'nin eylemleri karşısındaki açıklamalarda ideoloji vurgusu vardır. Çünkü ML ideoloji bugün dünyada Parti-Cephe ile özdeşleşmiştir. Bize yönelen şiddetinin nedeni budur.

19 Aralık tecrit saldırısını tamamlayan tasfiyeci dalga bugün karşımızda. 19 Aralık'taki direniş kaçkınları, Kürt milliyetçilerinin öncülüğünde HDP'de toplandı. İdeolojik saldırganlığın ipleri ABD emperyalizminin elindedir.

Bu saldırganlığın özü devrimci mücadeleyi tasfiye etme amacını taşımaktadır. Devrimci mücadelenin, silahlı mücadelenin tasfiye edilerek emperyalizmle uzlaşma kanallarının tümüyle açılması hedeflenmektedir.

Kürt milliyetçi hareketin bugün Ortadoğu'da emperyalizmin kara gücü haline gelmesi ve İŞİD karşıtlığı üzerinden emperyalizmle her geçen gün daha da tahkim edilen ilişkilerin önündeki tek güç Parti-Cephe ve onun ideolojik politik kararlılığıdır. Bizi tasfiye etmeden, mücadelemizi engellemeden Ortadoğu'da ve Türkiye'de emperyalist politikaların kendisine zemin bulabilmesi mümkün değildir. Bu aynı zamanda emperyalizm ile girilen uzlaşmacı ilişkilerin de zeminini sarsmaktadır.

Emperyalizmin Kürt milliyetçileriyle anlaşmaları, HDP ile Cephe'ye saldırımlarının nedeni budur. Konserlerimizi yasaklamaları, Kürt halkını Cephe'ye karşı kışkırtmaları, geçtiğimiz yıl yalanlar üzerinden alınan ve bir kampanyaya çevrilen Cephe'yle ilişki kesme ve Cephe'yi tecrit

etme saldırıları bundandır. Önümüzdeki günlerde daha da artacaktır.

Cephe'nin Kapısı Halk Düşmanlarına Karşı Savaşmak İsteyen Tüm Halklara Sonuna Kadar Açıktır Ve Cephe Sorunlarına Çözüm Arayan Halklar İçin Tek Umuttur!

Kürt milliyetçilerinin barış, teslimiyet, tasfiyecilik politikaları karşısında savaşmak isteyenlere açıktır Cephe'nin kapısı. Kürt, Türk, Arap, Laz, Çerkez... Alevi-Sunni... Aç, yoksul, adaletsiz kalmış tüm halklara Cephe eylemleriyle, örgütlenmeleriyle umut oldukça hem saldırganlıkta, hem de açıklamalarında pervasızlıklarını arttırıyorlar. Gerçek yüzlerini gösteriyorlar. Çağlayan'daki adalet eyleminin ardından ESP "polis saldırısı

**Teslimiyet saldırıları
karşısında geri adım atarak
değil, halkların hasreti
olan adaleti, umudu, inancı
daha güçlü, daha sarsıcı
eylemlerle örgütlülüklerle
sağlamak zorundayız. İşte
adalet eylemimiz dostun da
düşmanın da gerçek yüzünü
açığa çıkarmıştır. Halkların
umudun nerede olduğunu
görmesini sağlamıştır.
Saboların bayrağımızı
dalgalandırdığı resim nasıl
ki 90 tasfiyeciliğine karşı
halkın savaşının simgesiye,
bugünkü saldırıya karşı
simgemiz de adalet
eylemimizin resmidir.**

da olsa müdahale etmeyin” diyor. PKK yöneticileri Kürt gençlerine “tenezzül etmeyin böyle eylemlere” diyor. Yayınlarında Cephe için terör, terörist imaları yaparak düzen güçlerinin gözüne girmeye çalışıyorlar. Amaçları, Cepheyi halktan, halkı Cephe’den koparmaktır. Çünkü halklar Cephe’nin kim için nasıl savaştığını görüyor.

Cepheliler, tarihi bir dönemdedir. Emperyalizm, oligarşi ve tasfiyeci tüm kesimler bir arada halklarımızın devrime yürüyüşünü engellemeye çalışıyor. Seçimle, barışla, anlaşmayla, siyaset yasaklarıyla, operasyonla, katliamlarla engel olunmak istenen Cephe’nin öncülüğünde Türkiye’yle 21. yüzyılın proleter devrimlerine başlanacak olmasıdır. Bu çabaları, bu engelleri boşa çıkarmak gibi bir tarihsel görevimiz var. Teslimiyet saldırıları karşısında geri adım atarak değil, halkların hasreti olan adaleti, umudu, inancı daha güçlü, daha sarsıcı eylemlerle örgütlülüklerle sağlamak zorundayız. İşte adalet eylemimiz dostun da düşmanın da gerçek yüzünü açığa çıkarmıştır. Halkların umudun nerede olduğunu görmesini sağlamıştır. Saboların bayrağımızı dalgalandırdığı resim nasıl ki 90 tasfiyeciliğine karşı halkın savaşının simgesiye, bugünkü saldırıya karşı simgemiz de adalet

eylemimizin resmidir. Çünkü;

Kurtuluş yolunu gösterir. Savcının başına dayanan silah, kurtuluşun silahlı mücadeleyle olacağını gösterir.

Cüretimizdir. Tayyip Erdoğan “fotoğrafı görünce irkildim” diyor. Doğrudur. Kendi sonunu, faşist rejimin sonunu görmüştür o fotoğrafta. O “son” Cephe yıldızının ışığında savaşılanların elindedir.

Sosyalizm, halkların tek umududur. Orak çekiçli bayrağımızla adalet özdeş-tir.

Adalet eylemimiz ışığında, onun cüreti, onun kararlılığıyla, onun gücüyle yaparak eylemlerimizi, ona uygun oluşturarak örgütlülüklerimizi bu tarihi süreçten de alnımızın akıyla geçeceğiz. Şehitlerimize verdiğimiz sözlerle halkımızın yüzünü güldürecek günlere daha da yakınız. Daha büyük fedakarlıkları, daha cesur adımları atmalıyız. Daha çok çatışmalı, daha hızlı koşmalıyız. Dünya halklarının umudu bizde. Emperyalizmi ve oligarşiyi yok edecek silah bizde. Her Cepheli bu silahı kuşanıp her ile, her mahalleye, sokağa, okula, işe taşınalıdır.

“Gayrı dur durak yok yoldaşlar, Çınlasın çınlasın doruklarda, Çınlasın kavga borusu, Zafer Türküsü.”

FAŞİZMİN SEÇİM OYUNUNU REDDEDELİM!.. DEVİRİME YÜRÜYELİM...

***HALKIN ÖNÜNE KONULAN SEÇİM
SANDIKLARI, HALKIN KURU EKMEĞE
MUHTAÇ KALMASINI, ADALETSİZ
BIRAKILMASINI, KENDİSİNİ KİMİN
KATLEDECEĞİNİ SEÇMESİNE HİZMET
EDER...***

***HALKIN KURTULUŞU SANDIKTA DEĞİL;
HALK MECLİSLERİNDE VE DEVRİMCİ
HALK İKTİDARINDADIR!***

Seçim Sandıkları Çare Değildir!

Seçim sandıkları; her geçen gün halkın artan öfkesinin, çaresizliğinin, memnuniyetsizliğinin, düzen sınırları içinde tutulmasına, yumuşatılmasına ve halkların geçici bir süre için sahte umutlar, hayaller içinde yaşamalarına hizmet etmektedir.

Seçim sandıkları; insanların aç kalma, insanca yaşama, çocukları için güzel bir gelecek umutlarını demagojilerle, yalanlarla, sahte vaatlerle sömürmenin, onların yaşadıkları bu düzenden tamamıyla kopmamasını sağlayan bir araçtır.

AKP'si, CHP'si, MHP'si ve diğerleri hepsi kendilerini; İslamcı, muhafazakâr, demokrat solcu, ulusalcı, yurtsever, sosyalist, emekten yana vb. nasıl ifade ediyorlarsa etsinler; öz itibarıyla hepsi sömürü ve zulüm düzeninin devamı için halkı sandık başına çağırmaktadırlar.

Halk iktidardaki partilere memnuniyetsizliğini biraz yüksek sesle ifade etmeye kalkışsa, hemen faşist devletin şiddetiyle susturulur ve hemen sandık adres gösterilir. “Seçmeseydin”, “şikâyet etme”, “seçim zamanı sandıkta gereken

**Halk iktidardaki
partilere
memnuniyetsizliğini
biraz yüksek sesle ifade
etmeye kalkışsa, hemen
faşist devletin şiddetiyle
susturulur ve hemen
sandık adres gösterilir.
“Seçmeseydin”, “şikâyet
etme”, “seçim zamanı
sandıkta gereken dersi
verirsin” denir. Düzenden,
iktidar partisinden hesap
sormak, sadece 4-5 yılda
bir yapılan seçimden
seçime oy vermeye
indirgenir. Oy verme işi
o kadar kutsallaştırılır
ki, “vatan-millet borcu”
haline getirilir.**

Sürekli “demokrasi paketleri”, “demokrasi” vaatlerinde bulunur düzen partileri. Seçimlerin en temel vaadi budur! Çünkü ülkemizde bilinen anlamıyla burjuva demokrasisi de yoktur.

dersi verirsın” denir. Düzendən, iktidar partisinden hesap sormak sadece 4-5 yılda bir yapılan seçimden seçime oy vermeye indirgenir. Oy verme işi o kadar kutsallaştırılır ki, “vatan-millet borcu” haline getirilir.

“Kime hizmet ettiğinin, kimin için çalıştığının gerçek anlamda bilincinde olmayan geniş halk yığınları, emperyalist işbirlikçilerin demagojik vaatlerine kanarak, istikrar ve ekonomik refah arayışı içinde, bu burjuva partilerinin peşinden sürüklenmektedir. Bu sürüklenmeye rağmen, yoğun sömürünün getirdiği yoksulluk ve baskı politikalarıyla peşinden gittiği partinin kurtuluşunu sağlayacağına inanmaktadır.” (Dayı-Kongre Raporu-sayfa 128)

Düzen Partilerinin Vaatleri

Düzen partilerinin seçim meydanlarında halka vermedikleri söz-vaat yoktur. Oysa iktidar koltuğuna oturunca, meclise girince verdikleri sözlerin, vaatlerin hiçbirini tutmamışlardır. Yoksulluk, açlık, işsizlik, eğitim, sağlık, barınma vb. halkın hiçbir temel sorununu çözmemişlerdir. Çözemezler de... İktidar koltuğuna oturan tüm düzen partileri emperyalizmle olan bağımlılık ilişkilerini geliştiren, emperyalizmin çıkarları doğrultusunda oluşturulan, iç-dış politikaları hayata geçirmişlerdir. Halkın çıkarına, yararına ne bir düzenleme, ne de bir politika hayata geçirmişlerdir.

Ülkemizde çok partili sisteme geçiş “demokrasiye geçiş” olarak adlandırılır. 1946’dan beri 4-5 yılda bir halkın önüne konulan sandıklar ise “demokrasinin kanıtı” olarak gösterilir! Kim için demokrasi? İktidara gelen her parti halkın ekonomik, siyasal, sosyal demokratik tüm temel hak ve özgürlüklerini “demokrasi ve özgürlük” diye yalan ve demagojiyle yok etmektedirler.

Sürekli “demokrasi paketleri”, “demokrasi” vaatlerinde bulunur düzen partileri. Seçimlerin en temel vaadi budur! Çünkü ülkemizde bilinen anlamıyla burjuva demokrasisi de yoktur. 1945’lerden bugünlere kadar, ülkemiz emperyalizmin yeni-sömürgesi olup ve işbirlikçisi oligarşi tarafından faşizmle yönetilmektedir! Sömürünün çifte olması (bir yandan emperyalizmin sömürüsü, diğer yandan oligarşinin) nedeniyle, oligarşi ülkemizin “demokrasi ile yönetildiği” yalanını söyler ve kitlelere de seçimlerin, parlamentonun olmasını, kimi hakların bulunmasını vb. “demokrasi” olarak yutturmaya çalışır. Oysa ortada demokrasi filan yoktur. “Temsili Demokrasi”dir söz konusu olan. Yani, her şey görünürdedir. Gerçek olan çıplak faşizmdir!

1950 genel seçimlerinde Demokrat Parti (DP) “Her mahallede bir milyoner” yaratmak ve ülkemizi “Küçük Amerika” yapmayı vaat ediyordu. Demokrat Parti dönemiyle Amerikan emperyalizmiyle olan bağımlılık ilişkilerinin sonucu Amerika’nın yeni -sömürgesi olup, tabiri caizse bir eyaletine çevrildi ülkemiz. IMF ve Dünya Bankasına üye olundu. NATO’ya girildi! Kurtuluş savaşı veren ordu, emperyalizmin 25 cent’lik ordusuna dönüştürüldü. “Her mahallede bir milyoner” yerine, tüm mahallelerde yoksullar açlar ordusunu yaratmanın ilk adımlarını attılar.

Ülkemizde çok partili 16 genel seçim yapıldı. 61 hükümet kuruldu. Cumhuriyet Halk Partisi’nden (CHP), Demokrat Parti’ye (DP), Adalet Partisi’nden (AP)

Milliyetçi Hareket Partisi'ne (MHP), Milli Selamet Partisi'nden (MSP) Anavatan Partisi'ne (ANAP), Sosyal Demokrat Halkçı Parti'den (SHP) Doğru Yol Partisi'ne (DYP), Demokrat Sol Parti'den (DSP) Adalet ve Kalkınma Partisi'ne (AKP) hepsi de değişik dönemlerde iktidara gelmişler ve ülkeyi yönetmişlerdir. Ve bugün de, 13 yıldır ülkemizi emperyalizmin gelmiş geçmiş en işbirlikçi partisi, tekellere dost, halka düşman; yeraltı, yerüstü zenginliklerimizi tekellere peşkeş çeken, AKP faşizmi yönetmektedir!

Seçimlerde “Kötünün İyisi” Yoktur!

Çünkü Hepsi Halkı Kandıran Düzen Partileridir!

AKP'si, CHP'si, MHP'si vd. düzen partilerinin hepsi öz itibarıyla aynıdır. Ortada “kötünün iyisi” diye bir durum yoktur. 13 yıldır AKP iktidardadır. Diğer düzen partileri, “kötünün iyisi” diye AKP'den ve AKP'nin halka yaşattıklarından bilinçli olarak kurtuluşun adresi olarak gösterilmektedir. Halkın inançları değerleri, yaşamları, düşünceleri “şeriatçı-laik”, vd. ayırımına sokulup, bunun üzerinden yaratılan sahte saflaşmalar aslında “bizi o değil bu sömürsün” saflaşmasıdır.

AKP, İslamcı söylemleri kullanarak halkı sömürmekte katletmektedir. 13 yıldır halkın yaşamında huzura, refaha “iyileştirme”lere dönük hiçbir şey olmamıştır. CHP, MHP vb.nin iktidarında da farklı olmayacak, halkın payına daha fazla açlık, daha fazla ölüm, daha fazla sömürü düşecektir.

Kısacası; yaratılan bu suni saflaşmalarla teşhir olan, halkı yalanlarıyla kandırmayan ömrü dolan düzen partisinin yerine yeni bir düzen partisi yedekte-alternatif olarak tutulmaktadır.

Suni saflaşmalar ile halk, örneğin; “şeriatçı-laik”, “Türk-Kürt”, “Alevi-Sünni” olarak ayrıştırılıp, kutuplaştırılarak bir

araya gelmeleri düzeni, düzen partilerini sorgulamaları, hesap sormaları, mücadele etmeleri engellenmektedir.

Halkımız çaresizliğinden bir umut düzen partilerinden birine oy vermektedir. Örneğin Sol'da CHP-SHP'yi desteklemenin, CHP-SHP'yi “kötünün iyisi” olarak meşrulaştırmanın halka faturası her zaman ağır olmuştur. Bu faturaların

**Ülkemizde çok partili
16 genel seçim yapıldı.
61 hükümet kuruldu.
Cumhuriyet Halk
Parti'sinden (CHP),
Demokrat Parti'ye (DP),
Adalet Parti'sinden
(AP) Milliyetçi Hareket
Parti'ne (MHP), Milli
Selamet Partisi'nden
(MSP) Anavatan Partisi'ne
(ANAP), Sosyal Demokrat
Halkçı Parti'den (SHP)
Doğru yol Parti'sine (DYP),
Demokrat Sol Parti'den
(DSP) Adalet ve Kalkınma
Partisi'ne (AKP) hepsi
de değişik dönemlerde
iktidara gelmişler ve ülkeyi
yönetmişlerdir ve bugün de,
13 yıldır ülkemizi gelmiş
geçmiş emperyalizmin en
işbirlikçisi, tekellere dost,
halka düşman; yeraltı,
yerüstü zenginliklerimizi
tekellere peşkeş çeken, AKP
faşizmi yönetmektedir!**

**AKP'si, CHP'si, MHP'si
vd. düzen partilerinin
hepsi öz itibariyle aynıdır.
Ortada “kötünün iyisi”
diye bir durum yoktur. 13
yıldır AKP iktidardadır.
Diğer düzen partileri
, “kötünün iyisi” diye
AKP'den ve AKP'nin halka
yaşattıklarından bilinçli
olarak kurtuluşun adresi
olarak gösterilmektedir.
Halkın inançları değerleri,
yaşamları, düşünceleri
“şeriatçı-laik”, vd. ayrımına
sokulup, bunun üzerinden
yaratılan sahte saflaşmalar
aslında “bizi o değil bu
sömürsün” saflaşmasıdır.**

içinde 1 Mayıs 1977 katliamı, Maraş Katliamı, 1993 Sivas Katliamı, 19-22 Aralık 2000 Hapishaneler katliamı vardır. Sadece katliamlar da değil, CHP iktidarı döneminde halk açlığa, yoksulluğa, adaletsizliğe mahkum edilmiştir!

Bu yanıyla seçim sandıklarında “kötünün-iyisi” yoktur. Seçim sandıkları halkı aldatmanın düzeni meşrulaştırmanın bir aracıdır... Halkı seçim sandıklarıyla 4-5 yıl boyunca hangi partinin ekmeğini çalacağını, işsiz bırakacağını yani kendi katilini seçmesini istemektedirler.

**Seçim Sandıklarında Temsil Edilen
Halkın İradesi Değildir,
Düzenin İradesidir!**

“Birkaç yılda bir egemen sınıfın hangi temsilcisinin halkı parlamentoda temsil edeceğine ve ezeceğine karar vermek sadece parlamenter meşruti monarşide

değil, aksine en demokratik cumhuriyetlerde de burjuva parlamentarizmin gerçek özü budur” (Lenin, Devlet ve İhtilal-İnter Yayınları Sayfa 60)

Seçim sandıklarında temsil edilen düzenin iradesidir. Bu düzen halka A, B, C partilerinden birinin seçilmesini dayatır. “milletvekili” vekil olarak önce kendi partisinin, sonra düzenin vekilidirler. Halkın vekili falan değildirler. Vekilleri düzen partilerinin başında bulunanlar seçer. Kendilerine sadık olanlar ve “vitrin adayları” dışında bir köylü, işçi, emekçi vb. yoktur. Toprak ağası, müteahhit, işadamı vb. elit tabakadan seçilirler. Halk kimi seçtiğini dahi bilmez. İş sandığa gidip pişirilen, önüne getirilen partiye oy vermektir.

Sol sosyalist, aydın demokrat, ilerici adaylar düzen partilerinde “vitrin” adaylarıdır. Bu adaylar tek tek kişiler olarak ilerici, demokrat, aydın, bedeller ödemiş insanlar olabilirler. Meclisin kürsüsünden halkın sorunlarını vb. bazı şeyleri dile getirebilirler de. Fakat sonrası yoktur.

Sandık ve parlamentoda yer almak bir çözüm değildir. Sandık var olan düzenin tepetaklak edilmesi değildir.

Halkın kendi kendisini yönettiği, iradesinin temsil edildiği tek yer halkın iktidarlarıdır ve bu da bu düzende seçim sandıklarıyla değil, halkın örgütlü gücüyle, zor yoluyla, devrimle olur. Yaşadığımız bu düzende halkın iradesini ortaya koyduğu, iradesinin temsil edildiği tek örgütlenme, halkın kendi öz örgütlenmesi olan Halk Meclisleri'dir.

**Seçim Çare Değildir,
Çare Halkın Kendi
Öz Örgütlenmeleridir**

Halkımız için seçim sandıkları ne bir çaredir, ne de mecburiyettir. Sandıklardan çıkanların isimleri söylemleri farklı farklı da olsa, öz itibariyle hepsi düzen partisidir. Halk atasözünde olduğu gibi

“al birini vur ötekine”. Hırsız, rüşvetçi, yalancı sahtekâr, katildirler ve hepsi düzenin devamı için halktan oy istemektedirler. Hiçbiri halkın yaşadığı can alıcı sorunlara gerçek, kalıcı bir çözüm üretip, hayata geçiremezler. Halkı yardımlara muhtaç dilencilığe alıştırarak, onurunu kırmaya dönük geçici çözümler üretirler. Açlığa karşı yardım kolileri, işsizliğe karşı geçici istihdamlar vb. vb.’dir pratikleri. Sorunun tümünden çözümü noktasında hiçbir şey yapmazlar, yapmak istemezler!

Bu kokuşmuş, çürümüş düzende halk kendi elleriyle kendi alternatifini yaratacaktır. Halk Meclisleri halkın aşağıdan yukarıya örgütlenerek her aşamasında söz ve karar alma, seçme seçilme hakkına sahip olduğu halkın meşru, öz örgütlenmeleridir.

Halkın yaşadığı sömürü, zulüm, adaletsizliklerin, katliamların suç ortağıdır düzen partileri. İsimleri, söylemleri değişse de hepsi aynıdır. Attığımız her oy bu düzenin devamını sağlamaktadır. Seçim sandıkları halk için çare değildir. 69 yıldır halkın yaşadıklarına bir nebze de olsa seçim sandıkları çare olmamıştır, olamaz da!

İşte AKP’nin 13 yıllık iktidarında 4. kez genel seçimler için sandıklar kuruldu ve AKP ilk defa tek başına iktidar koltuğuna oturacak çoğunluğu elde edemedi... Peki ne oldu, AKP sonuçları beğenmedi, yasa kural tanımaz bir tavırla seçimleri adeta çöpe çevirdi ve yeni bir seçim dayattı... Buna karşı diğer partilerin tavrı da bu yasa kural tanımazlığa karşı basit protestoların ötesine geçmedi... Ve kös kös AKP’nin kuyruğunda yeni bir seçime gidiyor şimdi... AKP bugüne kadar halka

Sol sosyalist, aydın demokrat, ilerici adaylarda düzen partilerinde “vitrin” adaylarıdır. Bu adaylar tek tek kişiler olarak ilerici, demokrat, aydın, bedeller ödemiş insanlar olabilirler. Meclisin kürsüsünden halkın sorunlarını vb. bazı şeyleri dile getirebilirler de. Fakat sonrası yoktur. Sandık ve parlamentoda yer almak bir çözüm değildir. Sandık var olan düzenin tepe taklak edilmesi değildir.

açlık, yoksulluk ve zulümden başka bir şey vermemiştir... Ve şimdi de iktidarı bırakmamaktadır... Ortaya konulan seçimleri çöpe çevirecek kadar da rahattır... Bu durumun kendisi de seçimlerin nasıl bir maskaralık olduğunu ve faşizme giydiren bir şaldan ibaret olduğunu tüm çıplaklığıyla ortaya koymaktadır. AKP’nin yerinde farklı bir partinin olmasının da değiştireceği bir şey yoktur... Çünkü faşizm sistemin karakterini, yönetim biçimini ifade etmektedir ve yapısalıdır... Bu nedenle seçim sonuçları ülkemiz yönetiminde belirleyici bir öneme sahip değildir...

Seçim çare değildir! Çare Halk Meclislerinde ve halkın yaşadığı, çalıştığı, okuduğu her yerde örgütlenmektedir.

KADİFE TENLİ ZAMANLARA

Şimdi artık
Vakit yok gülüm
Vakit yok
Üzülmeye
Ağlamaya
Gülmeye
Şimdi artık savaş zamandır
Bırakıp sevdamızı
Kadife tenli zamanlara
Ellerimiz
Ellerimizin sıcaklığını
kaybetmeden
Sarılıp soğuk tenine silahın
O kutsal ateşin sıcaklığını
Hissetmeliyiz tüm benliğimizde
Bilirim
Elele tutuşup kırlarda dolaşmanın
hazzını
Sırt sırta verip şarkılar söylemeyi
Hem de en güzelinde
En coşkulusundan
En sevdalisinden
Bilirim
Bir nisan yağmurunda
Sırılsıklam ıslanmaya aldırmadan
Kalbimde sevdanla birlik
Tüketmeyi tüm sokakları
Adım adım
Karış karış
Bilirim gözlerinin güzelliğini

Bir anne şefkatinde okşayan
Tüm sıcaklığıyla
Bilirim çiçeklerin en renklisini
En kokulusunu
Bilirim dünya güzel
Bilirim dünya yaşanası
Bilirdi
Daha on sekizine varmadan
Cephelerde savaşan
Cephelerde ölen çocuklar
Bilirdi hiroşima'da atomla
kavrulanlar
Etiyopya'da açlıktan ölenlerde bilir
Filistin savaş çocukları da bilir
Kim bilmez ki
Ama gülüm
Ama bir tanem
Ama sevdiğim
Bak
Yanıyor dünya
Bak ölüyor insanlar
Şimdi artık savaş zamanıdır
Bırakıp sevdamızı
Kadife tenli zamanlara
Ellerimiz
Ellerimizin sıcaklığını
kaybetmeden
Sarılıp silahın soğuk tenine
O kutsal ateşin sıcaklığını
Hissetmeliyiz tüm benliğimizde

AKP'NİN “YENİ TÜRKİYE”Sİ

AKP iktidarı döneminde halklarımızın yaşam koşulları her geçen gün ağırlaşmış açlık, yoksulluk kat kat artmıştır. Halkın tüm kesimlerine karşı adeta savaş açmıştır AKP... Halkın ekonomik koşullarını hedef alan yasal düzenlemeler ve uygulamaları yanı sıra hak arayışları karşısında adalettir. Sınırları aşmıştır AKP... AKP dönemi uyuşturucu, fuhuş, çetecilik ve her türlü yozlaştırmanın da katlanarak arttığı bir dönemdir. Eğitimde, sosyal yaşamda alınan kararlar ve yasal düzenlemeler ile de halk düşmanı karakterini ortaya koymaktadır AKP. AKP döneminin halkımıza karşı açtığı savaşın sonuçları belli yanlarıyla inceleyeceğiz.

AKP Döneminde Köylüler

Cumhuriyet yıllarının başında bir tarım ülkesi olarak nitelendirilen ve hatta 1927 sayımlarında köylünün nüfus içindeki oranı %73 olan Türkiye’de bugün tam tersi bir durum vardır. Türkiye hızlı ve çarpık bir şekilde kentleşmiş köy ve kent oranı da tam tersine dönüşmüştür. Özellikle 1980 sonrası dışa bağımlı geliştirilen IMF ve Dünya Bankası gibi emperyalist kuruluşların politikalarıyla hızla tasfiye edilen tarımda, artan girdi maliyetleri dolayısıyla ürünlerin yok pahasına satılması tarımdaki küçük üreticilerin sayısını büyük ölçekte azaltmıştır.

Köylü-üretici ürettiği ürünü maliyetine bile satamamaktadır. Aracılar, tefeciler, köylünün elindeki ürünü yok pahasına satın almakta, bu durumda köylüler

- Dünyanın en pahalı mazotunu kullanan ülkelerden biriyiz.
- Verimli tarım arazilerinin üzerine büyük sanayi tesisleri kuruldu.
- Sübvansiyonlar kaldırıldı.
- Tarımsal desteklerin %90’ını oluşturan “doğrudan gelir desteği” ödemeleri köylüye ya hiç yapılmıyor, ya da geç yapılıyor. Esas olarak sadece büyük toprak sahipleri ile tekellere ek gelir sağlandı.
- Sulama projeleri tekellerin ihtiyaç duyduğu yerlere yapılmakta.
- Sebzeçilikte kendi özgün sebze tohumlarımızı bir yana koyarak, batıdan onların melezleştirdiği (hibrid) tohumları kullanmak için köylüye zorunluluk getirildi. Bu melez tohumlardan ikinci kez ürün alma olanağı olmadığından bütün sebze tohumlarında dışa bağımlılık oluştu. Köylü her sene tohum almak zorunda bırakıldı.
- Devletin işletmeleri sermayeye peşkeş çekildi.
- Ziraat ve Halk Bankası gibi tarımsal ve hayvansal üretime destek olan bankalar işlevsizleştirildi.
- Tarım kredi faizleri arttırıldı.
- Devletin tarımda destekleme alım miktarı düşürüldü. Bunun sonucu olarak sanayi bitkileri üretimi ve köylünün geliri düştü.

tarlaya harcadıkları masrafı bile karşılamamaktadır.

Tarım ve hayvancılık için gerekli olan tüm girdiler (mazot, gübre, ilaç) yüksek vergi vb. nedenlerle sürekli yükselmekte, ancak üretilen ürünlerin alım fiyatları ise değişmemekte, yerinde saymaktadır.

Kırlarda; HES'ler, barajlar, maden ve taş ocakları, yollar ile yapılaşmanın artması... Köylülerin ürettikleri ürünleri satamamaları, mazot, gübre fiyatlarının fahiş fiyatlara yükselmesi köylülerin bankalara, tefecilere vb. borçlarının sürekli katlanması... İzlenen tüm bu politikaların sonucu köylülük adım adım bitirildi. Tarım alanları sanayileşmeye açıldı, dışarıdan ithal et, ithal saman, ithal gıda maddeleri getirilerek hayvancılık bitme noktasına geldi.

Köylüler Gırtlığına Kadar Borç İçindedir

Bir yıl sonraki hasadı bile ipotek altında olan köylüler, bankaya, tefecilere borçlu, kayıt dışı çalışan tarım işçisi durumuna gelmiştir. Kaldırdığı hasattan eline geçen artı bir geliri yoktur. Köylüler, yeni bir ekim için tekrardan bankalara, tefecilere borçlanmaktadırlar. Bu kısır döngünün sonunda toprağında sadece işçi olan köylü borçlandırılarak zamanla toprağını da kaybeder ve topraksız tarım işçisine dönüşür. Bu sürecin yoğunlaşa-

Köylü-üretici ürettiği ürünü maliyetine bile satamamaktadır. Aracılar, tefeciler, köylünün elindeki ürünü yok pahasına satın almakta, bu durumda köylüler tarlaya harcadıkları masrafı bile karşılayamamaktadır.

rak hızlandığı dönem AKP'nin iktidar olduğu dönemdir.

Borçlandırmanın boyutunu bu veriler ortaya koyuyor;

- Tarımın bankacılık sektöründe olan nakiti kredi borçlarının 2002 sonunda 4.1 milyar lira düzeyinde bulunan bakiyesi 11 yılda yaklaşık 9 kat büyüyerek, Şubat 2014 tarihi itibarıyla 36.4 milyar liraya yükseldi.

- Tarımın batık kredi borcu da bu dönemde 7 katlık büyümeyle 174 milyon liradan 23 milyar liraya yükseldi. Bu on binlerce çiftçinin kredi borçlarını ödeyemediği için icralık olması demektir.

Yani köylü gırtlığına kadar borç içindedir.

Köylerde yaptıkları üretimler, karınlarını dahi doyurmamaktadır. Bankalara her yıl artan borçları, topraklarının hacizli olmasının sorumlusu 13 yıllık AKP iktidarındır.

Emperyalistlerin uşağı AKP 13 yıllık iktidarı boyunca tarım ve hayvancılığı yok etmek için her türlü politikayı uygulamıştır.

Tarım kesiminin 2002 yılında GSYH (Gayri Safi Yurtiçi Hasıla)'da yüzde 12 dolayında bulunan payı yıllar itibarıyla sürekli gerileyerek, 2013'te yüzde 8,9'a düşmüştür.

AKP iktidarının köylülere verdiği değer daha fazla açlık, daha fazla sömürü ve hakarettir. Mayıs 2006'da dönemin başbakanı Tayyip Erdoğan'a sesini duyurmak, yaşadıklarını anlatmak isteyen Mersinli çiftçiye, Tayyip Erdoğan'ın söyledikleri AKP'nin çiftçiye ve halka bakışını da özetlemiştir:

Erdoğan: Şuan da çiftçiye ne verildiğinin farkında mısın?

Kemal Öncel (çiftçi): Ne Zaman?

Erdoğan: Şimdi.

Kemal Öncel: Benim mahsulüm öldükten sonra mı? 2 senedir anam ağlıyor.

Erdoğan: Hadi ananı da al git buradan!

AKP Döneminde Tarım Alanları Yok Edilmektedir

TÜİK'in 2007-2012 yıllarını kapsayan verilerine göre, Türkiye genelinde 2007 yılında çayır ve mera alanları hariç 248 milyon 873 bin 935 dekar toplam tarım arazisi, 10 milyon 924 bin 298 dekar kayıpla 2012 yılında 237 milyon 949 bin 637 dekar alana düştü.

Tarım arazilerinin büyük bir bölümünü oluşturan tahıllar ve diğer bitkisel ürünlerin etkili olduğu alan miktarı, 2007'de 169 milyon 449 bin 599 dekar iken 2012 yılında bu rakam 154 milyon 644 bin 523 dekara düştü. Yani toplamda 5 yılda yaklaşık 11 milyon dekar tarım alanı yok oldu.

Yapılan HES'ler, maden, taş ocakları, barajlar vb. yağma ve talan ile tarım alanları yok edilmektedir ülkemizde...

Tarım ve Hayvancılığı Yok Eden AKP İktidarındır

Manisa'nın Soma ilçesinde yaşanan maden katliamı bir yanıyla işçilerin çalışma koşullarını gözler önüne serdi. 301 işçi göz göre göre patronların kar hırsı yüzünden katledildi. Bu katliamın diğer bir yanı ise katledilen işçilerin mecburiyetten o madenlere inmesiydi. Daha yaşlı bile tutmayan madende çalışan işçiler "mecbur madene inmek zorundayız. Hepimizin kredi borcu var. Tarım ve hayvancılık öldü. Yapacak başka işimiz yok" diyerek yaşanan gerçeği anlatıyordu.

Soma'da tarım ve hayvancılığın nasıl yok edildiğini Somalılar şöyle anlatıyorlar:

"Devlet dönemsel olarak tarım ve hayvancılıkta destek veriyor. Mesela 9 yıl önce tütünle destek verdi. Somalılar olarak destek almak için banka kredisi kullandık. Daha sonra devlet tütün al-

masını durdurdu. Tütünler elimizde kaldı ve kendi ellerimizle bunları yaktık. Devlet tarafından verilen destek, yaptığımız masrafları karşılamadı. Ekim yapmak için bankalardan çektiğimiz kredi borçlarımızla devlet bizi ortada bıraktı. Her yıl farklı bir ürüne bunu yaptıklarından bizim bankalara borçlarımız sürekli arttı. Bugün maliyetler yüksek, sattığımız ürünler ucuz. Normalde Soma tahıl üretimi dışında sanayi bitkilerine, meyve sebze üretimine uygun bir araziye sahip, sanayi bitkilerini üretmemizi devlet almıyapmayarak engelliyor.

"Sebze ve meyveyi kabzımallar bedavaya alıyor. Bizde bunları ekmiyoruz ve sadece tahıl üretimi yapıyoruz. Eskiden herkes tarlası ve hayvanlarıyla on kişiyi beslerdi. Şimdi kazancımız bir kişinin bile karnını doyurmuyor. Onun için bugün madende çalışmaya mecburuz." (Soma İçin Adalet Komitesi'ne mağdurların verdiği beyanlar)

Soma tekil bir örnek değildir. Ülkemizin dört bir yanındaki köylülerin durumu aynıdır. AKP iktidarının uyguladığı politikalar sonucunda köylüler gün geçtikçe yoksullaşmış, topraksızlaşmış ucuz iş gücüne dönüşmüşlerdir.

AKP'nin tüm tarımı bitirmeye yönelik politikalarının nedeni köylülerin yoksul olmasını, muhtaç olmasını sağlamaktır. Soma'da olduğu gibi yoksullaştırılan köylüler üç kuruşa her gün ölüm tünellerine girmeye mecbur bırakılmaktadır.

Bunun sorumlusu AKP iktidarındır.

AKP Döneminde Öğrencilerin Yaşadıkları AKP; Gerici Eğitim ile Gençliği Teslim Almak İstiyor

Eğitim aynı zamanda insanların karakterlerinin belirlenmesinde, kişiliğinin oluşmasında, değerler kazanmasında belirleyicidir. İnsanlar eğitim ile şekillenir. AKP anaokullarından başlayarak yeni bir nesil yaratmak istiyor. AKP ihtiyaçlarına

uygun, biat eden sorgulamayan bir gençlik yetiştirmeyi hedefliyor. AKP, esas olarak gençlerin sermayeye ucuz iş gücü olarak çalışması için eğitim politikalarını buna göre yeniden düzenledi.

Bugün AKP faşizmi eliyle din, anaokulundan yükseköğrenime kadar eğitim sisteminin her aşamasına adım adım yerleştirilmektedir. Anaokulundan başlanarak uygulamalı eğitim adı altında öğrencilerin camilere taşınması; namazı sevdirmeye, kuran kursları vb. ile daha çocuk yaştan itibaren dini kullanarak, halkın inancını sömürerek “ahlaklı olmayı, vatani-milletini seven bir toplum yaratma” vb. yalan ve demagogileriyle gençlerimizin beyinlerini teslim almak isterken sünni inançtan olmayan halkımızın çocuklarını da bu yoldan asimile etmeyi, kendi düzenlerine uygun hale getirmeyi amaçlamaktadır.

İmam Hatip okullarındaki yükseliş buna örnektir.

Yine örneğin, İstanbul Beykoz’da başlatılan uygulama ile tüm ortaokullar, ilçedeki 3 imam hatip ortaokuluna bağlanarak, 11 ortaokulda açılan imam hatip şubeleriyle imam hatip eğitimi yaygınlaştırılmaya çalışılmaktadır.

AKP iktidarı “dincileştirilmiş, gericileştirilmiş” eğitim politikasını eğitim sisteminin her aşamasında yaygınlaştırmaktadır. Eğitimdeki temel sorunlara çözüm üretmeyerek daha da derinleştiren, eğitimi paralı hale çeviren AKP iktidarı için eğitimin ne anlama geldiğini 19. Milli Eğitim Şura’sının açılışında Tayyip Erdoğan özetlemektedir: “Bizim sıkıntılarımız var hala. Bu sıkıntıları anaokulundan başlayarak bir hayat tarzı sunarak yeneceğiz.”

AKP’nin “sıkıntısı” onun tarzına uymayan gençliğin var olmasıdır. Sıkıntı, gerici-faşist kafa yapısına uygun olan bir gençliğin henüz yaratılamamış olmasıdır.

Liselilerin Okullarda Yaşadıkları

- 2002’de 71 bin 900 olan imam hatip öğrenci sayısı 2014’de 689 bin 232’ye ulaştı.

- Son 12 yılda imam hatip liselerinin sayısı ise 450’den 952’ye çıktı.

- 2012 yılı içinde 733’ü bağımsız, diğer ortaokullar ya da İmam Hatip liseleriyle birlikte toplamda 1141 imam hatip ortaokulu açıldı.

- Milli Eğitim Bakanlığı getirdiği yeni sistemde 40 bin öğrenciyi daha hiç sormadan imam hatip liselerine kaydetti. Çünkü düz liseler kaldırıldı. Öğrenciler ya Anadolu-Fen liselerini kazanacaktı ya da evine en yakın meslek veya imam hatip liseline kaydolacaktı. Başka seçenek bırakılmadı yoksul halka.

- Liseler ve üniversitelerde açılan mescitler ve üniversitelerde açılan camilerin sayısı sürekli artmaktadır.

80 üniversitede cami inşaatına başlanacağını müjdesini Diyanet İşleri Başkanı Mehmet Görmez veriyordu.

“Türkiye’de yaklaşık 20 milyon genç var. Bu gençlerimize ulaşmak istiyoruz. Şehirlerdeki üniversite camilerini önemsiyoruz. Bu camilerde gençlerle iletişim kuracak din görevlileri hizmet verecek. Onların manevi yönden gelişmesini, camilerden istifade etmesini istiyoruz.” (AKP’nin Diyanet İşleri Başkanı Mehmet Görmez)

- 4+4+4 kesintili eğitim modeliyle başlayan okul dönüşümleriyle tüm okullar imam hatip okulu haline getirildi.

Liseler; gerici, baskıcı, ezberci eğitim sistemiyle gençliği zapturapt altına alma, uyuşturma, düzene uygun kafalar yetiştirme merkezidir.

- Not sisteminden, disiplin cezalarına kadar her şey öğrenciler üzerine baskı aracıdır.

- Yozlaştırma saldırıları, okul kantinlerinde, okul önlerinde satılan uyuşturucu maddeler ve fuhuşun artması.

- Kantin fiyatlarının fahiş olması.

- Kameralarla okulların dört bir yerini donatarak öğrencilerin baskı altında tutulmaları.

- Öğrencilerin sınavdan sınava koşutulmaları.

- Öğrencilerin okul-dershane arasında yaşamlarının sıkıştırılması.

- Üniversite sınavlarına tüm geleceklerini bağlamaları.

- X-Ray cihazı, kartlı turnikelerle öğrencilerin giriş ve çıkışlarının denetim altına alınması.

- Zorunlu din kültürü ve ahlak bilgisi dersinin haftada 1 saatten 2 saate çıkarılması.

- Osmanlıca'nın seçmeli ders haline gelmesi.

- Eğitimin her aşamasının paralı olması.

- Okulların karakola dönüştürülmesi, polis terörü ve okul idarelerinin adeta görevli polis gibi çalışmaları...

Yine 19. Milli Eğitim Şurasında alınan "okul güvenliğini tehdit eden risk grubundaki öğrencilerin açık liseye yönlendirilmesi" kararıyla başta devrimci gençlik olmak üzere eğitim sistemine karşı olan öğrencileri okuldan atarak, uzaklaştırarak, diğer öğrencilerden tecrit edilmeleri hedeflenmektedir.

- Okul idarelerinin polisle işbirliği yapmaları...

Liselilerin sorunları sadece bunlarla sınırlı değildir.

Bugün AKP faşizmi eliyle din anaokuldan yükseköğrenime kadar eğitim sisteminin her aşamasına adım adım yerleştirilmektedir. Anaokulundan başlanarak uygulamalı eğitim adı altında öğrencilerin camilere taşınması; namazı sevdirmeye, kuran kursları vb. ile daha çocuk yaştan itibaren dini kullanarak, halkın inancını sömürerek "ahlaklı olmayı, vatani-milletini seven bir toplum yaratma" vb. yalan ve demagojileriyle gençlerimizin beyinlerini teslim almak isterken Sünni inançtan olmayan halkımızın çocuklarını da bu yoldan asimile etmeyi, kendi düzenlerine uygun hale getirmeyi amaçlamaktadır.

Liseye adım attıklarından itibaren zapturapt altına alınmaya sindirilmeye, korkutulmaya, ev-okul dershane arasında sadece kendini, geleceğini düşünen bencil, bireyci ahlaki anlamda yozlaşmış, beyni dumura uğramış, dinci-gerici eğitim ile sorgulamayan, araştırmayan bir gençlik yetiştirmede kilometre taşı liseler.

Liseler ucuz iş gücüdür tekeller için. Staj adı altında üç kuruşa çalıştırılan lise- li gençlik vahşice sömürülmektedir.

Meslek liselerinde yetiştirilen liseli-

AKP iktidarı için eğitimin ne anlama geldiğini 19. Milli Eğitim Şura'sının açılışında Tayyip Erdoğan özetlemektedir:
“Bizim sıkıntılarımız var hala. Bu sıkıntıları anaokulundan başlayarak bir hayat tarzı sunarak yeneceğiz.”
Anaokulundan başlanarak gençliğin beyinlerini teslim alarak “ümmeççi” bir nesil yetiştirmektedir AKP'nin hedefi...

ler, tekeller için kalifiye elemanlardır ki, tekeller kendi kurdukları özel okullarla kendi kalifiye elemanlarını da kendileri yetiştirmektedir.

Üniversite Öğrencilerinin Sorunları

Üniversite öğrencilerinin yığınla sorunları vardır. Bunları sıralarsak:

- Okullarda öğrenci kimliği dayatma uygulaması,
- Kampüs kartı çıkartarak zorla banka kartı aldırma zorunluluğu (Yeni öğrenci kimliği aynı zamanda okulun anlaşmalı olduğu banka kredi kartıdır.)

Okullarda kulüplerin engelsiz ve koşulsuz şekilde faaliyet yapamamaları.

- Yurt ve barınma sorunları
- 2.Öğrenim harçları
- Yemekhane sorunları
- Polis-ÖGB sorunları
- Ulaşım sorunu (Yurtlara ve fakülte-
lere ulaşım sorunu)

- İnternet sorunu
- Ders kaynaklarına ulaşamama (kütüphane)
- Temizlik
- Özel işletmeler (okul içindeki)
- Bologna-Çan eğrisi sistemi
- Soruşturmalara-cezalar
- Anadilde-parasız eğitim
- Bilimsel eğitim
- Söz ve karar hakkı
- Rektör ile randevu ve konuşma hakkı
- Faşist terör
- Fakülteler arası geçişlerin yasak olması
- Bilgisayar odalarının olmaması
- Kültürel etkinliklerin yapımının yasak olması
- Okulların anlaşmalı olduğu hastanelerin iyi hizmet vermemesi, tedavi etmemesi
- Spor salonlarının kullanımının sorunlu oluşu,
- Mobeseler
- Reklam panoları
- Gerici-faşist fakülte hocaları ve baskılar

Liseler ucuz iş gücüdür tekelleri için. Liseliler staj adı altında üç kuruşa çalıştırılan liseli gençlik vahşice sömürülmektedir.

Meslek liseleri de yetiştirilen liseliler, tekeller için kalifiye elemanlardır ki, tekeller kendi kurdukları özel okullarla kendi kalifiye elemanlarını kendileri yetiştirmektedir.

- Burs sorunu
- Devamsızlık sorunu
- Zorunlu oryantasyon (okul tanıtım ve uyum adı altında öğrencilerin zorunlu olarak faaliyetlere katılımı)

- Sınavsız eğitim
- Formasyon hakkı
- Bütünleme, yaz okulu.

Örnekler daha da uzatılabilir. Öğrencilerin yaşadıkları sorunlar ve gasp edilen haklarıyla amaçlanan öğrencinin yaşamını şekillendirmek, elini, kolunu, bağlamak, düzene uygun ücretli köleler haline çevirmektir.

13 yıllık AKP iktidarı döneminde öğrencilerin sorunları katlanarak büyümekte ve var olan hakları bir bir gasp edilmektedir. Plansız-programsız açılan üniversiteler, fakülteler ve bölümlerde bu sorunlar gittikçe büyümüştür. Kampüs ortamı olmayan, doğru dürüst alt yapısı, laboratuvarı, kütüphanesi, yeterli sayı da, nitelikli öğretim elemanları olmayan üniversitelerin artan sayısı ile AKP övünmektedir. Ülkemizde üniversite sayısı 109'a ulaştı. Yüksekokullarla birlikte bu rakam 200'e yaklaştı.

Artan üniversite sayısı, sadece ülkemizde diplomalı işsiz sayısını artırmaktadır. Her dört işsizden biri üniversite mezunudur ülkemizde.

Ve yine üniversite mezunlarının büyük bir kısmı kendi mesleklerini yapamamakta ve meslekleri dışında işleri (inşaatta çalışma, kasiyerlik, temizlik işçiliği vb.leri) yapmaktadırlar.

Ülkemizde tutsak öğrenci sayısı 2785'dir.

2000 yılından bu yana 12 bin 939 öğrenci süresiz okuldan uzaklaştırılmıştır.

Üniversiteli gençliğin yaşadığı sorunların kaynağı çarpık kapitalist düzendir. 13 yıldır iktidarda olan AKP'nin üniversiteli gençliğin sorunlarını yok sayan, baskı ve yasağı esas alan, gerici-faşist bir nesil yaratmayı hedef alan yönetim an-

**Ülkemizde; 3 milyon
730 bin 533 kadın okuma-
yazma bilmiyor.**

**4 milyon 640 bin kişi hiç
okuma-yazma bilmiyor.**

**273 bin 634 okul
çağındaki çocuk çalıştığı
için okula gidemiyor.**

**AKP'nin 5 yıllık eğitim
planının özü ve hedefi
1 milyon imam hatipli
yetiştirmektir.**

layışdır.

AKP Eğitim Sistemini Yap-Boz Tahtasına Çevirmiştir

AKP iktidarı 13 yıl boyunca eğitim alanında 13 değişiklik yaptı. Milli eğitim bakanları sürekli değişti, her gelen var olan sorunları daha da büyütürken, adım adım eğitimi paralı hale getirdi;

4+4+4 kesintili eğitim modeliyle, yeniden düzenlenen eğitim sistemiyle devletin himayesinde ve ücretsiz olması gereken eğitimi, bir yandan sermayenin ihtiyaçlarına cevap verir hale getirip, dini gericiliği yaygınlaştırdı. Bir yandan da eğitimi özelleştirdi ve paralı hale getirdi.

Devlet okullarının hali ise içler acısıdır. Yanmayan kaloriferler, bozuk musluklar, akan çatı, hizmetlerin yetersizliği, eğitim emekçilerinin sayısının azlığı, eğitim müfredatının dinci, gerici, anti-bilimsel oluşu; karne, fotokopi, o, şu, bu parası adı altında öğrencilerden sürekli para toplanması, imam hatiplere zorunlu geçişler, devlet yardımlarının imam hatip okullarına yapılarak buraların özendirilmesi vb. sorunlarıyla devlet okulları "kaderine" terk edilmiş halde planı, şekilde tasfiye edilmektedir.

Özel okullara devlet teşviki verilir. Her öğrenci başına verilen para, vergi vb. indirimlerle özel okulların yaygınlaştırılması, eğitimin devlet eliyle paralı hale gelmesini sağlayan AKP politikalarıdır. Parası olan 15-20 kişilik sınıflarda, alt yapısı olan sağlıklı koşullarda “eğitim hakkı”ndan yararlanırken, parası olmayan 40-50 kişilik sınıflarda üst üste okumaya çalışır!

Yine temel eğitimden ortaöğretime geçiş(TEOG) sınavında tercih yapmayan öğrenciler zoraki kendi isteği dışında imam hatip okullarına yerleştirilmektedir.

Liseli diplomalı, meslek liseli diplomalı işsizlerden çok üniversite diplomalı işsizler bulunmaktadır. Liselilerin yüzde 13’ü, meslek liselilerin yüzde 11’i işsizler ordusuna katılıyor.

Sonuç olarak:

Eğitim sisteminin neresinden tutarsak elimizde kalmaktadır. Anaokullarından başlanarak üniversiteye, sonrasında işe girmek için girilen KPSS’ye kadar her aşamasında AKP’nin, kapitalist düzenin kokuşmuşluğu, çürümüşlüğü vardır. AKP iktidarı beyinleri yozlaşmış, dinci, gerici, faşist, ırkçı gençlik yetiştirmekte ve bu politikaları eğitim sistemiyle hayata geçirmektedir.

“Haydi kızlar okula” vb. kampanyalarından tutalım düzenlenen tüm kampanyalar eğitimin gerçek özüne uygun olmadığından, halka hizmet etmeyi esas almadığından faşist düzenin açıklarını yamamaya, halk düşmanı yüzünü ve gayri meşruluğunu gizlemeye hizmet etmektedir.

Ülkemizde; 3 milyon 730 bin 533 kadın okuma-yazma bilmiyor.

4 milyon 640 bin kişi hiç okuma-yazma bilmiyor.

AKP’nin 5 yıllık eğitim planının özü ve hedefi 1 milyon imam hatipli yetiştir-

AKP, çocuklarımıza sınıf kınıyla saldırıyor, dayığı, işkenceyi, tacizi, tecavüzü...

Kısaca her türlü zulmü ve aşağılamayı çocuklarımızı “terbiye etmek” için uyguluyor.

- 1 milyon çocuk işçi bulunmaktadır.

- Resmi rakamlara göre 42 bin gayri resmi rakamlara göre 200 bin çocuk sokaklarda yaşıyor.

- Her yıl 7 bin çocuğa tecavüz ediliyor.

- 2 bin çocuk kayıp

- Bir yılda polis kurşunuyla, gaz bombasıyla 633 çocuk yaşamını yitirdi.

- 4,5 milyon çocuk yoksul.

- 8 milyon 397 bin çocuk ağır koşullarda çalıştırılıyor.

- 500 bin çocuk sokakta çalıştırılıyor.

- 100 bin çocuk sokakta dilendiriliyor.

- 2013 yılında 59 çocuk iş cinayetlerinde katledildi.

- Samsun’da açlıktan 2,5 aylık Kübra bebekler ölüyor.

mektir.

Kısacası; AKP, eğitimi tamamen kendi istediği gibi gerici, faşist tarzda düzenlemektedir ve kendi gerici-faşist kadrolarını yetiştirmeyi hedeflemektedir.

AKP Döneminde Çocuklar

Çocuklar bir ülkenin geleceğidir! Geleceğimiz daha anne karnındayken 2 bin dolar borçla dünyaya gözlerini açıyor. Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan dilinden “3 çocuk” kelimesini düşürmüyor. Yeni evlenen her çiftten 3 çocuk istiyor. Her çocuk tekeller için yeni bir ucuz iş gücü demektir. Çocuklarımız açlık, sefalet içinde büyümekte 10-11 yaşına geldiğinde uyuşturucu maddelerle tanışmaktadır. Eli iş tutmaya başlar başlamaz sanayide veya bir işyerinde kölelik koşullarında ucuz iş gücü olarak çalışmaya başlamaktadır. Çocuklarımıza AKP’nin reva gördüğü yaşam; açlık, yoksulluk içinde yaşamak ve sürekli çalışmaktır.

AKP, çocuklarımızın beynini anao-kullarından itibaren din ile teslim almak istiyor.

AKP, uyuşturucuyu, fuhuşu, çeteleşmeyi yaygınlaştırarak çocuklarımızı yozlaşma batağında uyutmak istiyor.

AKP, çocuklarımıza sınıf kiniyle saldırıyor, dayağı, işkenceyi, tacizi, tecavüzü... Kısaca her türlü zulmü ve aşağılamayı çocuklarımızı “terbiye etmek” için uyguluyor.

- 1 milyon çocuk işçi bulunmaktadır.
- Resmi rakamlara göre 42 bin, gayri resmi rakamlara göre 200 bin çocuk sokaklarda yaşıyor.
- Her yıl 7 bin çocuğa tecavüz ediliyor.
- 2 bin çocuk kayıp.
- Bir yılda polis kurşunuyla, gaz bombasıyla 633 çocuk katledildi.
- 4,5 milyon çocuk yoksul.
- 8 milyon 397bin çocuk ağır koşul-

larda çalıştırılıyor.

- 500 bin çocuk sokakta çalıştırılıyor.
- 100 bin çocuk sokakta dilendiriliyor.

2013 yılında 59 çocuk iş cinayetlerinde katledildi.

Samsun’da açlıktan 2,5 aylık Kübra bebekler öldü.

- Konya Ereğli’de camları kırık olduğu için naylonla örtülmüş tek odalı kerpiç bir evde 40 günlük Ayaz bebek soğuktan öldü.

- Van’da 2014 yılında yolu kapalı olduğu için hastaneye götürülemeyen Muharrem bebek hastalıktan, tedavissizlikten öldü.

Devletin himayesindeki Çocuk Esirgeme Yurtlarında çocuklar kötü koşullarda yaşadıkları gibi, fuhuşa zorlanmakta, hatta zorla fuhuş yaptırılmaktadır. Taciz, tecavüzler ise sıradan, günlük olaylar haline getirilmiştir.

Çocukları katleden, hapse atan, hapishanelerde çürüten, işkence yapan, tecavüz eden, yetiştirme yurtlarında tecavüz eden, fuhuş yaptıran; aç bırakan, çocuk yaşta köle gibi çalıştırıp emeğini sömüren bir düzende yaşıyoruz. Gerçekler bunlar iken AKP, geleceğimiz olan çocuklarımıza kameralar karşısında şov yaparak oyuncaklar dağıtan, 23 Nisanlarda yapılan şovlarla çocuklarımıza reva görülen yaşamın üstünü örtemez.

Muharrem bebek doktorsuzluktan ölürken, sağlık sistemi ülkemizde ticari bir sektöre dönüşmüştür. Özel hastanelerin sayısı hızla artmaktadır. Parmağı kopan Fatih Terim özel uçaklarla hastanelere yetiştirilirken, hapsirince Tayyip Erdoğanlar özel hastanelerde soluğu alırken, gelişen tıptan “ölmesine izin vermediği” için Rahmi Koçlar şikayet ederken Muharrem bebek gibi yoksul halk çocukları hastane yüzü göremezler. Onlara hak olan ölmektir.

Çocuklarımız “yetersiz beslenme-

den”, “doktorsuzluktan” katlediliyor ülkemizde 13 yıldır ölen her çocuğun sorumlusu AKP’dir.

AKP Döneminde Hapishaneler

“Hapishane bir ülkenin aynasıdır” denir. O aynaya bakıldıkça o ülkenin gerçekliğini görürüz. Ülkemiz gerçekliği de; 2015 Ocak ayı itibarıyla geçen yıla göre yüzde 8 oranında bir artış ile 159 bin 396 rakamına ulaşmıştır hapishanede bulunanların sayısı.

Ülkemizde 21 çeşit hapishane vardır. Bunlar: Kapalı hapishane, çocuk eğitim evi, çocuk ve gençlik hapishanesi, açık hapishaneler, kadın kapalı hapishaneleri, A tipi, A1 tipi, A2 tipi, A3 tipi, B tipi, C tipi, D tipi, E tipi, F tipi, H tipi, K1 tipi, K2 tipi, L tipi, M tipi, T tipi olarak adlandırılan ve neredeyse alfabedeki tüm harfleri kapsayan hapishane “tip” zenginliğine sahiptir ülkemiz!

Türkiye genelinde 291 kapalı, 53 müstakil açık, 5 kadın kapalı, 1 açık kadın, 3 çocuk kapalı ve 2 çocuk eğitim evi olmak üzere 163 bin 129 kişi kapasiteli toplam 355 hapishane bulunuyor.

Hapishane ve tutuklu, hükümlü çokluğundan dolayı AKP iktidarı övünmektedir. Açlık, yoksulluk, yozlaşma, işsizlik katlanarak artarken, ülkenin dört bir yanına fabrika açıyormuşçasına hapishane açmaktadırlar.

Adalet Bakanlığının hazırladığı 5 yıllık yatırım programı çerçevesinde 2017 yılının sonuna kadar 14’ü yüksek güvenlikli hapishane olmak üzere inşaatı devam eden 64 yeni hapishaneyi bitirecekleriyle övünmektedirler. Böylece hapishanelerin kapasitesi de neredeyse iki kat artmış olacak.

AKP iktidarında Hapishaneler Dolup Taştı

2002’den bu yana AKP iktidarıyla

hapishanelerde doluluk oranı sürekli arttı. TBMM insan hakları inceleme komisyonu 2014 Kasım ayında hapishanelerdeki doluluk oranının yüzde 95,7’ye ulaştığını açıkladı. Yıllara göre hapishanelerde tutuklu, hükümlü sayıları ise şöyle;

- 2002’de 59 bin 429
- 2003’de 64 bin 269
- 2004’de 57 bin 93
- 2005’de 55 bin 87
- 2006’da 70 bin 277
- 2008’de 103 bin 235
- 2009’da 116 bin 34
- 2010’da 120 bin 824
- 2011’de 126 bin 604
- 2012’de 136 bin 604
- 2013’de 144 bin 178
- 2014’de 156 bin 707

Ocak 2015 ayı itibarıyla bu sayı 159 bin 396’dır.

Onlarca “Tip”te hapishaneler yaparak Anadolu’daki bir ilçesinin nüfusunun iki katı insanı barındırabilecek büyüklükte hapishane kampüsleriyle övünüyor AKP iktidarı.

Hapishanelerde halk düşmanları yoktur. Halkı katleden, soyan, yolsuzluk yapan, işkence yapan, vatanımızı tekellere peşkeş çekenler yoktur.

Hapishanelerdeki doluluk oranı artıkça AKP iktidarı çözüm olarak yeni hapishaneler inşa ediyor. Bu düzen sürekli “suç” üretiyor. 13 yıllık iktidarıyla bunun sorumlularının başında geliyor AKP ikti-

Türkiye genelinde 291 kapalı, 53 müstakil açık, 5 kadın kapalı, 1 açık kadın, 3 çocuk kapalı ceza infaz kurumu ve 2 çocuk eğitim evi olmak üzere 163 bin 129 kişi kapasiteli toplam 355 hapishane bulunuyor.

darı.

AKP iktidarı çocuklarımız için hapishaneler yapıyor. Kendi çocukları para sayma makineleri ve gemiciklerle oynarken ülkemizde 1 milyondan fazla çocuk okul yüzü görmüyor ama hapishane yüzü görüyor.

Ülkemizde 12-17 yaş grubunda 2 binin üzerinde çocuk tutuklu ve hükümlü sıfatıyla hapishanede. Pozantı-Şakran hapishanelerinde çocuklara yapılanlar hala hafızalarımızdadır. Tecavüze uğrayan, işkence gören Pozantılı çocuklar "kamu malına zarar vermekten" mahkeme karşısına çıkarken, onlara bunları yapanlar, göz yumanlar hakkında "takipsizlik" kararı veriliyor.

Hapishanelerdeki bu doluluğun hapishanelerdeki tutuklu hükümlülerin kötü koşullarının, işkencelerin halk gasplarının 13 yıldır sorumlusu AKP iktidarındır.

AKP iktidarı Hapishanelerde "Sessiz Ölüm" Politikasının Sürdürücüsüdür

Hakkında mahkemeler tarafından tutuklama kararı verilen her insanın hapishaneye girdikten sonraki hayatı devletin güvencesi altındadır. İktidardakiler hapishaneler veya hasta tutsaklar her gündeme geldiğinde "hayatları, sağlıkları vb. devlete emanettir" derler... Gerçekte ise demagoji, yalan ve riyakarlıktan ibarettir bu sözler. "emanet edilen hayatlar" bire bir işkencelerle, katliamlarla, diri diri yakılarak, sessiz ölüm politikasıyla katledilir.

Hapishanelerde aile hekimliği uygulanır. Haftanın iki günü yarım gün ile muayene sınırlıdır; o da revire çıkmak, doktora hasta olduğunu ikna etmek, sevk yazdırabilmek, kelepçeli muayene dayatması, bir kobay gibi deneme-yanılma yöntemiyle ilaçların yazılması, teşhis konulmaması vb. vb. şekilde süreç uzar.

En son Manisa Açık Hapishanesi'n-

**Hapishanelerde işkence,
katliam, hak gaspları,
keyfiyetler, tecavüz,
yasaklar, tecrit işkencesi,
"sessiz ölüm" politikası...**

**Hapishanelerde devlete
"emanet" olan hayatlara
devlet dilediğinde her türlü
zulmü yapmanın "yasal"
kılıflarını yaratarak,
hapishaneleri ölüm evlerine
işkencehanelere çevirmiştir.**

de rahatsızlanan hükümlü hastane dönüşü taksiye verecek parası olmadığından hastaneye gidememiş gece yatağında ölmüştür. "Emanet" kabul edilen canın değeri bir taksi parası kadar bile değildir ülkemizde.

Hapishanelerde, hızla tahliye edilmesi gereken yüzlercesi ağır olmak üzere bine yakın hasta tutsak bulunduğu biliniyor.

2000-2014 yılları arasında hapishanelerde 2350 tutsak katledildi.

Hasta tutsakları katletmenin adı olan "sessiz ölüm" bir saldırı sonucu gerçekleştirilen işkence, katliam operasyonu değildir. Fakat yaşananlar birer cinayettir. Hastalanan tutsakların muayeneleri geciktirilir, teşhis koyulmaz, türlü bahanelerle ertelenir ve tedavisi geciktirilip ölüm anı beklenir.

"Sesiz ölüm" politikasının bir diğer ayağı da Adli Tıptır.

Adli tıp tutsakların hapishane hücrelerinde can çekişe çekişe öleceğini uzmanlık alanları gereği bile bile tahliye edilmemesi için "tedavisini hapishane koşullarında sürdürülebileceği" raporunu vererek hasta tutsaklar hakkında ölüm fermanı verir.

Adli tıpa sevk olmak bir hasta tutsak için tahliye olmak değildir. Adli tıp sürecini yaşarken hayatta kalmayı başarması gerekiyor.

“Şubat 2013’den Mayıs 2013’e kadar 460 tutuklu ve hükümlü tahliye talebiyle başvuru yaptı. Sadece 43’ünün cezasının infazı geriye bırakıldı. 417 kişinin talebi reddedildi. 14 kişi ise adli tıptan rapor beklerken cezaevinde öldü.”

113 hasta mahkûm Adli Tıp Kurumu raporunu bekliyor.

Adli Tıp’ın hasta tutuklu ve hükümlülerin katledilmesinde üstlendiği misyona en iyi örnek Güler Zere’dir. Güler Zere’yi ölümün kıyısına getirip tahliye raporunu öyle vermişlerdir.

Hasta tutsaklar adli tıp engelini aşıttan sonra aşacakları bir engel daha bulunmaktadır: bu da emniyettir. 4. yargı paketinde; hasta tutuklu-hükümlünün “toplum için tehdit oluşturup oluşturmadığı yönünde terörle mücadele polisinden görüş alınması” şartı getirildi.

Kısacası hasta tutsakların tahliye edilmemesi için, yargısı, adli tıptı, polisi elbirliğiyle çalışmaktadır. Hasta tutsaklar

Sigara, alkole karşı kampanyalar düzenleyen, yasal düzenlemelerle şov yapan AKP döneminde sigara ve alkol tüketimi katlanarak artmıştır.

12 yılda içki tüketimi 4 kat arttı ülkemizde.

Tekirdağ’da rakı üreten fabrika sayısı 4 kat artış gösterdi. Türkiye islam ülkeleri arasında en çok içki tüketen ülkeler sıralamasında ikinci oldu.

Devlet eliyle oynatılan sanal kumarda Türkiye 1 milyar dolarlık hacimle dünya üçüncüsüdür. Türkiye’de 2 milyon insan sanal kumar bağımlısı.

2004 yılında fuhuş batağına düşen kadınların sayısı 100 bin ken bu sayı 300 bine çıktı.

2014 yılında 104 kadın ve kız çocuğuna tecavüz edildi 40 kadın ve kız çocuğu cinsel tacize uğradı.

bu engelleri aşamadığı için ya hapishane de ya da ölüm sınırına getirilip, tahliye edilip, dışarıda ölmeleri reva görülmektedir.

AKP iktidarı yalan ve demagogilerle gündeme getirdiği yasal düzenlemelerle hasta tutsakları bırakalım tahliye etmeyi, dört duvar arasında ölmelerini sağlayan adımlar atmaktadır.

AKP İktidarı ile Büyüyen Yozlaşma!

Yozlaşma, yukarıdan aşağıya egemenlerin yoz kültürünün halklara empoze edilmesidir. Egemenler bunu yaparken tüm araçlarıyla günün 24 saati tek tek insanların beynini hedef alırlar. Bir kez girdiler mi beynimize artık bizi teslim almaya başlamışlardır. Yozlaşma “özünde iyi nitelikleri bir takım dışsal etkenlerle zamanla yitirmek, özünden uzaklaşmaktır.” Yani doğasındaki olumlu özellikleri sonradan kaybetmektir... Bozulmak... Soysuzlaşmak, dejenere olmak... dürüstlüğü kaybetmektir...

Halkların tarihler boyu biriktirdiği kendi kültürüne, ulusal, sınıfsal ve mane-

vi bütün değerlerine; geleneklerine, göreneklerine yabancılaşmasıdır. Yozlaşma ahlaki ve vicdani olarak çürümedir.

AKP, 13 yıllık iktidarı boyunca bir yandan halkın dini duygularını inançlarını sömürürken, “ahlak, namus, haram-helal” üzerine yalan ve demagojiler yaparak halkın kültürünü, değerlerini yok etti. AKP iktidarı eliyle yoz, bireyci, bencil, çıkarıcı, takiyeci bir nesil anaokulundan başlanarak yetiştirilmektedir. AKP iktidarı gerici-dinci-faşist eğitim müfredatıyla gençlerimizi, çocuklarımızı teslim almakta ve bir taraftan da uyuşturucu, hırsızlık, fuhuş, alkol, çeteleşmeyi ülkemizin en ücra köşesine kadar yaymaktadır.

Sigara, alkole karşı kampanyalar düzenleyen, yasal düzenlemelerle şov yapan AKP döneminde sigara ve alkol tüketimi katlanarak artmıştır.

- 12 yılda içki tüketimi 4 kat arttı ülkemizde.

Tekirdağ’da rakı üreten fabrika sayısı 4 kat artış gösterdi. Türkiye İslam ülkeleri arasında en çok içki tüketen ülkeler sıralamasında ikinci oldu.

- 2007 ile 2013 yılları arasında Bonzai başta olmak üzere sentetik uyuşturucu kullanımı ve uyuşturucuda ölüm oranları üst boyutlara ulaştı. Uçucu madde kullanma yaşının 11’e, esrara başlama yaşının 12-13’lere, eroin, extacy gibi “ağır” maddeleri kullanma yaşının 14’e indiği hap, tiner, bali, esrar vb gibi uyuşturucuları kullananların sayısının 5 milyona ulaştığı bir ülkede yaşıyoruz.

Uyuşturucudan ölümler hızla artıyor. Artık kayıtları tutulmıyor.

“Birleşmiş Milletler raporuna göre Türkiye’de esrar kullanımı 5 yılda 262 kat arttı.

Ülkemizde bir ayda bonzaiden 300 kişi öldü. Bonzai kullanımı yüzde 800’lere varan oranda arttı.

Bonzai kullanan bir insan için 3 yıl

2007 ile 2013 yılları arasında, Bonzai başta olmak üzere sentetik uyuşturucu kullanımı ve uyuşturucuda ölüm oranları korkutucu boyutlara ulaştı. Türkiye’de uçucu madde kullanma yaşı 11’e esrara başlama yaşının 12-13’lere, eroin extacy gibi “ağır” maddeleri kullanma yaşının 14’e indiği hap, tiner, bali, esrar, uyuşturucuları kullananların sayısının 5 milyona ulaştığı bir ülkede yaşıyoruz.

-2008-2013 yılları arasında uyuşturucudan ölenlerin sayısı 928 oldu.

-“Birleşmiş milletleri raporuna göre Türkiye’de esrar kullanımı 5 yılda 262 kat arttı.”

ömür biçmektedir doktorlar.

Lise son sınıf öğrencilerinin yüzde 15’i bonzai kullanıyor.

Bonzai ve benzer türdeki uyuşturucular neredeyse her yerde bulunabiliyor. Fiyatlarının düşük ve yaygın olmasıyla kullanım oranı hızla artmaktadır. Bonzai halkın beynine atılmış atom bombasıdır. Okul yanları, okul kantinleri, sokak başları, parklar vb. halkın olduğu her yerde torbacılar vardır. Ve başta bonzai olmak üzere çeşitli uyuşturucular satılmaktadır.

AKP’nin polisi, jandarması, yargısı uyuşturucunun yaygınlaşmasında üzerle-

rine düşen tüm görevlerini yerine getirirler. Uyuşturucu satıcılarını korur, himaye ederler. Okul önlerinde polis olur, sürekli ve torbacıları korur, himaye eder, devrimcilerin uyuşturucuya, torbacılara müdahalesini engeller, mahallelerde uyuşturucunun yaygınlaşmasının önünü açar. Bu engellemeye çalışan devrimcilere saldırır, tutuklar, on yıllarca hapis yatırır.

Uyuşturucudan kaynaklanan ölümler Anadolu'nun tüm illerin hatta köylerine kadar yayılmıştır. Ama en çok ölüm yoksul insanlarımızın bir umutla yaşam mücadelesi verdikleri, göçle geldikleri büyük şehirlerde yaşanıyor. AKP iktidarı gençlerimizin beyinlerini uyuşturuyor.

Yoksulluğu, açlığı, sömürüyü, zulmü, adaletsizliği, yani yaşadıkları hiçbir şeyi sorgulamamasını istiyor. AKP iktidarı düşünmeyen sorgulamayan, araştırmayan, geleceğe dair hayal kurmayan bir gençlik istiyor. Bunun için de uyuşturucuyu yaygınlaştırıyor...

Uyuşturucu kadar, kumar ve fuhuş da halkı yozlaştırmaktadır.

- Devlet eliyle oynatılan sanal kumarda Türkiye 1 milyar dolarlık hacimle dünya üçüncüsüdür. Türkiye'de 2 milyon insan sanal kumar bağımlısı.

- 2004 yılında fuhuş batağına düşen kadınların sayısı 100 bin iken bu sayı 300 bine çıktı.

- 2014 yılında 109 kadın ve kız çocuğuna tecavüz edildi, 140 kadın ve kız çocuğu cinsel tacize uğradı.

Hapishanelerde;

33 bin 646 tutuklu ya da hükümlü hırsızlıktan

27 bin 680 kişi uyuşturucudan

27 bin 368 kişi cinayet

18 bin 729 kişi yaralama

18 bin 570 kişi yağma ve gasptan

Bu rakamlar açlığın, yoksulluğun, çeteleşmenin, yozlaşmanın sonucudur.

126 bin kişi hapishanelerde. Yozlaşma arttıkça, ülkenin en ücra köşelerine kadar yayıldıkça AKP iktidarı da hapishanelerin sayısını artırarak önlem almaktadır.

Yozlaşmanın bu kadar derinleşmesinin, yayılmasının nedeni ve sorumlusu emperyalizm ve 13 yıllık AKP iktidarıdır. Halkı değerlerinden, kültüründen, ahlakından koparan uzaklaştıran, halkı zehirleyerek iktidarını sürdüren AKP'dir

Halkın beynini uyuşturucu, alkol, cinsel sapkınlıklarla, çeteleşmeyle uyuşturan AKP, halk birbirleriyle kavga etsin ama yaşadığı düzeni sorgulamasın, düzene karşı mücadele etmesin istiyor. AKP iktidarının "İslamcı", "muhafazakâr" adı altında 13 yıl boyunca, fuhuş, uyuşturucu, kumar, alkol, çeteleşme katlanarak artmıştır!

AKP iktidarı "yeni bir nesil" yaratma yolunda hem dini, hem de yozlaşmanın tüm araçlarını sonuna kadar kullanmaktadır.

AKP Döneminde Büyüyen Adaletsizlik

AKP iktidarında adalet AKP'nin halka karşı savaşta kılıcı olmuştur. Koca koca adalet sarayları halka sadece ve sadece adaletsizlik dağıtmıştır. Adalet sarayları; rüşvetçi, hırsız, yolsuzluk yapanları, işçileri, emekçilerin alın terini çalan kanını döken patronları, asalakları aklamaktadır.

AKP iktidarı döneminde 15 bine yakın işçi iş cinayetlerinde katledilmiş fakat tek bir patron, sorumlu bakan, müdür vb ceza almamıştır. Dava açılanların sayısı azdır. "Torunlar, Cengiz Limak İnşaat gibi AKP ile birlikte palazlanan, halka aşağılık küfürler eden işçilerin katili bu patronların isimleri işçi katliamlarının dosyalarında geçmemektedir.

Adaletsizlik ülkemizde her geçen gün büyümektedir. Yargıdan çıkan kararların hiç birisi halkın lehine değildir. Yargıdan

AKP aleyhine çıkan hiçbir karar uygulanmamaktadır. 15-25 Aralık operasyonlarında şimdinin Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan'ın oğlu gözaltına alınmamış, yargı önüne ancak savcılar ve hakimler değiştikten sonra çıkmıştır. Ayakkabı kutularında, kasalarda, çıkan milyonlarca dolar, eurolar vb. hepsi yargı kararlarıyla faiziyle birlikte sahiplerine geri ödenmiştir. Baklava çalan 15 yıl hapis alırken ülkemizde 700 bin dolarlık kol saati, 1,5 milyon dolar rüşvet alan AKP'li bakanlar aklanır yargı eliyle.

Yargının “durdurulsun” kararına rağmen idare kentsel dönüşüm alanında bir çok planı durdurmadı. Yine Tayyip Erdoğan'ın kendisi için yaptırdığı “Aksaray” için mahkemenin “durdurulsun” kararına “gücünüz yetiyorsa gelip durdurun” diyerek “Aksaray”ın yapımını bitirdi. Acele kamulaştırma kararı alınan halkın evini-arsasını elinden almak için veya kaçak yapılan bir katı yıkmak için yargısı-polisi seferber olurken konu AKP olunca tam tersi oluyor.

Savcılar ve yargıçların aldıkları kararların tek bir kıstası vardır ülkemizde: AKP çıkarına kararlar alan yargıç ve savcılar AKP eliyle Danıştay ve Yargıtay üyeliğine atanıyor tam tersi bir durumda “cezalandırılıyorlar.” Haklarında soruşturmalar açılıyor, tayinler, derecelerinin indirilmesi vb. vb. karşılaşıyorlar.

Faşizmle Yönetilen Ülkemizde Adalet Yoktur

Son 15 yılda 241 polis, 91 asker, 17 özel timci, 15 korucu ve 45 gardiyani tecavüzle yargılayan ama bir tanesine dahi ceza vermeyen adalet var bu düzende.

13-15 yaşındaki kız çocuklarına onlarca kişi tecavüz eder “rızası vardı” “psikolojisi düzeldi”, “iyi hal” vb. gerekçelerle ödül gibi cezalar verilerek, tecavüz sıradanlaştırılır yargı eliyle.

Ethem Sarısülük Haziran Ayaklanması'nda Ankara'da polis Ahmet Şahbaz'ın

Adalet Bakanlığı'nın verilerine göre: 10 yıl önceye göre savcılıklardaki soruşturma sayısı yüzde 159 oranında artış göstermiş, ceza mahkemelerinde her yıl ortalama 2,8 milyon ile 3,1 milyon davaya bakılıyor. Ve bunlardan 1,5 ile 2 milyon dava sonuçlandırılıyor. 3 milyon insanı yargılayan bir ülke adaletsiz bir ülkedir.

silahından çıkan kurşun ile katledildi. Kamera görüntülerinden 77 milyon halk izledi bu cinayeti.

3 Eylül 2014 tarihinde yapılan 7. duruşmada ise Ahmet Şahbaz'a “olası kast ile adam öldürmek” suçundan 28 yıl ile cezalandırmasına Ankara 6. Ağır Ceza Mahkemesi karar verdi.

Ancak savcının atılan taşları gerekçe gösterdiği haksız tahrik indirimi nedeniyle ceza 2/3 oranında düşürüldü. İyi hal indirimiyle 2,5 yıl daha indirilen ceza, 7 yıl 9 ay 10 güne indirildi.

Katil polis 4 yıl 10 gün hapis haneinde kaldıktan sonra tahliye olacaktı. Ancak bu bile beklenmeden Yargıtay kararıyla Ahmet Şahbaz tahliye edildi. Öte yandan adalet için mücadele eden ailesine ise daha önce katile hakaret ettikleri gerekçesiyle açılan davada aile için 7 yıl 5 aya kadar hapis cezası istenmiştir.

Haziran Ayaklanması'nda “polise talimatı ben verdim” diyerek onlarca insanımızın katliam emrini verdiğini itiraf eden Tayyip Erdoğan'a açılan bir soruşturma yok! Ama Tayyip Erdoğan'a “hırsız, katil” diyenler hakkında soruşturmalar açılmakta, Konya'da 15 yaşındaki liseli genç

gibi tutuklanmaktadır insanlar.

Adaletin terazisi böyle tartmakta; ülkemizdeki tüm haksızlıkları, adaletsizlikleri, zulmü, katliamları...

Berkin Elvan'ı katleden polislerin kim olduğu açığa çıktığı halde bir dava dahi açılmamıştır.

Koyun otlatırken havan topuyla vurulan Ceylan Önkol'un katledilmesinde "hizmet kusuru" yok kararı veren mahkeme, bir de aileye 12 bin liralık mahkeme masrafı çıkardı.

12 yaşındaki Uğur Kaymaz özel timler tarafından 13 kurşunla katledildi. Yanına boyundan büyük bir silah bırakarak "terörist çatışmada öldürüldü" denilerek "cezasız" kaldı katiller.

Adalet Bakanlığı'nın verilere göre; AKP'nin savcılar 2013 yılında 76 milyonluk Türkiye'de 3 milyon 313 bin 275 soruşturma yürütmüş.

6 milyon 251 bin 822 kişi veya suç soruşturuldu. Bunlarında yüzde 48.6'sı için kamu davası açıldı.

Ülkemizde hakkında soruşturma açılan her 100 kişiden sadece 14'ü mahkûmiyet aldı. 84 kişi yaklaşık iki yıl boyunca işinden oldu, aile hayatı bozuldu, ekonomik olarak zarara uğradı, sağlığından oldu. Kısacası 2 yıla yakın süründürüldü.

Adalet Bakanlığı'nın verilerine göre: 10 yıl önceye göre savcılıklardaki soruşturma sayısı yüzde 159 oranında artış göstermiş, ceza mahkemelerinde her yıl ortalama 2,8 milyon ile 3,1 milyon davaya bakılıyor. Ve bunlardan 1,5 ile 2 milyon dava sonuçlandırılıyor. Her yıl 3 milyon insanı yargılayan bir ülke adaletsiz bir ülkedir.

Halkın sahiplenmesini adalet talebinde bulunmasını engellemek için sürekli sürgün edilen, faşist saldırılarla, baskılar-tehditlerle sahiplenmenin önüne geçilmeye çalışılan halkın-devrimcilerin davalarının şehir şehir gezdirildiği bir ülkede adalet yoktur.

Ülkemizde adalet paran kadardır. Paran varsa hakkını aramak için mahkemelere başvurabilir dosyasını takip edebilirsin, yoksa "adalette" yoktur halka.

Ülkemizde adalet halkı sindirmenin korkutmanın, baskı altında tutmanın bir aracıdır. Adalet halkı katleden, halkı soyan, ülke topraklarını parsel, parsel satan bir avuç asalağı katili koruyan onların önündeki tüm engelleri kaldıran bu zulüm düzeninin bir aracıdır.

Ülkemizde adalet: 13 yıllık AKP iktidarında AKP'lilerin çıkarlarına göre şekillenen, esneyen, daralan, genişleyen bir oyun hamurudur.

Ülkemizde adalet bir avuç asalak için vardır! Fakat milyonlarca halk için adalet yoktur! Bu düzen adaletsiz bir düzendir!

Sonuç olarak;

AKP iktidarı döneminde halka açlık, sömürü, zulüm ve adaletsizlikten başka bir şey getirmemiştir. Halkın emperyalizm ve tekellerin çıkarları doğrultusunda düzene uyumlu ve boyun eğmiş, köleliği kabul eden bir yığın haline gelmesi için elinden gelen her şeyi yapmış, yapmaya çalışmıştır.

Ve yarattığı sonuç çelişkileri daha da derinleştirmesi ve krizinin boyutlanmasından başka bir şey olmamıştır. AKP her şeye rağmen yarattığı kriz bataklığına gömülmeye mahkumdur.

“SARAYLAR SALTANATLAR ÇÖKER, KAN SUSAR BİR GÜN ZULÜM BİTER”

Saraylar saltanatlar bugüne kadar egemenlerin gücünün, ihtişamının bir parçası olmuştur. Sarayların büyüklüğü, güzelliği, ülke egemenlerinin ne kadar zengin ve kudretli olduğunun bir göstergesi olarak yansıtılmıştır günümüze. Mısır piramitlerinden saraylarına, infaz saraylarından şatolarına, Osmanlı saraylarından yalılarına... varan bu ihtişamın bu garabetin dayandığı yer, elbette ki halkın yoksullaştırılması ve daha da sömürülmesiydi.

Ve tarih, saraylar, saltanatları, yerle bir edenlerle birlikte anılmıştır. Her ne kadar yazmasalar da egemenlerin tarih yazıcıları, bu gerçekler, halkın öykülerinde, destanlarında, şiirlerinde, türkülerinde ifadesini bulmuştur. Ve yüzlerce yıl kuşatılmış tüm saraylar “yalınlıkla-yalın ayak”lılar tarafından yerle bir edilmişler, ne şah koymuşlar ne de sultan...

Yüzyıllar öncesinde Asya’da, kentlerde, kalelerde ve saraylarda kuşatmalara, isyanlara ve herhangi bir saldırıya karşı haberleşmek için işaret kuleleri kullanılmıştır. Bu kulelerde ateş yakılması, kentin ya da kulelerin düştüğü anlamına gelmiştir. Zulme, sömürüye isyan eden yoksul halk, düşmanı karşısında askeri anlamda zayıftır, güçsüzdür. Bir anda birden çok kenti kuşatmalarının, teslim almalarının imkanı yoktur. Halkın yaratıcı gücü de burada ortaya çıkmaktadır. Sayıca az olan halk ve önderleri, çareyi buraya sızıp, işaret kulelerini ateşe vermekte bulur. Sarayın düştüğünü sanan

diğer kentler, kendilerini kuşatan halka kendiliğinden teslim olur. İktidarları çok uzun sürmese de, yoksul halk egemenlere karşı büyük bir zafer kazanmıştır.

Bu durum, bugünde çok farklı değildir aslında. Her ne kadar kapitalizm, emperyalizm çağında yaşıyor olsak da, egemenlerin sarayları saltanatları hiç bitmemiştir. Onlardan biri de Osmanlı

**Her ne kadar
kapitalizm, emperyalizm
çağında yaşıyor olsak da,
egemenlerin sarayları
saltanatları hiç bitmemiştir.
Onlardan biri de Osmanlı
artığı, saray soytarısı
Recep Tayyip Erdoğan’dır.
O da tüm egemenler gibi
sömürdüğü, açıkta bıraktığı
yoksul halkın parasıyla
kendine “Aksaray”
yaptırmıştır. O “Aksaray”
da milyonlarca yoksul
halkın emeği, madenlerde
katledilen yüzlerce işçinin
kanı, binlerce inşaat
işçisinin canı ve daha
açlıktan ölen onlarca
çocuğun çalınan gelecekleri
vardır.**

**Berkin için, halk için
adalet istiyoruz. Adalet
arayışımız devrimci
mücadeleyi büyütme
hedefimizdir. Milyonlarca
halkın adalet arayışına
cevap almak için,
tutuşturduk kuleleri. Ya
teslim olacaklar, ya teslim
alacağız hepsini.**

artığı, saray soytarısı Recep Tayyip Erdoğan'dır. O da tüm egemenler gibi sömürdüğü, açıkta bıraktığı yoksul halkın parasıyla kendine "Aksaray" yaptırmıştır. O "Aksaray" da milyonlarca yoksul halkın emeği, madenlerde katledilen yüzlerce işçinin kanı, binlerce inşaat işçisinin canı ve daha aklıktan ölen onlarca çocuğun çalınan gelecekleri vardır.

Saraylar saltanatlar çöker
kan susar bir gün zulüm biter
menekşeler de açılır üstümüzde
leylaklar da güler
bugünlerden geriye
bir yarına gidenler kalır
bir de yarınlar adına direnenler

Tüm Şatafatlarına Rağmen AKP Halktan Korkuyor...

Onca ihtişama, görkeme rağmen, R.T. Erdoğan, halktan korkusunu gizleyemiyor. Milyarlarca lira harcıyıp yaptırdığı 1150 odalı "Aksaray"ın altı sığınak ve tünellerden geçilmiyor. Bunu da yeterli görmemiştir ki "Aksaray"ı özel timlere korutmaktadır. Sanılmasın ki tüm bunlar bir saldırı için hazırlanmıştır. R.T. Erdoğan ve AKP için artık "olasılık" yoktur. Gerçeklik vardır. Bu gerçeklik halkın artan öfkesi, yönetememe krizi ve tabi ki, Cephe'nin tüm bu gerçekleri iradi olarak

zorlamasıdır.

R.T. Erdoğan'ı ve emperyalist efendilerini asıl korkutan, yeni bir ayaklanmanın gerçekleşmesi ve Cephe'nin buna iradi müdahalede bulunabileceği olgusudur. AKP iktidarda kaldığı her geçen gün yönetememe krizini daha da büyütmektedir. Bu krizi aşmanın bir yolu daha yoktur. Emperyalizm, AKP'nin alternatifini ortaya çıkaramadığı için, iradi bir müdahalede bulunmamaktadır. Tüm bu acıların içinde büyüyen, gelişen, her alanda örgütlenip mücadeleyi büyüten bir tek Cephe vardır.

Ülkemiz yaşanan kriz nedeniyle sürekli yeni ayaklanmalar, halkın biriken öfkesinin patlamasına gebe dir. Ve Cephe'nin büyüttüğü savaş bu ayaklanmalara öncülük edebilecek kadroları, savaşçıları da açığa çıkarmaktadır. R. T. Erdoğan'a yeraltındaki sığınak yapmayı zorlayan işte bu gerçeklerdir.

**Cephe'nin yükselişi engellenemez.
Çünkü, zulmün, baskının, açlığın, yoksulluğun arttığı milyonların adalet arayışı içerisinde olduğu bir yerde, her koşulda, halkın her türlü sorununa cevap alabilecek tek örgütlenme Cephe'dir. İktidar iddiası, devrim hedefi Cephe'yi her alanda güçlü kılmaktadır.**

**Ülkemiz yaşanan
kriz nedeniyle sürekli
yeni ayaklanmalar,
halkın biriken öfkesinin
patlamasına gebe dir. Ve
Cephe'nin büyüttüğü
savaş bu ayaklanmalara
öncülük edebilecek
kadroları, savaşçıları da
açığa çıkarmaktadır. R.T.
Erdoğan'a yeraltındaki
sığınak yapmayı zorlayan
işte bu gerçeklerdir.**

Biz biliyoruz ki, bugün yürüttüğümüz feda savaşı gerilla savaşı vermeye benziyor. Bizim için önemli olan koşullar değil, mevcut koşullarda silahlı mücadeleyi canlandırmaktır. Feda savaşı bu kısır döngüyü kırarak tek güçtür.

Dolmabahçe Eylemi... Savaşı Büyütmek İçin Yakılan İşaret Kulesidir.

“2015 yılı da bizim olacak” demiştik. Yeni yılın ilk günü bu iddiamızın gerçekleştiğini hesap soran eylemimizle ortaya koyduk. 1917’ den beri “Kışlık Sarayları” yakmaya devam ediyoruz.

Berkin için, halk için adalet istiyoruz. Adalet arayışımız devrimci mücadeleyi büyütmeye hedefimizdir. Milyonlarca halkın adalet arayışına cevap almak için, tutuşturduk kuleleri. Ya teslim olacaklar, ya teslim alacağız hepsini.

Dolmabahçe eylemi için çok şey söylendi, çok şey yazılıp çizildi. Ama hiç kimse gerçeği söyleyemedi. “Bomba patlamadı” “Silah İkinci Dünya Savaşı’ndan kalma idi, tutukluk yaptı” “Kahraman polisimiz saldırganın üstüne atlayarak, kısıvrak yakaladı” vb.... Daha fazlası da söylendi.

“Patlamayan bomba”, “tutukluk yapan silah”, bu ülkenin başbakanına; “Biz korkmuyoruz ofisimize yürüyerek geliyoruz” demek zorunda bıraktırdı. Günlerce “patlamayan bomba” “tutukluk yapan silah” konuşuldu burjuva basında. Ya bir de patlasaydı o bomba. Ya ateş alsaydı o silah... Ya ateş alsaydı!..

Yanılıyorlar, kendilerini aldatıyorlar. Ortada ne “patlamayan bomba” ne de “tutukluk yapan silah” var. Bir kere yakıldı sarayın işaret kulesi. Artık bütün şehirler, bütün karargahlar teslim olmak zorunda. Ya teslim olacaklar ya teslim alacağız hepsini. O kulenin yılın ikinci yarısında bir kez daha yakılması da bu kararlılığın ifadesi olmuştur...

Feda Savaşı Gelişmeden Devrimci Savaş Büyütülemez Sürdürülemez

Dolmabahçe eylemi, salt hesap sorma eylemi değildir. Aynı zamanda feda eylemidir de. Feda ve feda eylemi şekilsel bir olgu değildir. Onun için belli bir kalıba sınıra hapsedilemez. Feda bugün genel anlamıyla her şart, koşul altında silahlı mücadeleyi büyütmek, canlandırmak için atılan adımların hepsidir.

Bugün, bütün koşullar, imkanlar neredeyse silahlı mücadeleye elverişli durumdadır. İmkansız oluşu ödenecek bedelin çok ağır olduğundan kaynaklıdır. Ya en ağır bedeller ödenecek ve koşullar sonuna kadar zorlanacak, ya da silahlı mücadeleden, diğer anlamıyla devrim iddiasından vazgeçilecektir. Devrimle düzen arasında işte bu kadar ince bir çizgi vardır.

Biz biliyoruz ki, bugün yürüttüğümüz feda savaşı gerilla savaşı vermeye benziyor. Bizim için önemli olan koşullar değil, mevcut koşullarda silahlı mücadeleyi canlandırmaktır. Feda savaşı bu kısır döngüyü kırarak tek güçtür.

Devrim iddiasından, devrimci mücadeleden uzaklaşan sol, feda eylemlerini, “Böyle bir eylem için değer miydi?” diyerek küçümsemeye eylemin içini boşaltmaya çalışıyor. Uğruna ölünecek hiçbir değer kalmamışsa, sonu ihanettir. Sol kendi kendine tarihine, insanlarına kendi hareketlerine ihanet etmiştir. İhanet çürüten tırnak gibidir. Kesilip atılmazsa bü-

t n vücudu         . İhaneti meşrulaştıran sol, ihanetlerden ba  ını kaldıramaz oldu.

Kim demiş,     de gerilla savaşı verilemez diye. Tarihe güzellikler nak  şeden büyük ustalar gerilla mücadelesi için kumdan dağlar yarattılar. Biz de feda

canlılığından yeni dağlar yaratıyoruz. Düşen her feda sava    sı, bir kum tane-sidir, dağları yaratan. Bir kez daha yak-tık işaret kulelerini, YA TESL  M OLA-CAKLAR YA TESL  M ALACAĞIZ HEPS  N  ...

YUNANİSTAN'DA "SYRİZA RÜZGARİ" ESER DE ÜLKEMİZ "SOLCU" LARI DURUR MU?

SYRİZA'nın İktidarı Reformizme Bayram Yaşattı!

Fildişi kulelerde, istisnalar hariç halkla alakası olmayarak yaşayan ülkemiz "sol"unun, Yunanistan'da "Radikal Sol" Koalisyon –SYRİZA'nın seçimler yoluyla iktidara gelmesini bayram havasında karşıladı...

CHP'nin daha "sol" görünümlü bir versiyonu olan SYRİZA'yı Yunanistan'da ve ülkemizde "umut" diye pazarlayanlar, halkı kandırmakta, halka açıkça yalan söylemektedirler. Zira, SYRİZA'yı oluşturan grupların hiçbirisi ne devrimci, ne de sosyalist ve komünisttirler. Sadece düzen solculuğu zemininde abartılı, "Radikal", "halkçı" söylemleri olan, daha öteye de gidemeyecek olan "öfkeli" sosyal demokratlardır. '70'lerde yükselen devrimci dalgaya alternatif olarak, radikal-halkçı söylemlerle pazarlanıp iktidara getirilen Ecevit iktidarına benzetebiliriz SYRİZA'yı.

SYRİZA da halkın devrim ve sosyalizm özelemlerini düzen içi kanallara akıtıp, eritme işlevi görecektir bir iktidar olmaktan öteye gidemeyecektir.

Mahir Çayan ve arkadaşlarının Kızıldere Manifestosu sonrasında yükselen devrimci dalgayı nasıl ki Ecevit, "Bu Düzen Değişecek", "Devrim için Tek Yol Demokratik Sol", "Toprak Ekenin Su Kullananın" gibi halkçı ve "sol" söylemlerle, halkın devrim ve sosyalizm özelemlerini düzen içi kanallara akıtıp halkı düzene yedeklemeyi hedeflediye, SYRİZA da devrim korkusuyla hop oturup

hop kalkan emperyalist haydutlar tarafından iktidara getirilmiştir. Yani emperyalist, kapitalist ve faşist sömürü düzenine, bu bozuk düzene alternatif olarak pazarlanmıştır SYRİZA.

Lakin SYRİZA, ne bu düzene alter-

**SYRİZA, ne bu düzene
alternatiftir, ne halk için
bir umuttur, ne de halkları
kurtuluşa götürecek bir
harekettir. Hiçbiri değildir
SYRİZA. Emperyalizmin
vahşi sömürsünün
devrime yol açmasını
engellenecek bir sübaptır
sadece. Bu yüzden,
halkları devrimcilerden
ve sosyalistlerden
soğutmak, umudu
bitirmek, emperyalizmin
ve işbirlikçisi faşist
oligarşilerin yönetememe
krizini "sol" dan "çare"
olması için ortaya çıkarılıp,
pazarlanmışlardır.
Sorumsuz, entelektüel,
anarşistlerden kurulu bir
gruptur sadece o kadar.**

**Anadolu halkları
Cephe önderliğinde
ülkümüzde devrim
yapınca emperyalistlerle
uzlaşmadan, kendi
özgücüne güvenerek
nasıl bir devrimci iktidar
kurulup, yaşatılabileceğini,
sosyalizmin adım adım
nasıl inşa edileceğini
Devrimci Halk İktidarı
ile birlikte dost düşman
herkes görecek! Sen de,
senin ders verip kılavuzluk
ettiğin reformistler de
göreceksiniz.**

natiftir, ne halk için bir umuttur, ne de halkları kurtuluşa götürecek bir harekettir. Hiçbiri değildir SYRIZA. Emperyalizmin vahşi sömürsünün devrime yol açmasını engelleyecek bir sübaptır sadece. Bu yüzden, halkları devrimcilerden ve sosyalistlerden soğutmak, umudu bitirmek, emperyalizmin ve işbirlikçisi faşist oligarşilerin yönetememe krizine “sol” dan “çare” olması için ortaya çıkarılıp, pazarlanmışlardır. Sorumsuz, entelektüel, anarşistlerden kurulu bir gruptur sadece o kadar.

**HDP’sinden, CHP’sine, Birleşik
Haziran Hareketi’nden Tüm
Oportünist-Reformist Düzeniçi
“Sol”un SYRIZA’nın İktidar
Olması ile Birlikte “Ağzının Suyu
Aktı”**

“Komşuda pişer, bize de düşer”, “Neden bizde de aynı şey olmasın” vb. sözleri havalarda uçuşuyor.

“Sol”un gelmiş geçmiş “en önemli” fetva vericilerinden biri olan tasfiyeci,

yılgın, mücadele kaçkını ÖDP-DY şefi Oğuzhan Müftüoğlu söyledikleriyle duyanlara parmak ısırttı! SYRIZA’nın iktidara gelişini “kardeş partimizin zaferi” sözleriyle karşıladıktan sonra, “Türkiye’de Yunanistan’dan farklı bir iklimin hakim olduğu, daha fazla karamsarlık, umutsuzluk ve teslimiyetin olduğu” fetvasını verdi Müftüoğlu. Sözlerinin devamında ise şu sözlerle hayal satıcılığını sürdürüyor tasfiyeci Oğuzhan Müftüoğlu:

“Ama biraz da bu yüzden bizim kardeş partimizin zaferi, Türkiye’de de her şeyden önce Haziran Hareketi için yapılmış yüksek sesli bir çağrı olmalı. Çünkü SYRIZA aslında bize görüldüğü kadar uzak değil. Bu yüzden şimdi o sözü bir de “Biz SYRIZA’yız” diye söylemek lazım. (...) Onların başarısının İspanya ve İtalya başta olmak üzere diğer Avrupa ülkelerinde de yansımaları olacak. Zaten Avrupa’nın haramileri bu yüzden telaşlı.” (Cumhuriyet, 28 Ocak 2015)

İnsan bu sözleri ederken biraz aynaya bakar da utanır, yüzü kızarır. Nerde bunlarda o iç temizliği, dürüstlüğü?

Ülkemizde karamsarlığın, umutsuzluğun, teslimiyetin, yılgınlığın manifesto-sunu yazan tasfiyeci ÖDP-DY şefi Oğuzhan Müftüoğlu, ülkemizin mücadele tarihine dair sosyolojik-politik değerlendirmelerde bulunacak en son kişilerden biridir.

30 Mart 1972’de Kızıldere’de Türkiye devriminin önderi Mahir Çayan’la birlikte 10 devrimcinin şehit düşmesi sonrası oluşan ve Kızıldere’de somutlanan Parti-Cephe çizgisi etrafında toparlanan devrimci potansiyeli, kendi düzen içi hesapları için heba etmeye, tasfiye etmeye çalışan başta Oğuzhan Müftüoğlu olmak üzere ve diğer yılgın, tasfiyeci şeflerden hiçbirisi, ülkemizdeki “karamsarlık, umutsuzluk ve teslimiyet” ten şikâyet edemez! Çünkü “karamsarlık, umutsuzluk ve teslimiyet” ortamını yaratanlar en

başta kendileridir! Amerikancı 12 Eylül faşist cuntasının sıkıyönetim mahkeme-lerinde “DY örgütü lideri” olarak yargı- lanırken, “biz örgüt değil, dergi çevresi- yiz” diye savunma yapan kendileriydi. “Mamaklaşma” dediğimiz teslimiyet ruh halini yaratan da, Türkiye devrimini ve halkını Mamak’ta satarak, boyun eğen, teslim olan, tek tip elbise giyen, “hazır olda İstiklal Marşı okuyarak” faşizme biat edenler kendileridir.

12 Eylül zindanlarında bunların cun- tacılar karşısındaki hallerine bakanlar solculuğundan utanır. Kalkmış bir de “teslimiyet iklimi”nden söz ediyorlar.

“Sol”un fetvacısı, tasfiyecisi, Oğuz- han Müftüoğlu, “Birlik olmayan birlik” Birleşik Haziran Hareketi ile 2015 genel seçimlerinde CHP’nin kontenjanından bir iki vekillik koltuğu kapmaya çalışır- ken de, düzene, oligarşiye güven ver- meye, düzeni değiştirmeyerek, devrimi engelleyecek bir güç olarak hizmet ede-ceklerini “Biz de SYRIZA’yız” diyerek anlatmaya çalıştı...

Kendisini SYRIZA lideri Alexis Çip- ras ile özdeşleştirmeye çalışan Selahattin Demirtaş’ın partisi HDP’li Sebahat Tun- cel de: “İnsanlar yeni bir alternatif ara- yışında. SYRIZA’nın kazanması sürpriz olmadı. Kapitalist dünya karşısında emekçiden, işçiden, halktan yana, sosya- list çizgide bir yaşamı kurumsallaştırma- ları önemli. (...) Ama iktidarı boyunca ortaya koyacakları yaklaşım, dünyadaki sol, sosyalistlerle dayanışma gibi birçok etken önümüzdeki dönem belirleyecek. Yunanistan’da bu çizginin kazanması bütün ezilenlere, emekçilere moral verdi. Önemli olan herkesin kendi bulundukları yerde neo-liberal politikalara karşı emek- ten yana bir sistem oluşturması...” diyor. (agy.)

Bir başka hayal satıcısı da böyle söy- lüyor işte. Daha kısa bir zaman önce Sol’a “Sınıf sınıf diyorsunuz sürekli. Ne geçiyor elinize” diyordu, Kürt küçük

burjuva milliyetçisi S. Tuncel. Ne ara sosyalist oluverdiniz?

Kürt milliyetçi hareket, düzenle uz- laşıp teslim oldukça, emperyalizmin muhalif ve “sol” dan görünen adayları iktidara getirdiği bu süreçte kendilerinin de emperyalizm adına iktidara aday ve düzen içi alternatif olduklarını kanıtlama içerisine giriyorlar. SYRIZA’nın seçim başarısına (!) da bu yüzden öykünüyor, emekçileri kandırmaya çalışıyorlar.

ÖDP-DY’nin tasfiyeci şefi Oğuzhan Müftüoğlu ile Kürt milliyetçisi Sebahat Tuncel’in kurdukları hayallere, düzen partisi CHP’nin milletvekilleri de katılı- yorlar.

CHP Genel Başkan yardımcısı Şafak Pavey; SYRIZA’nın seçim zaferinin, “benzer siyasi oluşumlar için ilham ve cesaret taşıdığını” dile getirerek devam ettiği konuşmasında;

“... Çipras’ın kazanması bence büyük bir zafer ve eski kronik siyasi hanedan- lıklarından ve kronik yolsuzluklardan bıkmış bir seçmene yeniden doğma he- yecanı verdi. Bence hem AB’yi değiştirecek hem de seçim öncesi vaatleri deği- şerek reel bir ülke inşası başlayacak. Bu her iki taraf için de, hem Yunanistan hem de AB için bir fırsat alanı...” (agy.)

Faşist CHP’li Şafak Pavey de bulun- duğu zemine uygun düşen değerlendirmesiyle, emperyalist AB’nin bu süreçle değişebileceğini, bu sürecin “hem em- peryalist AB hem de Yunanistan için bir fırsat olduğu” yalanını söylüyor. “Kom- şuda pişer bize de düşer” anlayışı ile ha- zır lopçu siyaset tarzı, CHP ile reformist oportünistleri aynı noktada buluşturuyor. Faşist AKP bile kapı kapı dolaşarak ya- lanlar, demagojilerle, dağıttıkları sadaka- larla da olsa ancak iktidar olabilmişlerdir. CHP’den de reformist, oportünistlerden de daha fazla halka gitmeye çalışarak ik- tidarlarını koruyorlar.

Halkla ve sosyalizm-komünizmle hiçbir alakaları olmayan-kalmayan Hal-

**HEPİNİZ
GÖRECEKSİNİZ!
DEVİRİM SÜRECİNİ
VE BAŞ EĞMEDEN
DİK VE ONURLU,
ADİL, EŞİT BİR ÜLKE
NASIL KURULUP,
YAŞATILIYOR,
GÖRECEKSİNİZ!
BEKLEYİN!**

kın Türkiye Komünist Partisi (HTKP) Merkez Komitesi üyesi Metin Çulhaoğlu ise ne diyeceğini bilemez bir vaziyette, o da, oturduğu fildişi kulesinden şunları söylüyor:

“Bizim burada kaçınmamız gereken; bunlar uzlaşmacıdır, şucudur, bucudur, Chavez’e benzeyecek diye fal açmak değil. (...) SYRIZA’yı ‘bize gitmez’ diye kenara itmeye karşıyım, birebir buraya uyarlamaya çalışmaya da karşıyım. Yunanistan’da oldu bizde ‘tamam’ olacak diye bir durum yok. İşimiz daha zor diyebilirim. Yunan halkının sol birikimi ile buranın sol birikimi aynı değil.” (Birgün, 23 Ocak 2015)

Nasrettin hoca fıkrası gibiler. İktidar iddiası olmayan, devrim ile olan ilişkilerini daha 12 Eylül öncesi yitirmiş bu ukala ulamalar, bugün “iki cami arasında beynamaz” pozisyonlarına anlaşılmaz cümlelerle açıklama getirmeye çalışıyorlar.

Olur da halkımız sorarsa bu akıldanelere “Yunanistan’da solcular iktidar oluyor, siz niye olamıyorsunuz?” diye, peşin peşin cevaplar vermeye çalışıyorlar, onu da beceremiyorlar. Cevabı Nasrettin Hoca verir bu cahil ulemalara iktidar olmayış nedenleri için; “Yoktur diyecen de dilin varmıyor değil mi?”

Evet, bu tasfiyeci, teslimiyetçi, sinik solun iktidar olmaya da, düzeni değiştir-

meye de niyeti YOKTUR! İddiası YOKTUR!

O yüzden böyle saçmalamaktadırlar.

Halkla, devrimle bir alakaları kalmayan ve iyice burjuvalaşarak sadece halka ve ‘sol’a akıl vermeyi “komünistlik” sayan bu sahte “komünist”lerden Metin Çulhaoğlu, ne söyleyeceğini bilememenin aczi ve sefaleti için de bocaladıkça bocalıyor. Sanki herhangi bir “sol birikim” yapılması için devasa (!) katkılar yapmışlar da, “buranın sol birikimi Yunan halkının sol birikimi ile aynı değil” diyerek dert yanıyor. İşleri de zormuş!

Evrensel gazetesi genel yayın yönetmeni EMEP’li Fatih Polat’ın ise ‘Sol’a, devrime ve mücadeleye dair söyleyecek hiçbir sözü kalmamış, Kürt milliyetçi hareketi övüp içinde yer almadıkları Haziran Ayaklanması’nı alternatif olarak gösteriyor: “Türkiye’de sağlam bir Haziran geçmişi ve bunun yanında halk hareketi içinde ortaya çıkan Kürt hareketi var. Burada ortaya çıkan imkanları yeni bir seçenek ve alternatif olarak sunmak gerek.” (agy.)

Başkalarının bedeller ödeyerek yarattıklarını “alternatif olarak sunmak” da ancak mücadele, devrim kaçınılması reformist, yılgın, başkaları için asla “cepte keklik” olmayacak EMEP’lilere yakışır zaten...

En abartılı konuşanlardan biri de parti olmayan parti, ÖDP’nin Eş Genel Başkanı Alper Taş’tan geliyor! Alper Taş Birgün’deki röportajında şunları söylüyor:

“(…) SYRIZA, emekçilerin direnme mücadelesinin ve alternatif arayışının birleşik bir ifadesi olarak gelişti. Birleşik Haziran Hareketi bu anlamda, hem SYRIZA hem Podemos ve başka güncel direnme isyan hareketlerinin içinde gelişen arayışların bir parçası olarak görülebilir. Elbette Haziran, ülkemiz özgüllüğünde kendine bir yol açmaya çalışıyor. (...) SYRIZA’nın başarısı bu anlamda Haziran’ın iddiasını güçlendiriyor. Birleşik

bir zeminin ve siyasal alternatif inşa etmenin tek formu olarak “parti”nin görülmemesi gerekir Haziran bu anlamda da SYRIZA’dan farklı bir yoldan ilerliyor. (...) Krizin giderek derinleştiği Avrupa’da SYRIZA, Podemos vb. yapıların yükselişi faşizm karşısında kurulan bir barikattır aynı zamanda. (...)

SYRIZA, Yunanistan’da ve dünyanın pek çok yerinde isyan dalgaları ile başlayan devrimci sürecin bir parçası olarak görülmelidir. Bu bakımdan tüm süreçlerin tarihsel denemelerden, bildiğimiz yoldan gelişmesini beklemek ya da kendi doğrularımızı mutlaklaştırarak yaşanan gelişmelere bakmak bir tür tarih dışı-lıktır. Bu yeni devrimci süreç, kuşkusuz kendine has yeni yollardan geçerek kazanarak ve kaybederek ilerleyecektir. (...)

Bugün Yunanistan’da yaşanan bir devrim değil, devrimci bir süreci ilerleten bir gelişmedir. SYRIZA’nın kazanması bu yeniden yapılanmada emekçilerin ve ezilenlerin emeğin Avrupası’nı yaratma mücadelesine daha büyük kuvvetle katılması anlamına geliyor. İspanya’da Podemos’un yükselişi de bunu güçlendiriyor. Yani artık Avrupa’da da dünyada da tek bir dünya yok. Mevcut düzeni sürdürmek isteyen hakim sınıflarla buna karşı direnen ve alternatif arayışında olan bir sol da var. Gelecek artık bu güçlerin mücadelesi içinde şekillenecek.” (agy., abç.)

M-L devrim mücadelesini on yıllar önce terk eden ÖDP-DY çizgisi, “devrime” kendi yollarından giderek varacaklarmış! Sakın o yol; Birleşik Haziran Hareketi’nde parti olmayan partilerle, örgüt olmayan örgütleri de kendilerine yedekleyerek, CHP’nin şemsiyesi altında önce oligarşinin ahırını Meclise girerek, sonra da burjuvazinin “benim düzenimin istikrarı için şimdi de siz yönetin” dediği iktidara ortak olmak olmasın! “SYRIZA iktidara geldi, biz niye gelmeyelim!” mi diyor Alper Taş?... Yok, SYRIZA, Podemos faşizme kurulan barikatmış! Geçin bu lafları. Siz de, CHP ile birleşip, Ha-

ziran Ayaklanması’nda direnen, şehitler veren halkın ölererek yarattığı olumlu prestiji kullanıp, Meclis’te iki tane koltuğa oturarak AKP faşizmine karşı barikat mı öreceksiniz? Kendinizi kandırmayın düzen solcuları!

Siz kim, barikat kurmak kim! Siz daha 1980’de Fatsa’daki barikatları, faşizmin tankları, panzerleri gelmeden terk edip, “ruga ayakakabı”larınızla topukları yağlamadınız mı?

Hani, nerde “Direniş Komiteleri”niz? Tam da Haziran Ayaklanması günlerinde lazımdı o “Direniş Komiteleri”niz... Nerelelere gömdünüz o öve öve bitiremediğiniz komitelerinizi?

“Alışmış kudurmuştan beterdir” derler. Fatsa’da kaçtınız direnişten, Mamak’ta kaçtınız direnişten, hızınızı alamadınız Haziran’da da kaçtınız direnişten... Abdöcanlar, Ahmetler, Ethemler, Berkinler, Ali İsmailler direndi de 3,5 milyona yakın Türkiye halkları, Haziran Ayaklanması’nı yarattı. Siz, bütün reformistler el ele verip Haziran’ın ilk günü şenlik ile bitirecektiniz. Halk Cephesi izin vermedi bitirmenize de “Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam!” diyerek, Gezi Direnişini Haziran Ayaklanması’na dönüştürdü.

Size de canlarımız, kanlarımız üzerinden tepinip, “Birleşik Haziran Hareketi” adıyla, bu sürecin ekmeğini yemek düştü öyle mi?

Hiç boşuna tepinmeyin! “Aç tavuk kendini buğday ambarında sanır” misali, “SYRIZA’nın rüzgarını” yaratamazsınız. “Tarlada işi olmayanın, harmanda yüzü olmaz” demiş halkımız. Bedeller ödeyen halkımızı kandıramazsınız. Siz ancak TV ekranlarında Abdülkadir Selvi gibilerle “kayıkçı döğüşü” yapar, sonra yerine oturur “uslu, akıllı solcu” olursunuz.

Bir de nasıl olacaksa, “Emeğin Avrupası’nı yaratacaklarmış”! DİSK’in patron sendikacıları yapamadı, siz yaparsınız artık!

**Emperyalist kapitalist
düzenin ve faşizmin tek
alternatifi sosyalizmdir.
Sosyalizmin ise, adım
adım inşasını yapacak olan
Devrimci Halk İktidarını
kuracak olan, M-L'in
şaşmaz kılavuzluğunda 45
yıldır savaşıyan Cephelilerdir.**

**Tutarlı Bir Anti Emperyalist,
Anti Faşist Olunmadan
Emperyalizm Çağında Gerçek Bir
“Sol”, “Sosyalist”, “Devrimci”
Olunamaz!**

“Sol”dan fetvacılığa soyunan baş-
ka bir isim de ODTÜ Siyaset Bilimi ve
Kamu Yönetimi öğretim görevlilerinden
Doç. Dr. Galip Yalman.

Galip Yalman, “SYRIZA düzenle uz-
laşmanın yollarını arayacak” eleştirileri-
ne şu sözlerle cevap verdi:

“Acaba hangi sol iktidar, bugünün
dünya koşullarında iktidara geldiği za-
man, ‘devrim yaptım, dünyayla ilişki-
mi kestim’ diyebilir. Onlar ucuz eleştiri
geliyor bana. İlk uygulamalarla beraber
‘uzlaştın’ falan lafları gelecektir. Ama her
şeye rağmen bizdeki sol muhalefet aç-
ısından örnek alınması, dersler çıkarılması
gereken bir deneyim. İleriye dönük daha
güçlü sol seçeneklerin ortamını hazırla-
yabilirler.” (Cumhuriyet- 28.01.2015)

Reformist, AB’ci solcular da işbir-
likçilik beyin hücrelerine işlemiş “yarım
hoca” lara bakıp, inanıp bir şeyler savun-
maya çalışıyorlar.

Doğru tabii, düzen içi kanallarla ikti-
dara gelen “sol” zaten bir devrim yaptı-
ğını söylemez. Söylerse de yalan söyler!

Zaten mevcut devlet mekanizması
parçalanmadan devrim de olmaz. Keza

devrim yapınca da, her tutarlı M-L ik-
tidar emperyalizm ve işbirlikçilerine
meydan okur ve ilişkilerini keser! Ama
bu AB’ci hoca kısaca; “günümüz dün-
yasında emperyalizm ve işbirlikçileriyle
uzlaşma kaçınılmazdır” diyerek ‘sol’a,
sosyalistlere fetva vermeye kalkıyor!

Elbette emperyalizmin kuyruğundan
ayrılmayan ve ondan icazet almadan
hareket etmeyenler için geçerlidir bu...
Keza SYRIZA da zaten buna uygun dav-
ranmıştır... Ancak M-L devrimciler için
bunun hiçbir hükmü yoktur. Çünkü onlar
emperyalizme cepheden tavır alamadan,
emperyalizmi, işbirlikçilerinin düzenini
yıkmadan halkların kurtuluşunun olama-
yacağını bilirler. Emperyalistlerin düze-
ninden halka bir çözüm üretilmeyece-
ğini bilirler... Bu nedenle M-L’ler için
aslonan devrimdir, reformizm değil.

**Bu Düzenin; Emperyalizm ve
Faşizmin Tek Gerçek Alternatifi
Sosyalizmi Kuracak Olan, M-L
Devrimciler Yani CEPHE’lilerdir!**

Başlarda; forum-meclis-cephe ör-
gütlenmesi vb. iddialar ile ortaya çıkan
Birleşik Haziran Hareketi’nin daha sonra
seçim birliği olduğu ortaya çıktı.

ÖDP Eş Genel Başkanı Alper Taş,
“SYRIZA’nın seçim zaferinin önemli ol-
duğunu vurgulayarak, “geniş bir ittifak
ile AKP’nin geriletilebileceğini sandıkta
kazanabileceklerini” söyledi. Alper Taş;
“BHH bir seçim ittifakı için bir araya gel-
medi esasen, AKP faşizmine karşı sokak-
ta, mahallede, üniversitelerde, toplumsal
yaşamın her alanında gelişen saldırılar
karşısında birleşik mücadele hareketi
olarak kurduk. Benim ÖDP Eş Başkanı
olarak görüşüm, AKP’ye, İslamcı faşiz-
me karşı sandıkta bir seçenek yaratılabi-
lir. Buna sosyal demokratları yani CHP,
radikal demokratlar yani HDP’yi, sos-
yalistleri de dahil ederek AKP’ye karşı
zafer kazanabiliriz.” (Yurt, 28.01.2015)
deyip beyinlerinin arkasındaki asıl ger-

çeği ortaya sererek sözlerini tamamladı.

Yalanları, demagojileri, bir kenara çektiğimizde ortaya çıkan asıl gerçek ise CHP'ye tasfiyeci, kaçkın ÖDP-DY şefi Oğuzhan Müftüoğlu liderliğindeki Birleşik Haziran Hareketi ve bileşenleri KP, HTKP gibi reformistlerle, seçimlerde yamanmak ve oligarşinin ahırında 1-2 koltuk kapmaktır. Asıl mesele budur! Yoksa bu mücadele kaçkını, halkla devrimle alakaları olmamış düzen içi reformist "sol"cuların meclise girmekten başka bir derdi yoktur. SYRIZA da çok umurlarında değildir. İstiyorlar ki, "Armut piş ağzıma düş" olsun, burjuvazi bize de iktidarı versin. Bugün CHP'ye yamanarak meclise girmeye çalışan reformistlerin, yarın öbür gün emperyalizmin ihtiyaçları doğrultusunda, CHP ile birlikte iktidara ortak olmayacaklarının garantisi yoktur. Bu ruh hali ve anlayışı emperyalizmin icazetine ve idaresine girmeye hazırdır. Her sözlerinin altında bu "gizlenemez"(!) gerçek vardır.

Emperyalist kapitalist düzenin ve faşizmin tek alternatifi sosyalizmdir. Sosyalizmin ise, adım adım inşasını yapacak olan Devrimci Halk İktidarını kuracak olan, M-L'in şaşmaz kılavuzluğunda 45 yıldır savaştan CEPHE'lilerdir.

CEPHELİLER; emperyalizm ve işbirlikçilerinin düzenlerinin kalıcılığını sağlamak için düzen solcularını geçici sürelerle iktidara taşımalarında, kendilerine herhangi bir pay çıkarmazlar. "sol" söylemlerle burjuvazi adına iktidara gelen ve bununla avunan reformistlere bakıp acıyarak gülerler sadece.

Emperyalizm ve oligarşi bloku "sol"cuları iktidara yerleştirmek ve düzenlerinin ömrünü uzatmak zorunda kalmışlarsa, Cepheliler; BİZ DOĞRU YOLDAYIZ! BU, DEVRİMDEN DUYULAN, YOKSUL EMEKÇİ HALKIN ÖFKESİNDEN DUYULAN KORKUDUR! DAHA BİR GÜÇLÜ OLARAK YÜKLENELİM, MİLYONLAR OLUP BİRLEŞELİM VE SİLAHLANIP SA-

VAŞALIM, DEVRİME YÜRÜYELİM! diye düşünür.

Tüm dünyada emperyalizm geriliyor, işbirlikçi iktidarların yönetememe krizleri büyüyor. Ülkemizde de, Yunanistan'da da devrimci durumun objektif şartları vardır. Emperyalistler ve işbirlikçileriyle

Tüm dünyada emperyalizm geriliyor, işbirlikçi iktidarların yönetememe krizleri büyüyor. Ülkemizde de, Yunanistan'da da devrimci durumun objektif şartları vardır. Emperyalistler ve işbirlikçileriyle oligarşiler işte halkın biriken devrimci öfkesinden korkuyorlar. O yüzden AKP faşizmi saraylar inşa ederek, baskı ve zulüm yasalarıyla düzenini tahkim ederek yönetmeye çalışıyor. Seçimlerle sandıklarla değil; ev ev, kapı kapı dolaşarak, ülkemizin dört bir yanında Halk Meclislerini, Halk Milislerini kurarak, halkı savaştırarak, savaşı haklaştırmak, yeni ve daha güçlü Haziranlar yaratarak, milyonlar olup devrime yürüyeceğiz. Ne AKP faşizmi ne de reformistler, halkın cephe önderliğinde devrime yürüyüşünü engelleyemeyecek.

oligarşiler işte halkın biriken devrimci öfkesinden korkuyorlar. O yüzden AKP faşizmi saraylar inşaa ederek, baskı ve zulüm yasalarıyla düzenini tahkim ederek yönetmeye çalışıyor.

Seçimlerle sandıklarla değil; ev ev, kapı kapı dolaşarak, ülkemizin dört bir yanında Halk Meclislerini, Halk Milislerini kurarak, halkı savaştırarak, savaşı halklaştırarak, yeni ve daha güçlü Hazeranlar yaratarak, milyonlar olup devrime yürüyeceğiz. Ne AKP faşizmi ne de reformistler, halkın cephe önderliğinde devrime yürüyüşünü engelleyebilir.

Sonuç olarak;

Halkçı, ilerici hatta “sosyalist” söylemlerle Yunanistan’da iktidara gelen SYRIZA veya başka bir düzen içi örgütlenme, düzeni kökten değiştirmeden vaatlerini gerçekleştiremez. Emperyalizmin işbirlikçisi faşist oligarşik yapı ortada dururken, SYRIZA halkçı uygulamaların veya vaatlerinin % 10’unu bile yerine getiremez. Düzen içinde kalınarak emperyalist sistemin bir parçası olunarak bu vaatler gerçekleşemez. Oyunun sahibi emperyalizmdir ve buna izin vermez.

Emperyalizmin uşağı ve sözcüsü AKP’nin AB Bakanı Volkan Bozkır “emperyalizm gerçeği” ni şu sözlerle vurguluyor:

“Söylemlerini demokrasinin bir unsuru olarak saygıyla karşılıyorum ama belki dünyanın gerçekleri SYRIZA’nın söylediklerini yapmasını imkan veremeyecektir. Uluslararası sistem (emperyalizm b.n) gemilere, uşaklara el koyar. Ben borcu ödemem deme lüksü yok.” (Milliyet- 28.01.2015)

“Sahibinin sesi” böyle söylüyor. SYRIZA ise halkın öfkesini yatıştırmak için hayal satıyor.

AB’li ve ABD’li emperyalistlerle ilişkilerini kesmeye, “borçları” ödemeyi reddetmeye cesaret edemeyen SYRIZA

iktidarı, Bolivarcı devrimci, halkçı, ulusalcı Chavez iktidarından dahi daha geri bir durumdadır. Ancak “sosyal demokrat” etiketli CHP’den daha solda olabilirler tabi.

SYRIZA’nın iktidara gelmesi ile yeşillenen, HDP (kuyruğundaki oportünistler dahil) ÖDP, KP, HTKP gibi reformist ve düzen içi “sol”, CHP dahil, devrimciler dışında kalanları düzene hiçbir zaman gerçek bir alternatif olamazlar. İktidar ve devrim iddiasını yıllar önce kaybeden “sol” cular, ancak faşist düzene yedeklenip, CHP gibi partilerle, emperyalizmin ihtiyaçları doğrultusunda, Mecliste 1-2 sandalye alıp, emekliliklerini “rahat” geçirebilirler belki.

“Eski Dev-Genç liderlerinden” vb. denilerek düzen tarafından TV’lere, gazetelere çıkartılarak pazarlanan ÖDP-DY şefi Oğuzhan Müftüoğlu, KSD’li Bülent Uluer ve samanlık kaçkını HDP milletvekili Ertuğrul Kürkçü gibilerinin DEV-GENÇ ve onurlu mücadele tarihiyle hiçbir alakaları yoktur. DEV-GENÇ ile, devrimcilikle ilişkileri on yıllar öncesinden kesilmiştir. Bu devrim kaçkınları, yılgın, tasfiyeci “devrimci” eskilerinden ne “sol” a ne de halka hiçbir hayır gelmez. Bu tasfiyeci, kaçkınlık devrim yollarını, düzenin çirkef kanallarında yüzmeye başladıklarında (12 Mart sonrası ve 12 Eylül öncesi) iki cunta arasında çoktan kaybetmişlerdir.

Emperyalist kapitalist düzenin ve faşizmin tek alternatifi devrim ve sosyalizmdir. Emperyalizme karşı bağımsızlık, faşizme karşı demokrasi, kapitalizme karşı sosyalizm kavgasını sadece ve sadece Cepheliler sürdürüyor.

M-L’in şaşmaz kılavuzluğunda 45 yıldır Ekmek, Adalet ve Özgürlük için, Anadolu Halkları ile birlikte Bağımsız, Demokratik ve Sosyalist bir ülke kurma savaşı yürüten CEPHE, halkın tek KURTULUŞ UMUDU’dur. Umudu büyütelim. Devrime yürüelim.

HALK DÜŞMANLARININ YÖNETEMEME KRİZLERİNİ DERİNLEŞTİRECEĞİZ!

1.

“Emperyalizm, kapitalizmin özel bir tarihsel aşamasıdır. Bu özellik üçlüdür: Emperyalizm 1- tekelci kapitalizmdir; 2- asalak ve çürüten kapitalizmdir; 3- can çekişen kapitalizmdir.” (Lenin)

Emperyalizmin gerçeğini sade ve net olarak ifade etmiştir Lenin. Söz konusu olan “kapitalizmin özel bir tarihsel aşaması” olan emperyalizmin bilimsel olarak kavranması, tarihsel olarak anlaşılmasıdır.

İşte bu tarihsel, bilimsel kavrayışa sahip olan devrimciler için emperyalizm “kağıttan kaplan”dır.

Eğer emperyalizme yönelik bilimsel kavrayışa sahip olunmazsa, işte o zaman o “kağıttan kaplanın” pençeleri arasında tasfiye olmak kaçınılmaz olur. Devrimci ideolojiyi kuşanmayanların, ideolojik sağlamlığa sahip olmayanların sonu her yerde ve hep böyle olmuştur. Görüyor, biliyoruz böylesi savruluş yaşayanların sonunu.

Emperyalizmin gerçeğini bilimsel ve tarihsel olarak değerlendirip emperyalizme karşı cepheden savaşmayanların savruluşları kaçınılmazdır.

Marksist-Leninistler ise her yerde ve her zaman emperyalistlerin üstüne yürümüş, faşizme darbeler indirmiş, emperyalist zinciri parçalamış, kuşatmaları ezip geçmiştir. Çünkü gerçeğin bilgisini kuşandıkları için emperyalizme ideolojik olarak teslim olmamışlardır. Emper-

yalistlerin, faşistlerin zoruna zorbalığına kafada yenilmeyenler Stalingrad’ta kuşatılsalar da eninde sonunda Berlin’e zafer bayrağını dikeceklerini bilirler.

Tarih ve bilim bizden yanadır. Esas olan gerçeğin bilgisini kuşanıp can çekişen emperyalizmin azraili olan devrimi örgütlemektir. Ki Mahirlerin Kızılderre’de, Saboların Çiftelahavuzlar’da, Fidanların feda ateşlerinde dalgalandırdığı devrimin bayrağını hayatın her alanında yükselterek devrime yürütüyoruz.

Can çekişen emperyalizme son verecek olan devrimdir. Çürüten ve asalak kapitalizmi tarihin mezarlığına gömecek olan da halktır. Emperyalizm ve halklar arasındaki uzlaşmaz çelişkinin zorunlu sonucu olan bu kavgada zafer bizimdir. Kavgadan ve zaferden vazgeçmeyeceğiz. Mücadeleden vazgeçen zaferden vazgeçer, biz vazgeçmiyoruz.

İşte bu bilince, “Kurtuluşa Kadar Savaş” kararlılığına ve Alişan’dan Haticelelere fedayı kuşanmış savaşçılara sahip olduğu için emperyalistler devrimci hareketimizden korkuyor. Korkularını büyüteceğiz. Son darbeyi indirene kadar korku denizinde boğacağız halk düşmanlarını.

Çünkü, emperyalistlerin gücü karşısında boyun eğmiyor, saldırılar karşısında geri adım atmıyoruz. Yürütüyoruz, kimi zaman Tanya’dan yadigar silahlarımızla... Kimi zaman çıplak ellerimizde taştan başka bir şey olmadan... Yürütüyoruz ve haklılığımızın ifadesi olarak hayata

Şafaklarca gülümsüyoruz...

Çünkü, Mahir Çayan'ın vurguladığı “emperyalizmin stratejik planda çökerken, taktik planda gücünü ve saldırılarını arttırması” bilgisine sahibiz. Böyle olduğu içindir ki emperyalistlerin bütün o güç gösterileri ve saldırılarının aslında stratejik çöküşlerinin doğrudan dışı vurumu olduğunun da bilincindeyiz.

Emperyalistlerin güç gösterileri, saldırıları bizi etkilemez. Kızıldere'den bu yana ideolojik anlamda bağışıklık sistemimiz güçlüdür. Bütün saldırılara karşı aşılyız biz. İdeolojik sağlamlığımız ve moral üstünlüğümüz, Dayımızın mahir ellerinde şekillenip kavganın örs ve çekici arasında sınanmıştır. Böyle olduğu içindir ki, emperyalizm ve oligarşiye asla boyun eğmedik, geri adım atmadık, icazet dilenmedik. Her koşulda Mahir, Hüseyin, Ulaş olduk. Kahraman, Selçuk, Alişan olup emperyalizme vurduk.

Emperyalizme vurdukça devrime yürüdük. Devrime yürüdükçe emperyalizme ve işbirlikçilerine vurduk. Açık ki devrim yürüyüşümüzün adımları emperyalistlere vurmaktan geçmektedir.

Mahir Çayan'ın vurguladığı “emperyalistlerin stratejik planda çöküşü” demek, Lenin'in vurguladığı “can çekişen emperyalizm” gerçeğidir. Emperyalistlerin gizleyip örtbas etmeye çalıştığı da işte bu gerçekleridir. Ancak bir bütün olarak bunu başaramazlar. Zira emperyalist-kapitalist sistemin her yanından çürüme ve asalaklık taşmaktadır. Burada, emperyalizmin çürüme ve asalaklığına dair kimi istatistik sonuçlarını rakamsal olarak aktarmayacağız. Ki her beş saniyede bir bebeğin aklıktan öldüğü bir dünyada yaşadığımızı bilmek, dünyanın nasıl bir çürüme ve asalaklık üzerinde dönmeye mahkum edildiği hakkında hayli fikir vericidir.

Sömürü, sefalet, işgaller, katliamlar, yozlaşma, işsizlik, gelir adaletsizliği, yoksulluk, açlık çekip, temiz sudan mah-

rum olan yüz milyonlara... ‘böcek yiğın’ önerilerinden bahsetmedik bile.

Tablo budur...

Açlığı, yoksulluğu, işsizliği, katliamları, işgalleri, yozlaştırmayı, sefaleti, adaletsizliği... kısacası sömürü ve zulmün ulaştığı boyutu hayatlarının her yanında yaşıyor halklar. Söz konusu olan emperyalistlerin halka taşıyarak aşmaya çalıştıkları genel ve sürekli bunalımlarıdır.

Genel ve sürekli bunalım içindeki emperyalizm, “can çekişen kapitalizm” demektir. Bir diğer ifade ile emperyalizm, kapitalizmin bunalımının süreklileşmesidir. Bu yanıyla emperyalizm demek, sürekli bir bunalım demektir. Bu bunalım sermayenin aşırı yoğunlaşması, aşırı üretim pazar ve talep yetersizliği noktasında süreklileşmiştir.

Bunalım içinde can çekişen düzenlerini ayakta tutabilmek için her şeyi yapıyor emperyalistler. Saldırıyor, katlediyor, işgal ediyor, yozlaştıyor... Ve bu durum sürgit böyle devam etsin diye devrimci düşünceleri tasfiye etmeye, halkın öncülerini teslim almaya çalışıyor.

Emperyalistlerin bunalımları ne kadar derinleşirse halklara yönelik saldırıları da o denli artıyor. Aynı şekilde can çekişmelerinin şiddetiyle kendilerine karşı çıkan güçlere yönelik tasfiye girişimleri, teslimiyet dayatmaları da o denli şiddetli oluyor. Ki maruz kaldığımız saldırılar emperyalistlerin tarihsel çöküşlerinin güncel ifadesinden başka bir şey değildir.

2.

Emperyalistler, G-8'den G-20'ye değişik biçimlerdeki katılımlarla ama hep aynı gündem kapsamında toplanıyorlar. Bakmayın öyle şatafatlı adlar kapsamında bir araya gelip ahkam kestiklerine. İşin özü, derinleşen bunalımlarına çare arayışlarıdır.

Emperyalistler ne yaparlarsa yapsın-

lar bunalımlarına çare olacak bir “ilaç” bulamıyorlar. Bulamazlar. Çünkü böyle bir ilaç yok. Öyle bir çareleri yok. Hiç olmadı ve asla olmayacak. Ki emperyalist kapitalist sistemin yaşadığı kriz bir sonuçtur. Bu sonucun nedeni de sistemin ta kendisidir. Emperyalistler bu yüzden krizlerini atlatamazlar. Bu doğrultuda aldıkları hiçbir karar kar etmez. Sonuç alamazlar. Emperyalizmin krizi derinleşerek sürmektedir. Bu kaçınılmaz bir olgudur. Zira emperyalizmin en büyük sorunu pazar ve talep yetersizliğidir. Ve bu sorunun çözümünde bir “son” yoktur. 1990’lardan itibaren karşı-devrimlerle yıkılan sosyalist ülkelerin ekonomilerini yağmalamaları pazar sorunlarını çözmedi. Afganistan’dan Irak’a gerçekleştirdikleri işgaller de çözüm olmadı.

Emperyalistler halkları soyup sömürerek elde ettikleri sermaye birikimini yeniden üretebilmek, daha fazla kar edebilmek için sürekli yeni pazar alanlarına ihtiyaç duyar. İşte bu “ihtiyaç” emperyalizmin krizinin nesnel temelini oluşturur. Bir diğer ifadeyle emperyalizmin krizi yapısalıdır. Pazar ihtiyacı sürekli olduğu için bunalımı da sürekliıdır.

Bu “ihtiyaç” emperyalistlere paylaşım savaşları çıkarttırmıştır.

Bu “ihtiyaç” emperyalistleri zorunlu entegrasyona götürmüştür.

Bu “ihtiyaç” emperyalistlerin halklara saldırmasına, ülkeleri işgal etmesine yol açmıştır.

Kısaca bu “ihtiyaç” emperyalistlerin kendi aralarında ve halklarla arasındaki çelişkileri sürekli bir biçimde keskinleştirmiştir.

Bu “ihtiyaç” emperyalizmin asalak, çürüten, can çekişen kapitalizm olduğu gerçeğinin ilanındır.

3.

Emperyalistler, bizim gibi yeni-sömürge ülkelerin çarpık ekonomileri-

ni emperyalizmin ekonomik krizini de yüklenmek zorunda bırakır. Böylece yeni sömürgelerde bitip tükenmez bir ekonomik kriz yaşanır. Bizim gibi ülkelerde yaşanan ekonomik krizlerin temeli budur. “Amerika hapşırırsa Türkiye nezle olur” denir. Çünkü yeni sömürge Türkiye emperyalist Amerika’ya göbekten bağlıdır. Öyle ki Amerika Merkez Bankası’nın (FED) faiz arttırıp arttırmayacağı Türkiye ekonomisini doğrudan etkiler durumdadır. Doların yükselmesi demek burada maaşların alım gücünün düşmesi anlamına gelmektedir. Televizyon ve gazeteler hemen her gün böylesi haberlerle doludur.

Yeni sömürgelerin krizi aşma ya da başka ülkelere aktarma koşulu olmadığı için halklar ekonomik bunalım içinde yaşamaya mahkum edilir. Ve böylece emperyalistlerin krizi yeni sömürge ülke halklarına doğrudan yansır.

Emperyalist bunalım; yoksulluk ve işsizliği, yozlaşma ve sefaleti... kısaca sosyal krizi geliştirir. Sosyal kriz içindeki kitleler örgütsüz oldukları için düzenden kopamazlar. Ama çelişkileri keskinleşip derinleşir. Adli suçlar işlerler. Hapishaneler her daim dolu olur. Hiçbir yasa ve ceza bunları engelleyemez. Halkın yaşam şartları kötüleşir. Geçim darlığı artar. Gelir adaletsizliği büyür. İşsizlik, yoksulluk, yozlaşma... sosyal krizi daha da derinleştirir.

Emperyalistlerin dayattığı ekonomik kriz ve bunun sonucu olarak halkı kuşatan sosyal krizin yaşandığı yeni sömürgelerde kaçınılmaz olarak siyasal kriz de var olur.

Siyasal kriz, halk saflarında kitlelerin düzenden memnuniyetsizliği ve muhalefet olarak şekillenir. Halkın gerçekliği, düzen içinde ama adeta düzene rağmen yaşama, ayakta kalma biçiminde şekillenir. Ekmek, Adalet, Özgürlük arayışlarına düzen içinde karşılık bulamayan kitleler, olanca memnuniyetsizlikleriyle

birlikte yaşamaya çalışırlar.

Siyasal kriz, halk düşmanı saflarda ise oligarşi içi çatışmalar olarak şekillenir. Emperyalistlerden arta kalan sömürü pastasının kırıntılarını paylaşma kavgası, iktidar bunalımlarına neden olur. Demokrasıcılık oyunu tıkanır. Düzen kendi içinde bir alternatif bile çıkaramaz. Siyasal kriz daha bir derinleşirken kitleler düzeni sorgular. Bugün yaşanan tabloda böyledir. Demokrasıcılık oyunu tıkanmış, sistem kendi içinden bir alternatif çıkartamamaktadır. Bir kaç ay içinde yeniden erken seçim kararı almak zorunda kalmışlardır. Ki bütün demagojilerine rağmen düzen partilerinin kitlelere vaat edebileceği “yeni” bir şey de yoktur.

Ekonomik, siyasal ve sosyal boyutlarıyla yaşanan bu kriz ezeni ve ezileni, eş deyişle yöneteni ve yönetileni etkilemesiyle yeni sömürgelerde devrimci durumun varlığı anlamına gelmektedir. Elbette, “devrimci durum” demek hemen ve kendiliğinden devrim olacak anlamına gelmez. Bu koşulların toplumsal bir alt üst oluşa dönüşmesi krizin olgunlaşmasıyla mümkündür. Bu ise devrimcilerin tarihsel görevidir. Söz konusu olan halk düşmanlarının yönetememe krizlerini derinleştirmektedir. Bir diğer ifadeyle, halkı savaştırmak savaşı halklaştırmaktır. Düzenin krizine verilecek devrimci karışıklık budur.

4.

Emperyalizmin sözcüleri 1990’ların başında “Yeni Dünya Düzeni”ni ilan ederken halklara yönelik görülmedik düzeyde ideolojik bir saldırı başlattılar. Söz konusu ideolojik saldırganlığın bir boyutu da devrimci ilerici örgütlere yönelik teslimiyet dayatmasıydı. Dayatılan düzen içileşmekti.

Emperyalistler diyorlardı ki: “Globalizm, sosyal sorunları çözüp demokrasiyi kökleştirecek...”

Hal böyle olunca da sosyal, siyasal

sorunların çözümü için düzeni yıkmaya, bu amaçla silahlı mücadeleye ve illegal örgütlenmeye gerek yoktu. Halkların devrimci yurtsever güçleri silahlarını bırakıp düzene dahil olarak parlamenter yollardan sosyal sorunların çözümü için uğraşmalıydılar. İşte o zaman demokrasi daha bir kökleşerek barış, refah, özgürlük hakim olacaktı dünyaya. Tek kutuplu dünya işte böyle bir şeydi...

Tarihin gördüğü en büyük yalanlardan biriydi bu.

Ne yazık ki ideolojik açıdan sağlam olmayanlar emperyalistlerin estirdiği bu pespaye yalan rüzgarına kapılarak savruldu. Kapitalizmin çiğnene çiğnene çamura dönmüş yollarından düzene döndüler. Emperyalistlerin demokrasıcılık oyununa katıldılar. Halkların sömürülmesine, zulme uğramasına, yozlaştırılmasına, adaletsizliğe mahkum edilmesine ortak olarak sosyalizme, devrime ihanet ettiler. Halkların sömürü ve zulümden kurtulmasına değil de kapitalizme hizmet eder oldular. 1990’dan bu yana, aradan geçen 25 yılın ardından her şey çok açık ve nettir. Elbette gerçeği görmek isteyenler için böyledir bu.

“Globalizm” adı altında halklara yönelik dizginsiz bir saldırı başlatıp yürüttüler. Ki sorunların kaynağı olanlar sebep oldukları sorunları çözemezler. Halkları kuşatan ekonomik, sosyal, siyasal sorunların çözümü bu sorunlara sebep olan emperyalizm ve işbirlikçilerinin yok edilmesinden geçmektedir.

Emperyalistlerin ideolojik saldırganlığına, yalanlarına boyun eğenlerin bugün hangi durumda ne dediğine kulak vermek için “Gerillanın Barışı” isimli belgesel kitaba bakılması yararlıdır. (Gerillanın Barışı, M. Yeğin, Tanem Yayınları)

Sadece bir alıntı yapacağız. Bakın, Guatemala’nın düzen içileşen gerilla örgütü URNG’den bir gerilla yıllar sonra ne diyor:

“... O zaman biz sürekli olarak dağda mücadele ediyorduk. Kendi ideallerimiz ve ilkelerimiz vardı. Barış sırasında her şey değişti. Her şey iş oldu. Para oldu. Böyle yaşanır oldu. Yani yoksullara yardım etmek için mücadele etmek geride kaldı. Sadece yaşama kaygısı oldu. Şimdi kapitalist sistem içine dahil olduk.” (sayfa 221)

İdeal ve ilkelerine ihanet edip kapitalist sistem içine dahil olanların ne dediğine kulak vermeye devam edelim ki emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin “barış” adı altında dayattıkları koşulların ne ve nasıl olduğuna daha yakından bakılmış olsun:

“... Burası Guetamala, burada barış var demek gerçek değil. Sadece evinden çıksan, sokağa çıksan zaten görüyorsun. Cinayet, soygun, gerçekte barış marış yok. Barış içinde yaşamın mümkün değil. Eğer açlık, yoksulluk varsa Guetamala’da barış var diyemezsin. Barış sükunet demektir, özgürlük demektir. Bir yerde işgal varsa, soygun varsa barış hiç yok demektir. Barış sadece bizim de topluluğa (düzene-bn) dahil olmamız yoksa Guetamala’da barış filan yok.” (sayfa 220)

Evet, emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin “barış” diye dayattıklarının ne olduğu ve nasıl somutlandığı gayet açıktır. Söz konusu olan halkların kendi kaderini tayin hakkının, sömürü ve zulümden kurtuluş için silaha sarılmasının, kurtuluşa kadar savaş kararlılığının tasfiye edilmesidir.

5.

Emperyalistler ve işbirlikçileri siyasi, sosyal olarak halka düşmandırlar. Halk düşmanlığı değişmez karakterleridir. Ki emperyalizm ve işbirlikçilerinin halk düşmanlığı sömürü, zulüm ve yalan olarak somutlanır. Halkları sömürürler. Zulmederler. Ve yalan söylerler.

Hal böyle olduğu içindir ki, esasta yö-

netemezler. Yönetme anlayışları, temel olarak terör ve yalana dayanır. Sömürü düzenlerini devam ettirebilmek için ellerinden düşürmedikleri köhne ve kanlı silahları terör ve yalandır. Bir yandan terörle halka gözdağı vermeye sindirmeye ve daima baskı altında tutup boyun eğdirmeye çalışırken diğer yandan da uyguladıkları terörizme yürüttükleri yalan ve yaygara kampanyaları eşlik eder. Ülkeleri işgal edip halkları katlederken emperyalistler “özgürlük götürüyoruz” açıklaması yaparlar. Devrimci tutsakları 19-22 Aralık katliamında diri diri yakarken faşizm “hayata dönüş” adı altında tutsakların can güvenliğini sağladığı yalanını söyler.

Örnekler çoğaltılabilir. Bütün bu örneklerde görülecek olan hep aynı gerçeklik olacaktır: emperyalizm ve işbirlikçilerinin yönetme anlayışları terör ve yalana dayanmaktadır. Bu ikisi olmadan halk düşmanları hiçbir şey yapamaz ve dahası halkın karşısında duramazlar. Çünkü emperyalizm ve işbirlikçilerinin yönetme anlayışlarının özü kendi çıkarlarıdır. Sınıf çıkarlarıdır. Sermaye birikimleridir. Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin çıkarları haliyle daha fazla ezip sömürmeye dayanır. Nesnel bir durumdur bu. Daha fazla çıkar elde etmenin yolu daha fazla sömürüden daha fazla sömürmenin yolu da daha pervasız terörden yalan ve yaygaradan geçmektedir. Emperyalizm ve uşaklarının kanlı ve asalak gerçekleridir bu.

Halkı sömürmek, halka zulmetmek, halka yalan söylemek; halk düşmanlığıdır.

İşte bu halk düşmanlığı egemenlerin yönetme anlayışları ve uygulamalarının esasını oluşturur. Bu esası kavramayanlar emperyalistlerden ve uşaklarından “barış, özgürlük, demokrasi” bekleyebilir. Uzlaşabilir, barışabilir. Ama halklar kendi cellatlarıyla asla barışamazlar. Tarihin kanlı tanıklığı bunu anlatmaktadır.

Halk düşmanlarının halklara sömürü zulüm ve yalandan başka verebileceği hiçbir şey yoktur. Tarihleri boyunca başka bir şey de vermemişlerdir. Yok edilene kadar da başka bir şey veremezler.

Doğu halklarının kıssadan hisseleri öğretici öyküler içerir. Halklar bilgeliklerini bu türden kıssadan hisselerle geleceğe taşırlar.

İşte onlardan birisi şöyledir: Bulunduğu kıyıda nehirin suyu yükselen akrep bakıyor ki durum fena. Boğuldu boğulacak durumda. Su yükseldikçe ölüm tehlikesi artıyor. Karşı kıyı sakın. Ama oraya da kendi başına geçemez. Geçmeye kalksa boğulur. Bunun üzerine orada bulunan bir kurbağaya yalvar yakar olur. Kendisini karşı kıyıya geçirmesini ister.

-Kurbağa kardeş beni karşı kıyıya geçirirsen dile benden ne dilersem.

Kurbağa “geçiririm geçirmesine ama beni sokmayacağına söz ver” der. Ve böylece söz veren akrep bir çırpıda kurbağanın sırtına çıkar ve karşıdaki sakın kıyıya geçerler. Geçer ama tam o sırada kurbağayı da zehirli iğnesiyle sokar. Zehirlenen kurbağa hayret içinde “ama söz vermiştin niçin beni soktun?” diye sorar.

Akrebin verdiği cevap şudur: “Ne yapayım tabiatım böyle benim”.

Kıssadan hisse...

Emperyalizm ve işbirlikçilerinin tabiatı da halk düşmanlığıdır. Bu gerçekliğin dünyada, bölgemizde ve ülkemizde nasıl somutlandığı da ortadadır. Başta Amerika olmak üzere emperyalistler tarihleri boyunca hiç değişmeyen ortak özellikleri, yani tabiatları halk düşmanlığıdır.

Halk düşmanlığı sömürü demektir.

Halk düşmanlığı, terör demektir.

Halk düşmanlığı, yalan ve yaygara demektir.

Böyle olduğu içindir ki halk düşmanlığı egemenlerin yönetme anlayışlarının özüdür. Egemenler var oldukları sürece işte böyle yönetecekler ama esasta yöne-

temeyeceklerdir.

Halklara “globalizm sosyal sorunları çözüp demokrasiyi kökleştirecek” diyerek yalan söyleyen emperyalistlerin “globalizm”den ne anladıklarına dair aşağıdaki alıntı oldukça fikir vericidir:

Amerikan emperyalizminin 1990’lı yıllardaki Clinton yönetiminin Dışişleri Bakanı M. Albright’in danışmanı Thomas Friedman bakın ne diyordu:

“... Dünyanın ihtiyacı olan globalizm ancak bir süper güç durumundaki ABD tüm gücünü ortaya koyduğunda mümkündür.” (New York Times, 28 Mart 1999)

Ne demek bu?

Gayet açık: Daha fazla sömürü, daha pervasız zulüm, daha dizginsiz yalan... Amerikan emperyalizminin dünya imparatorluğuna yönelmesi...

“... Görünmez yumruk olmadan, görünmez el asla işlevsel olmaz. Mc Donalds’ın zenginleşmesi ancak F-15’leri üreten Mc Donald Douglas sayesinde mümkündür. Slikon Vadisindeki teknolojiye güvenli bir dünya yaratan görünmez yumruk: ordu, hava kuvvetleri, deniz kuvvetleri ve deniz piyadelerinden başkası değildir.” (Age)

Emperyalistler kendileri için “güvenli bir dünya” yaratanın ne olduğunu açıkça gösteriyorlar: Dünya halklarına yönelik sürdürdükleri terör...

Ve fakat, dünya hiçbir zaman emperyalistler için istedikleri kadar güvenli olmamıştır. Onca terör ve yalanlarına rağmen, dayatıp sürdürdükleri tasfiyeciliğe rağmen, bir dizi örgütü teslim alıp düzen içine çekmelerine rağmen, halkları yozlaşma ve bireycilikle kuşatmalarına rağmen, nice ülkeyi işgal etmelerine rağmen... bugünün dünyası da başta Amerika olmak üzere emperyalistler için hiç güvenli değildir. Ve asla olmayacaktır. Sınıflar kavgasının tarihsel kanunları gereğince böyledir bu.

Sömürü olduğu sürece halklar mücadele edecektir.

Zulüm varsa halklar direnecektir.

Yalan ve yaygaraya karşı halklar gerçeği arayacaktır.

Halkların mücadelesi, direnişi ve gerçeği arayışı eş deyişle direnme dinamiklerinin olduğu yerde egemenler yönetemezler. Çünkü halk düşmanlarının yönetme anlayışı, halklara boyun eğdirmeye dayanır. Terörle ve yalanla halklara boyun eğdirebildikleri sürece yönetebilirler ancak. Halkların boyun eğmediği koşullarda emperyalizm ve işbirlikçilerinin hükmü geçmez. Çünkü artık karşılarında kendi kaderine sahip çıkmaya başlayan halk gerçekliği vardır.

Emperyalistler ve uşakları terör ve yalanla halka boyun eğdiremedikleri sürece yönetemezler. Esas olan zulmün karşısına direnişi, yalanın karşısına gerçeği çıkartmaktır.

Tecrit teslimiyet saldırısı karşısında Büyük Direnişimiz'den işten atılma dayatmasına Türkan Albayrak'ın tek kişilik direnişine uzanan yelpazede direnişin örgütlendiği, gerçeğin açığa çıkartıldığı, haklılığın savunulduğu koşullarda halk düşmanlarının yönetememe krizleri derinleşir. Halk ile halk düşmanları arasındaki çelişkilerin keskinleşmesi demek halk düşmanlarının yönetememe krizlerinin de derinleşmesi demektir.

Hiç unutulmaması gereken toplumsal, tarihsel gerçek şudur: Direnme dinamiklerinin olduğu, açığa çıkartıldığı yerde yönetemezler. Yönetemedikleri sürece ayakta kalamazlar. Bu bir irade çarpışmasıdır.

Böyle olduğu içindir ki emperyalistler halkların direnme dinamiklerinin kökünü kurutmak için her şeyi yapıyor. Herkesi ve her şeyi kullanıyorlar.

Yedi yıl süren büyük direnişimiz karşısında reformistlerin “yaşam kutsaldır” demagojisi eşliğinde oportünizmle bir-

likte direnişi kırmaya çalışması da bu kapsamdadır. Bu konuda müthiş bir ideolojik mücadele ve feda direnişi yürüttük. Direnme hakkına sahip çıkışın destansı örneğini tarihe kanla yazdık. Öldük, çok öldük ama direnme hakkını tasfiye edip halkların direnme dinamiklerini köreltmelerine izin vermedik.

Ve bugünün dünyasında da, halkların direnme hakkının ve dinamiklerinin yok edilmesinin karşısında da biz varız. Başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere emperyalistlerin nefretini, saldırılarını üzerine çekiyor oluşumuzun nedeni de budur. Emperyalistlerin karşı-devrimci iradesinin karşısında devrimci iradeyi somutluyoruz.

Emperyalistler terör ve yalan silahına dayanmadan yönetemezler, yönetemiyorlar, kriz içindeler. İşte bu kanlı silahların sonuç almasını engelleyecek olan da halkların direnişidir. Halkların direnip mücadele etmesi demek, emperyalistlerin yönetemez oluşu yani halklara boyun eğdirememesi demektir. Bu yüzden halkların devrimci, ilerici, yurtsever örgütlenmelerini düzen içine çekmek için 1990'lardan bu yana tasfiyeciliği örgütleyip dayattılar.

İşte bu tasfiyecilik karşısında yenilmeyen, boyun eğmeyen, ilke ve ideallerini terk etmeyen devrimci örgütlenme olarak sadece ama sadece biz kaldık. Çünkü biz Marksist-Leninistiz. Çünkü bizim yolumuz Mahir Hüseyin Ulaş'ın açtığı “İhtilalin Yolu”dur. Çünkü biz Dayı'nın rehberliğinde devrim yürüyüşümüzü sürdürüyoruz.

“Varsın bütün oklar üstümüze yağsın. Biz doğru gördüğümüz bu yolda sonuna kadar yürüyeceğiz.” (Mahir Çayan)

Emperyalizm ve işbirlikçilerinin görünürdeki güçleri, saldırganlıkları, terör ve yaygaraları kimseyi aldatmamalıdır. Asıl olarak biz soruna ideolojik, politik, ekonomik temelleriyle bakarsak düşmanın sanıldığı kadar güçlü olmadığını

göürtüz. Yaşananlara, koşullara, dayatılanlara ideolojik, politik, ekonomik temelleriyle bakıldığında gerçeğı görmek mümkün olur. Değılse halk düşmanlarının gücü abartılır ve kafada yenilgi yaşanır.

Kafada yenilenler yani ideolojik olarak yenilmiş olanlar da halkların zaferi için kurtuluşa kadar savaşıamazlar. Çünkü bu kavga her şeyden önce ideolojik bir kavgadır. Bu savaşta yenilgiye uğrayanlar ise emperyalistlere tek kurşun sıkamadıkları gibi onlardan medet umacak denli pespaye bir duruma düşerler. Halk düşmanlarından medet umanlar -ne derlerse desinler- halkların direnme dinamiklerinin tasfiyesine de ortak oluyorlar demektir. Hiçbir demagoji gerçeğın üstünü tamamen kapatacak denli geniş değildir.

Emperyalizm ve işbirlikçileri her tarafı kriz içindeki düzenlerini ayakta tutabilmek için halkların direnme dinamiklerini köreltip direnme hakkını yok etmeleri gerektiğinin sınıf bilinciyle davranıyorlar. Her uygulamaları, politikaları, katliam ve baskı yasaları aslında yönetemediklerinin de itirafı sayılır. Boyun eğdiremedikleri için baskı yasaları çıkarıyorlar. Teslim alamadıkları için katliam yapıyorlar. Halk saflarına saldırıyorlar. Direnişe geçen her kesime saldırıyorlar. Bunun nedeni çok “güçlü” oldukları de-

ğıil tam aksine güçsüz oluşlarıdır. Yönetememe krizi içinde debelenmeleridir. Halka boyun eğdiremedikleri, halkı ikna edemedikleri, halkın rızasını alamadıkları her yer ve zamanda güçsüzdürler. Terör ve yalanları da işte bu güçsüzlüğün ifadesi olarak şekillenir.

Bu tablo içindeki HDP’li reformistler ise kendilerini düzenin yaşadığı krize “çare” olarak sunuyorlar. Emperyalistlerle ve işbirlikçilerle görüşüp el sıkışarak yönetememe krizini çözecek “güç” olarak kendilerine misyon biçiyorlar. “Rolümüzü oynarız” diyorlar.

Yüzünü halka değil ancak halk düşmanlarına çevirenler düzenin yönetememe krizini çözmede kendilerine böyle bir misyon biçebilirler. Devrimcilerin, demokratların, yurtseverlerin, sosyalistlerin işi oligarşinin yönetememe krizine “çözüm” üretmek değildir. Halkın direnme dinamiklerinin yok edilmesinde, halkın adalet arayışının demokrasıcılık oyununda boğulmasında görev almak değildir. Böyle bir “görev”, böyle bir “rol” halka değil halk düşmanlarına hizmet etmektir.

Bırakın halk düşmanları yönetme krizleri içinde debelensinler. Devrimcilerin görevi halk düşmanlarını bin beter ederek yok etmek için devrime yürümektir. Yürüyoruz...

SÜRECİN İNSANI NASIL OLMALIDIR?

“Gerçekte zafer parti çizgisinin uygulanmasının yolu üstünde duran her türlü zorluklara karşı sistematik ve zorlu bir mücadeleyle bu zorlukların aşılmasıyla, zorlukların aşılması için partinin ve işçi sınıfının seferber edilmesiyle, zorlukların aşılması için mücadelenin örgütlenmesiyle, işe yaramaz fonksiyonerlerin görevden alınması ve zorluklara karşı mücadele etme yeteneğine sahip en iyilerin seçilmesiyle elde edildi ve kazanıldı.”
(Stalin Eserler Cilt:13 s:317)

İçinde bulunduğumuz süreç bütün olarak ele alındığında bir savaş süreci olarak değerlendirilebilir. Faşizmin tüm güçleriyle ve tam bir pervasızlık içinde halka saldırdığı bir süreçten geçiyoruz.

Emperyalizm oligarşiye her konuda tam destek vermekte ve halka saldırı konusunda her türlü pervasızlığının önünü düzleyen bir destek sunmaktadır.

Emperyalizmin ve oligarşinin tüm okları ise bizim üzerimize yönelmektedir... Bugün Kürdistan’da halka karşı yapılan katliamların özünün de yine bize dönük bir saldırı olduğunu söyleyebiliriz... Kürt milliyetçi hareketin her şeyiyle düzene yerleşmeye çalıştığı ve tüm politikalarını da buna göre yürüttüğünü sürekli anlatıyor, yazıyoruz. Kürdistan’da halka karşı katliamların tüm vahşetiyle sürdüğü bir dönemde Kürt milliyetçi hareket hala daha düzen içi çözümler peşinde ve hala daha katliamları gerçekleştiren faşist

Düşmanın imha saldırıları devrimci yönetici insanlardan başlayarak tüm halkı hedefleyen bir tarzda devam etmektedir.

Bu yanılla değerlendirdiğimizde bu sürecin insanının bu tür saldırıları göze alacak ve bunlara karşı halkın savaşını örgütleyecek donanımına sahip olmak için çalışması gerektiği de ortaya çıkmaktadır. Bu sürecin insanı savaş kültürüyle donanmalı, savaşın ihtiyaç duyduğu savaşçı kişilik özelliklerini ve kültürünü kendinde yaratmalıdır.

Düşmanın ağır silahlarıyla halka saldırdığı koşullarda savaşçı kişilik buna cevap verecek, halkın savunmasını ve direnişini, savaşını örgütleyebilecek niteliklere sahip olmalıdır.

AKP'nin peşi sıra sürüklenmeye devam etmektedir... Söylemde sert açıklamaları olsa da AKP'nin kuyruğunda sürüklenen pratiğini değiştirmemektedir.

Bu haliyle de Kürdistan'da süren operasyonların esas olarak PKK'yi hizaya sokma harekâtından daha çok isyana devam eden ve her fırsatta baş kaldıran halkı hizaya çekme operasyonu olduğunu söylemek daha doğrudur. Özellikle 6-7 Ekim Kobane eylemlerinde baş gösteren halkın PKK'yi de belli yanlarıyla dinlemeyen isyankar tutumu oligarşiyi tedirgin ettiği gibi aslında PKK'yi de rahatsız etmektedir...

Durum böyle olunca, halkın isyan damarını tümüyle yok etmeye dönük olan bir operasyonun, isyanı devam ettirmeye ve tüm ülkeye yaymaya çalışan Cephe'nin uzun vadede önünü kesmeye yönelik olduğunu söylemek hiç de yanlış olmayacaktır.

Öte yandan Kürt milliyetçiliği düzene giderken solun büyük kesimini de peşinden düzene götürmektedir... Direnmeyen, düzenin icazet sınırları içinde kendine yer edinmeye çalışan ve adım adım çürümeye başlayan sol da HDP üzerinden Kürt milliyetçilerinin kuyruğunda düzene yedeklenmeye başlamış, düzen içinde kendine bir yer bulabilmek için çırpınmaktadır. Emperyalizmin dünya çapındaki saldırıları ve ülke içinde faşizmin saldırıları solun büyük kesiminde gerileme ve düzene yedeklenme sonucunu doğururken halk kitlelerinin düzene olan öfkeleri her geçen gün artmaktadır.

Faşizmin pervasız saldırıları ve ekonomik krizin yarattığı açlık ve yoksulluğun halk kitlelerinin yaşamında yarattığı sonuçlara karşı halkın da her geçen gün daha fazla öfke biriktirdiğini görüyoruz.

Ancak biriken öfke yine de düzen sınırları içinde kalmakta, örgütsüz olduğu için düzeni karşısına alan ve mücadele-yi yükselten bir seyir izlememektedir. Haziran Ayaklanması gibi kendiliğinden

gelişen tepkiler olsa da bunların örgütlü olmaması bir süre sonra sönmesini de beraberinde getirmektedir.

Cephe'nin gerçekleştirdiği silahlı mücadelenin ve adalet eylemlerinin halk kitlelerinde yarattığı sempatinin henüz desteğe dönüştürülemediğini de ayrıca belirtmek gerekir. Halkın öne çıkan adalet talebine cevap veren eylemler kitlelerde büyük bir sempati yaratmaktadır... Ancak bu sempatinin desteğe dönüşmesi de gerekir... Bunun bir yanı eylemlerde süreklilik iken diğer yanı ise halk kitlelerini kendi sorunları etrafında örgütleyerek silahlı mücadele perspektifine uygun olarak savaşa hazırlamak ve savaşın bir parçası haline getirmektir.

Sonuç olarak ülkemizin ve dünyanın genel tablosu içinde öne çıkan gerçek, egemen güçlerin tüm pervasız saldırılarına karşı halkın örgütlü olmamasıdır. Egemen güçlerin halka karşı açtığı savaşa savaşa cevap verebilmenin yolu en başta örgütlenmekten ve savaşa göre hazırlanmaktan geçmektedir.

Süreci genel olarak bu şekilde özetleyebiliriz. Bu süreci göğüsleyecek olan Cepheli'nin buna göre kendini hazırlaması gerekir... Süreç tüm pervasızlığıyla Kürdistan'da ve tüm Türkiye çapında halka ve Cephe'ye yönelen bir seyir izlemektedir.

Saldırıları göğüslemek ve ona gereken karşılığı vermek devrimci sorumluluğun gereğidir. Ancak bunu bu şekilde ifade etmek yetmez. Bunun gereğini yerine getirecek özellikleri kendimizde yaratmak da en önemli ve acil sorunuzdur.

Bu nedenle bu sürecin insanının nasıl olması gerektiğine dair bazı başlıkları ele alıp açmak istiyoruz...

Sınırsız Olmak ve Hedefe Kilitlenmek

Sınırsız olmak, bu sürecin insanında aranan en önemli özelliklerden biridir. Kendini hiçbir şeyle sınırlamayan, tü-

müyle savaşın ve devrimin ihtiyacı doğrultusunda harekete geçen insanlar için emperyalistlerin ve oligarşinin engelleri kolayca aşılabılır barikatlardır. Sınırsız olan kişi beyni özgürleşmiş olan kişidir.

Beyni tümüyle kendi iradesinin kontrolü altında bulunan, ne aile ne çevre ne de basit duyguların etkisiyle beynini köleleştirmiş olan insandır... Özgürce düşünen ve özgürce hareket etme özelliklerine sahip insandır. Bu özelliği ile önüne koyduğu hedefe kilitlenir ve hedefe varmadan ve sonuç almadan asla vazgeçmez.

Çünkü, özgür düşünen bir beyin ne istediğini, neden istediğini bilen bir be-yindir. Böyle bir beyin önüne koyduğu hedefler konusunda net düşünen ve hedefine ulaşmanın önemini ve gerekliliğini kavramış olmasıyla harekete geçmektedir. Böyle olunca da onun önünde hiçbir engel ve sınır olamaz. Önüne çıkan her engelin, sınırın kendisinin özgürlüğünü kısıtlamak anlamına geldiğini bilir.

Çünkü, kendi özgür iradesiyle belirlediği hedefe ulaşmanın anlam ve önemini kavrayan beyniyle bu hedefe ulaşmasını engelleyen güçlerin ne anlama geldiğini de kavrayacak durumdadır.

Böyle olduğu içindir ki bu sürecin insanı hiçbir engel karşısında sınır tanımayan, hedefine kilitlenmiş ve belirlediği hedefe varmadan asla durmayan insandır.

Çünkü bu süreçte düşmanın saldırıları imhaya dönüktür. İmhaya yönelik saldırılarıyla düşman korku ve panik yaratmak istemekte, tereddütlü olanların yarı yoldan dönerek kendisine boyun eğmesini sağlamaya çalışmaktadır.

Düşman ödül sistemiyle, ihbarcılık hatlarıyla vb. korku atmosferi yaratmak istemekte, insanlarımızı imha ederek bizi, savaşımızı durdurmayı hedeflemektedir. İşte bu süreçte her bir Cepheli sınırlarını daha da genişleten bir bakış açısına sahip olmalıdır. Yürümek değil, koşmayı önüne koyan bir bakış açısıyla hareket

eden, kendini sürekli geliştiren ve aşan bir bakış açısıyla hareket eden olmalıdır.

Bu nedenle bu sürecin insanı beynini özgürleştirmede, sınırları yok edip hedefe kilitlenmede kendini geliştiren ve ileri atılan olmalıdır.

Savaş Kültürüyle Donanmış İnsan

Bugün düşman tüm vahşetiyle halka saldırıyor. Bunu karşılayacak ve düşmana gereken cevabı verecek donanıma sahip olmak önemlidir.

Oligarşi halka karşı açtığı savaşta hiçbir kural, ahlak ölçüsü tanımamaktadır. Savaş tamamıyla kurlsız ve halka karşı en vahşi yöntemlerin uygulanmasıyla sürmektedir. Kundaktaki bebelere kadar insanların katledildiği, ağır silahlarla rastgele evlerin, insanların taranarak katledildiğinin örnekleri bugün Kürdistan'da Cizre'de yaşanmaktadır. Ancak bunlar orayla sınırlı değildir, kalmayacaktır. Yarın halkın mücadelesi geliştikçe tüm ülkede bu şekilde saldırıların olması için hiçbir neden yoktur.

Büyük şehirlerde devrimcilerin yoğun olduğu mahallelerde oligarşinin aynı pervasız saldırıları bugün belli yanlarıyla yaşanmaktadır. Örneğin Günay Özarslan'ın cenazesine yapılan saldırı böyle bir saldırdır. Örgütlü ve kararlı bir direnişle püskürtülmüş olsa da nasıl pervasız ve ne kadar ahlaksız bir düşmanla karşı karşıya olduğumuz gerçeğini ortaya koyan bir örnek olmuştur. Cizre ise bu saldırıları hangi noktaya kadar taşıyabileceklerinin başka bir örneğidir. Sıkıyönetim uygulamalarından, ağır silahların kullanılmasına ve halkı ayırım gözetmek-sizin katletmeye yönelebileceklerine dair somut bir örnek...

Düşmanın imha saldırıları devrimci yönetici insanlardan başlayarak tüm halkı hedefleyen bir tarzda devam etmektedir.

Bu yanıla değerlendirdiğimizde bu sürecin insanının bu tür saldırıları göze

alacak ve bunlara karşı halkın savaşıını örgütleyecek donanıma sahip olmak için çalışması gerektiği de ortaya çıkmaktadır. Bu sürecin insanı savaş kültürüyle donanmalı, savaşın ihtiyaç duyduğu savaşı kişilik özelliklerini ve kültürünü kendinde yaratmalıdır.

Düşmanın ağır silahlarıyla halka saldırdığı koşullarda savaşı kişilik buna cevap verecek, halkın savunmasını ve direnişini, savaşıını örgütleyebilecek niteliklere sahip olmalıdır.

Düşmanın ağır silahları karşısında halkın ağır silahları yoktur ve olamaz da... Ama yaratıcılık ve halk tipi silahlarla donanarak verilecek cevaplar ve zayıf bir gücün güçlü bir düşmana karşı savaşıını ifade eden gerilla tarzı bir mücadeleyle düşmana cevap verilebilir. Bu sürecin insanı böyle bir savaşı örgütleyebilecek özellikleri kendinde yaratmalıdır. Halkın yaratıcılığını örgütleyip hareket geçiren, halk tipi savaş araç ve yöntemlerini öğrenen ve bu yöntemleri geliştirerek hayata geçiren olmalıdır.

Günay'ın cenazesinde sokaklara demirden barikatlar örölmesinden, kullanılan molotof tipi araçları güçlendirme ve uzun mesafelerde kullanabilecek şekilde atış düzenekleri oluşturmaya, Cizre'de düşmanın görüş açısını daraltan sokaklara battaniye germeye kadar bir çok araç ve yöntem öğrenilmeli ve geliştirilerek halka ve halkın silahlı güçlerine öğretilmelidir.

Düşman tüm pervasızlığıyla halka karşı savaşı örgütlerken ve hayata geçirirken sürecin insanı, devrimci insan boş duramaz. Halkın savaşıını örgütlemek ve bunun araçlarını yaratmak, bu kültürü içselleştirmek ve bu doğrultuda insanlarımızı eğitmek için geçirilmeyen her dakika halk için, devrim için ve örgüt için yapılan çalışmalardaki bir kayıptır... Kaybedilecek tek bir dakikamız bile olmaz, olmamalıdır.

Halkın savaşıını örgütlemek, halkın

Bu sürecin insanı militan olmalı ve asla beklememelidir. Beklemek ölümdür bakış açısıyla hareket eden kişidir militan. Bu sürecin insanı hiçbir işi kendiliğindencilğe bırakmayıp yaşanan gelişmeler karşısında hızla harekete geçen ve sürece müdahale edendir.

Militanlık kişisel bir cüret değildir. İradi, örgütlü ve kitlesel cüreti örgütleyip harekete geçirebilmektir.

Halkın mücadelesi içinde halk için doğruyu bulduktan sonra doğruları yaşama geçirmek için gösterilen çaba, cüret ve kararlılıktır.

Bu süreçte eylemde, örgütlenmede, halkla kurulan ilişkilerde, eğitimde, savaşın araç ve yöntemlerini hazırlamada militan olmak gerekir.

direnişini her türlü araç ve yöntemle geliştirmektedir. Halkı savaş içinde eğitmek ve örgütlemektir. Halkı örgütleyen ve halkı savaştıran Cepheli için Dayı'nın söyledikleri açıktır:

“Biz bir halk hareketiyiz. Aydın özel-likleri ve kültürel durumuyla kısmen farklı bir yan gösteren öğrenci gençliği biryana bırakırsak, eğitmek, bilinçlendirmek, yetiştirmek göreviyle karşı karşıya

olduğumuz insanlar, genci, yaşlısı, kadını erkeği, işçisi esnafıyla emekçi halktır. Bu yaniyla gerek teorik-ideolojik eğitimi, düzene karşı ideolojik mücadelenin araç ve biçimlerini, gerekse de askeri eğitimi, savaşta kullandığımız araçların yapımını, her şeyi basitleştirmeliyiz. Karmaşıklık, anlaşılmazlık, aydın seçkinciliğinin bir sonucudur.” (DAYI)

Aydınca değil halkçı çözümler ve yöntemler geliştirerek ve aynı tür eğitim yöntemleriyle de halka taşıyarak savaşı büyüteceğiz.

Doğru Düşünmek ve İnisiyatifli Olmak

Stalin 2.Paylaşım savaşı döneminde gönüllü bir komutana ihtiyaç duyar... Gönüllü olan bir çok kişi arasından bir de çelimsiz, zayıf, güçsüz biri gönüllü olur...

“Komutan mutlaka ben olmayım!” der...

Herkes şaşkın bakmaktadır.

“Neden komutan sen olmalısın?” diye sorulur...

“Evet, diğer arkadaşlarımdan daha güçlü ve atık olabileceğimi söyleyemem. Ama ben diyalektik biliyorum” diye cevap verir...

Bu kıssanın verdiği dersin öne çıkan yanı diyalektik bilmenin ne kadar önemli olduğuna dairdir... Evet, bizim açımızdan da savaşı örgütleyecek, savaşı geliştirecek olan insanların önüne çıkan yanlarının başında gelir doğru düşünmek.. Yani diyalektik materyalist bir bakış açısına sahip olmak...

Çünkü, doğru düşünüldüğünde, doğru bir bakış açısına sahip olunduğunda gerçeği tüm yönleriyle kavramak mümkün olur. Ve gerçeği nasıl değiştireceğini, ortaya çıkan sorunları, çelişkileri nasıl çözeceğini bilir insan... Gerçeği tüm yönleriyle ve doğru bir şekilde görme yeteneği olan yani materyalist bir bakış açısına sahip olan Cepheli aynı zamanda bu ger-

çeği hangi yöntemle çözeceğini de bilen kişidir.. Var olanı değiştirmenin anahtar yöntemi olan diyalektiği öğrenmiş ve içselleştirmiş bir devrimci için çözülmeyen bir sorun yoktur olamaz....

Böyle donanmış bir Cepheli hem kendini ve hem de düşmanını daha iyi ve net olarak tanıyacak, görecektir. Düşmanını tanıyan, kendini tanıyan biri için zafer, kazanılabilecek kadar yakın bir hedeftir...

Askeri olarak ne kadar güçlü ve donanımlı olursa olsun bir insan, doğru düşünme özelliklerine sahip değilse elindeki silah gücü ve askeri donanım hiçbir işe yaramayacaktır.

Çünkü silahlara kumanda eden ideolojidir. İdeolojik olarak doğru bir temele oturmayanlar sürekli savrulurlar ve onların kullandığı silahlar da asla doğru hedefi bulamazlar. Tersine silah olarak zayıf olmakla birlikte ideolojik olarak güçlü olanlar silah olarak zayıflıklarını düşmanın silahlarını kendine çevirecek yol ve yöntemleri geliştirerek ve ideolojilerinin gücüne dayanarak güçlü olur ve düşmanlarını alt ederler.

Bu nedenle Dayı'nın söylediklerini rehber olarak hareket etmeliyiz. İdeolojik olarak donanımımızı tamamlamalı, burjuvazinin ideolojik saldırıları karşısında doğru ve ideolojik netliğimizle hareket etmeliyiz... Bunun için;

“Her yoldaşımız ideolojik donanımını ve ideolojik mücadeleyi hayatın hiç bir anında ihmal edemez. İhmal burjuvazinin beynimize girmesi demektir. Açık kapı demektir. İdeolojik donanım ne istediğini bilmek, direniş ve örgütlenme; bir devrimcinin yaşam biçimidir.” (DAYI)

İşte bu bakış açısıyla hareket edersek yaşam içinde hiçbir boşluk bırakmadan ilerleriz. Çünkü biliriz ki hayat boşluk tanımaz. Ve düşman açık kapıları affetmez. Bizim bıraktığımız her boşluğu, her açığı düşman dolduracaktır. Bu nedenle ideolojik olarak donanmış, doğru düşünen bir Cepheli aynı zamanda inisiyatifli ve ya-

şam içinde düşmana açık kapı bırakmayan, boşluğa yer vermeyen bir insandır.

Cüret ve Feda Kararlılığı İle Donanma, Teslimiyete Karşı Direnişi Büyütmek

Düşmanın halka karşı açtığı pervasız savaşı cevaplamak ve halkın direnişini ve savaşı örgütlemek bugün her Cepheli'nin önündeki en temel ve somut görevdir. Bu her Cepheli'nin savaş-feda kararlılığı ve cüretiyle donanmasını da gerekli kılmaktadır. Çünkü bu süreç feda kararlılığı taşınmadan ve düşmanın saldırılarına karşı cüretli eylemler örgütlenmeden aşılamaz ve devrimin önü açılmaz.

Bu sürecin insanı feda kararlılığı ve cüretiyle hareket ederken düşmanın dayattığı teslimiyet ve uzlaşma politikalarına karşı da kararlı bir tavır sergilemek zorundadır.

Çünkü süreç, teslimiyet, uzlaşma üzerine şekillenen bir süreç değildir. İmhaya yönelen bir saldırganlığın olduğu faşizm koşullarında uzlaşmak, teslimiyet ve yok oluş anlamına gelir. Bir devrimci, bir Cepheli kendi varlığını sürdürmek ve hedefine ulaşmak istiyorsa yani devrim yapmak istiyorsa düşman gücün kendisine dayattığı savaşı tüm kararlılığıyla kabul etmek ve buna karşı halkın savaşını örgütlemek zorundadır.

İşte bu noktada savaşın ve direnişin araçlarını da çoğaltmalı, bu konuda insanlarımızı eğitmelidir... Cepheli'nin kültürü direniştir. Teslimiyeti asla kabul etmemektir. Bu düşmana karşı savaşta her şeyi bir direniş ve savaş silahı haline getirme kararlılığını da beraberinde getirir.

Düşmanın her saldırısına karşı direniş örgütlemek ve her şeyi bir silaha dönüştürme kültürünün örnekleri tarihimizde, şehitlerimizin yaşam pratiklerinde mevcuttur. Bunu öğrenmek ve öğretmektir görev...

Düşman her aracı, her şeyi saldırı için bir gerekçe, malzeme haline getirmektedir. Yaşam kaynaklarımıza kadar saldırmaktadır. Buna karşı halkın çeşitli direnişleriyle de karşılaşılıyor elbette. Ancak çoğu örgütsüz ve kendiliğinden...

Bunları örgütlemek ve düşmanın hiçbir saldırısını cevapsız bırakmamak gerekir. Yerine göre sloganla, susma hakkını kullanarak, alkışlayarak, imza toplayarak... Yerine göre silahla, bombayla, olmadı, yoksa taşla, dişle, tırnakla mücadele etmek, direnmek... En meşru direnme hakkımızı sonuna kadar savunmak ve hayata geçirerek düşmana asla boyun eğmemek...

Bunu yapan her Cepheli bu anlayışı halka taşıyacak araç ve yöntemleri de geliştirmelidir. Halkın hak taleplerini örgütlerken bu bilinçle ve kararlılıkla ele alıp örgütlemelidir.

Her İşte Militan Olmak

Militan olmayı asla eylemlerle sınırlı göremeyiz. Cepheli için militan olmak ele aldığı her işi kendiliğindencilığe bırakmadan sonuçlandırmaktır.

Hayatın yönlendirdiği bir kişilik değil, hayata yön veren, aldığı kararları hayata geçiren olmaktır. Belirlenen hedef doğrultusunda her engeli aşan, sonuç almaya kilitlenen bir kişiliktir militan olmak.

Bu sürecin insanı militan olmalı ve asla beklememelidir. Beklemek ölümdür bakış açısıyla hareket eden kişidir militan. Bu sürecin insanı hiçbir işi kendiliğindencilığe bırakmayıp yaşanan gelişmeler karşısında hızla harekete geçen ve sürece müdahale edendir.

Militanlık kişisel bir cüret değildir. İradi, örgütlü ve kitlesel cüreti örgütleyip harekete geçirebilmektir. Halkın mücadelesi içinde halk için doğruyu bulduktan sonra doğruları yaşama geçirmek için gösterilen çaba, cüret ve kararlılıktır.

Bu süreçte eylemde, örgütlenmede, halkla kurulan ilişkilerde, eğitimde, savaşın araç ve yöntemlerini hazırlamada militan olmak gerekir.

Gerektiğinde günlerce bekleme sabrına sahip olabilen ancak harekete geçtiği anda ise rüzgar gibi hızlı, inisiyatifli ve engel tanımaz olmak gerekir.

Kolektif Düşünen ve Hareket Eden

Süreç savaşı örgütlemeyi ve sürekli-
leştirmeyi gerektiren bir süreçtir. Savaşın örgütlenmesinde ve süreklileşmesinde başta gelen kolektif bakış açısı ve hareket tarzıdır.

Bireysel emek ve çaba verimsizdir, gereksiz enerji kaybıdır. Kolektif çalışma üretken ve sonuç alıcı, verimli bir çalışmadır.

Ele aldığımız her işi, görevi en az bir insanı daha katarak kurduğumuz bir komite ile gerçekleştirmek kolektivizmin somut göstergesidir. Komiteler içinde yeni insanlar hem savaşı öğrenir ve hem de savaşa kendi bilgi ve yaratıcılıklarını katarak yapılan çalışmanın daha verimli ve zengin olmasını sağlarlar.

Savaşı kolektif bir bakış açısıyla ele almak halkı savaştırma ve herkesin yapabileceği bir iş olduğu gerçeğini kavramamızı sağlar. Kolektif ve halkı savaştırma bakış açısıyla hareket edildiğinde her insanın nasıl savaştırılabileceğini ustalarımız öğretiyor.

“Böyle bir çalışmada herkes sokak savaşları için uygun olmayan insanlar bile son derece güçsüz kişiler, kadınlar, gençler, yaşlılar vs. bile yararlı olabilirler. Daha şimdiden ayaklanmaya katılmak isteyen herkesi her halükarda ve mutlaka savaş birliklerine alma yönünde çaba gösterilmelidir. Çünkü silahsız da olsa kişisel olarak savaşa uygunluk göstermese de çalışmak istediğinde muazzam bir yarar sağlamayacak hiçbir insan yoktur, olamaz.” (Lenin Seçme Eserler Cilt:3 s:309)

Yapılan her faaliyet ve eğitilen her insan yeni inisiyatif alanlarının doğmasına hizmet edecektir. Böylece halkın inisiyatifli gelişir, daha üst görevlere isteği büyür. Halkın savaşı böyle örgütlenir ve zafere yürür.

Düşmanın Cephe’yi son ferdine kadar yok etmeye çalıştığı koşullarda her Cephe kolektif çalışmalar içinde kendi alternatifini de yaratarak savaşmalı, savaşı büyütmelidir... Birken iki, üç, beş on olabilmek bakış açısını sürekli canlı kılmalı, hayatının bir parçası haline getirmelidir.

Düşman Saldırılarına Göre Hareket Eden Değil, İktidara Kilitlenen Olmak

Bu süreçte düşmanın saldırılarına, hareket tarzına göre politika belirlemek ve hareket etmek kendiliğindenlikten başka bir anlama gelmez. Militan, devrimci Cephe için düşmanın hareket tarzı belirleyici olamaz. Çünkü Cephe iktidar bakış açısıyla hareket edendir.

Bu nedenle her zaman düşmanın bir adım önünde olmak ve hareket etmek durumundadır. Cephe’nin eyleme ve savaşa bakış açısı tümüyle bu şekildedir. Düşmanın asla beklemediği yer ve zamanda harekete geçme bakış açısına sahip olan Cephe için savaşın geliştirilmesi ve halkın savaşa göre örgütlenip harekete geçirilmesi için beklenecek bir zaman yoktur. Faşizmin saldırılarının yoğunlaşması durumunda harekete geçen değil, her an hareket halinde olan ve hareketini geliştiren bir bakış açısıyla hareket edilmelidir.

“Açlığa ancak açlar, yoksulluğa ancak yoksullar son verebilir. Her şeyi yaratan, üreten halksa yöneten de halk olmalıdır. İktidar iddiasına sahip her Cephe böyle düşünür. Biz eskiyen, yozlaşan ve çürüyen kapitalizme vuruyor; yeniye, insanın insan tarafından sömürülmesine son verecek olan sosyalizmi istiyoruz. İstemekle kalmıyor, onun için savaşıyoruz.” (İstiyoruz Yapacağız, Yürüyüş Dergisi)

O halde Cepheli için temel olan halkı örgütlemek ve savaştırmaktır. En yoksullara gitmek, onları örgütlemek bakış açısıyla düşmana göre değil, kendi hedefine, iktidar hedefine göre hareket geçerek halkı örgütlemek için tüm zamanını değerlendirmek, tüm enerjisini ortaya koymak ve bunun için tüm araç ve yöntemleri devreye sokmak bugün sürecin Cepheli'den beklediği temel çalışma tarzıdır.

Sadece İstanbul ve belli illerde değil, tüm Türkiye ve Kürdistan'da savaşı örgütlemek ve büyütmek göreviyle karşı karşıya olan Cepheli tüm zamanını, enerjisini örgütleme ve savaşı büyütmekle geçirmek zorundadır.

Zor Koşulların Adamı Olmak

Bu süreç düşman saldırılarının tüm pervasızlığıyla yürütüldüğü bir süreçtir dedik. Bu süreç aynı zamanda hiçbir hatayı affetmeyen bir süreçtir. Bu sürecin insanı, zor koşullara göre kendini eğitmelidir. Her türlü zorluğun üstesinden gelecek bilince, kararlılığa, fedakarlığa ve disipline sahip olmalıdır.

Disiplin devrimcinin temel harcıdır. Disiplinin olmadığı yerde ilkesizlikler, kuralsızlıklar ve bunların yarattığı boşluktan giren düşmanın yaptığı imha saldırıları vardır. Bu süreçte Cepheli her zamankinden daha disiplinli, ilkeli ve kurallı olmak zorundadır. Elbette her süreçte bu gerekir. Ancak bugün savaş gerçekliğini çok daha çıplak olarak yaşadığımız ve düşmanın tüm güçleriyle saldırıya geçtiği bir süreç olması yanı sıra bu konuda çok daha fazlasını bize dayatmakta ve bizden istemektedir.

Bu sürecin insanı olmak, bunun ge-

reklerini yerine getirmek demek, düşmana hiçbir açık kapı bırakmadan savaşı örgütlemek demektir.

Sonuç Olarak;

Bu sürecin insanı, savaşı örgütlerken düşmanın tüm araç ve yöntemlerini de düşünerek onun yarattığı boşluklardan girmeyi bilen ve düşmana darbe vurma becerisine sahip olan insandır.

Bu sürecin insanı, gerektiğinde günlerce dışarıda kalarak, yol yürüyerek, açlığa, soğuğa, sıcağa rağmen düşman hedefinin üzerine giden ve hedefe vura bilme becerisine sahip insandır.

Bu sürecin insanı, gerektiğinde uzun süre tek bir kişiyi bile görmeden tek başına bir yerde kalabilen ve sadece ve sadece düşman hedefe kilitlenmiş olarak bekleme sabrını gösterebilen insandır.

Bu sürecin insanı, savaşın ihtiyaç duyduğu azami disipline sahip, ilke ve kurallardan asla taviz vermeyen insandır.

Bu sürecin insanı, savaş savaşı içinde öğrenen ve öğreten; halkla iç içe halkın yaratıcılığını devreye sokarak savaşı büyüten insandır.

Bu sürecin insanı, her anını düşmana zarar verme, halkın mücadelesini, savaşını geliştirme ve büyütmeye düşüncesiyle geçirendir.

Bu sürecin insanı, kendiliğindencilığe pirim vermeyen militan, kararlı ve hedefe kilitlenmiş olandır.

Bu sürecin insanı, bireysel çaba içinde olan düzenin bencil kişiliğinden arınmış, kolektif çalışmayı ilke edinmiştir.

Bu sürecin insanı, iktidara kilitlenmiş ve her attığı adımı, yaptığı işi iktidar bakış açısı ve hedefiyle yapmaya çalışandır.

BEDRETTİNLER'DEN PİR SULTANLAR'A PİR SULTAN'DAN MAHİRLER'E, MAHİRLER'DEN ELİF, ŞAFAK, BAHTİYAR VE GÜNAYLAR'A TESLİM OLMADIK OLMAYACAĞIZ!

*İlerleyen aydınlığın içindeyim
Ellerim iştahlı, dünya güzel.
Gözlerim doyamıyor ağaçlara
Ağaçlar öyle ümitli, öyle yeşil.
Güneşli bir yol gidiyor*

dutlukların arkasından

*Mapushane revirinde penceredeyim.
Duymuyorum ilaçların kokusunu,
Bir yerlerde karanfiller açmış olacak.
İşte böyle Laz İsmail,
Mesele esir düşmekte değil,
Teslim olmamakta bütün mesele!*

Nazım HİKMET – 1948

Sözlüklerde “teslim olmak” sözünün kelime anlamı “kendini verme, boyun eğmedir” der. Siyasi ve ideolojik anlamı ise elbette bunun çok daha ötesindedir. Teslim olmanın arkasından, birinin isteğini olduğu gibi kabul etme, benliğini hiçe sayma gelir ki korkunun vicdana yenik düştüğü andır; cesaretin, gücün tükendiği an...

Teslimiyet bir noktadır, öncesi ise teslim olmaya mahkum olduğunu anlamak ile başlar.

Ezenler halkları işte bu noktaya getirmek için her yöntemi dener, tüm kurumlarını, olanaklarını seferber eder. “Güçlü devlet”in sopasını copunu halkların sırtından eksik etmez. Açlıkla, işsizlikle kuşattığı halkı yozluğun batağında eritmek, sesini çıkaramaz hale getirmek ister. En

çok da halk örgütlülüklerine saldırır. Çünkü en korktuğu şeydir halkın örgütlü gücü. Örgütlülük halka teslim olmaya mahkum olmadığını, kurtuluşun kendi ellerinde olduğunu söyler.

Devrimciler halkın bu örgütlülüklerini can bedeli savunur, ileriye taşımak için yılmak bilmeyen bir mücadele verirler. Çünkü bilirler ki düşman ilk başta halkın öncüsüne saldırır ve onu başsız, sahipsiz bırakmak, çaresizliğe teslim etmek ister.

Tüm bu saldırıların, kuşatmaların ortasında bu görev ve bilinçle, Türkiye halklarına öncülük ederek umudu büyüten, tarihten aldığımız deneyim ve güçle boyun eğmeme onurunu yaşatan Cephe-
lileriz.

**Teslim olmamayı
Kızıldere'den
Çiftehavuzlar'a,
Sibel Yalçınlar'dan
Günay Özarslanlar'a
bir gelenek haline
getiren Cephe-
liler olarak
Türkiye halklarına
tıpkı Bolşevikler
gibi adaletsizliklere,
katliamlara, işkencelere
teslim olmamaya
çağırıyoruz...**

Kerpiç evin çatısından bakarak “Biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik” diyen önderimiz Mahir Çayan’ın bu tarihsel sözlerinin sırrı, halkın boyun eğmeyen şanlı tarihinde gizlidir.

Anadolu Tarihi Baş Eğmeme Tarihidir! Cephelilerin Kökleri Bu Tarihtedir

*Binlerce yıl sağılmışım,
Korkunç atlılarıyla parçalamışlar
Nazlı, seher-sabah uykularımı
Hükümdarlar, saldırganlar, haydutlar,
Haraç salmışlar üstüme.
Ne İskender takmışım,
Ne şah ne sultan
Göçüp gitmişler, gölgesiz!
Selam etmişim dostuma
Ve dayatmışım...
Görüyor musun?*

*Nasıl severim bir bilsen.
Köroğlu’yu,
Karayılanı,
Meçhul Askeri...
Sonra Pir Sultanı ve Bedrettin’i.
Sonra kalem yazmaz,
Bir nice sevda...
Bir bilsen,
Onlar beni nasıl severdi.
Bir bilsen, Urfa’da kurşun atanı
Minareden, barikattan,
Selvi dalından,
Ölüme nasıl gülerdi.
Bilmeni mutlak isterim,
Duyuyor musun?*

Ahmet Arif’in bu şiiri Anadolu’nun isyan tarihini anlatır. Demirci Kawalar, Baba İshaklar, Şeyh Bedrettinler, Pir Sultanlar, Çakırcılar, Karayılanlar, Alişer ve Zarifeler isyan tarihinin kahramanlarıdır.

Anadolu halklarının zalime zulme boyun eğmemesinin kökleri derindedir. Bugün Türkiye solunun mayasını aldığı Kızıldere’nin yenilmezliği de köklerini Hakikat Bacıları’nın başeğmezliğinden, “Tohumda toprakta hakça” diyen baba İshaklardan, “Yarin yanağından gayrı her şeyde her yerde hep beraber” diyerek ölüm çemberlerinden geçen ama halkını sömürüden kurtarma umuduyla asla düşmana teslim olmayan Bedrettinlerden alır.

1919 yılının 15 Mayıs’ında İzmir’e çıkan işgal ordusuna ilk kurşunu sıkan Hasan Tahsin, işgalcinin sancağını asan kişiyi hedef aldığı anda hedefi tutturur. Sonrasında bedeni işgalci kurşunları tarafından delik deşik edilir ama bu ilk kurşun artık halkın direnme ve işgalciyi vatandan kovma dinamiğidir.

Baba İshakların, Bedrettin Torlaklarının kanı vardır bu isyan tarihinde. Ve Yunus Emre’nin şaşmazlığı, Pir Sultan’ın dönmezliği, Ferhat ile Şirin’in sevdası, Köroğlu’nun zalimle uzlaşmazlığı vardır.

Ve bu kararlılık, uzlaşmazlık ve bu seveda, bu fedakarlık yıl 1972’de ON’ların ellerindeki mavzerlerde ve dillerindeki sloganlardadır artık.

Kızıldere Teslimiyetin Değil, Cüretin, İktidar İddiasının Kalesidir

30 Mart 1972’de Kızıldere’de kuşatılan Mahir Çayan ve yoldaşları düşman kuşatmasına karşı teslim olmama tavrını seçerken fiziki olarak imha olacaklarını biliyorlardı. Ancak ON’lar devrimci ideolojinin fiziki imhalarla yok olmayacağını, bu topraklarda devrim umudunun mutlaka yeşereceğini biliyorlardı. Bu güvenle ve bu bilimsellikle ölümün üstüne yürüdüler ve düşmanı çaresiz bıraktılar. Evet, ölüm karşısında düşman gerçekten de çaresiz ve acizdir. Ölümü göze alan insana dönük namlu hangi üstün teknolojinin ürünü olursa olsun yenilmeye mah-

kumdur.

Mahirlerin, kerpiç evin çatısından gördüğü sadece isyan tarihi değildi. Gördükleri gelecekti aynı zamanda. Bütün bir halkın gözleri kendilerine dönmüşken ya teslimiyeti yani fiziksel olarak yaşamayı seçeceklerdi, ya da bir manifesto yazacak, yani fiziki olarak ölecek ama Türkiye Devriminin yolunu çizeceklerdi.

Mahirler bir manifesto yazarak şehit düştüler Kızıldere’de.

Kızıldere artık sadece bir direniş değil, Türkiye devrim yolunun adıydı. Kızıldere artık sadece bir kahramanlık değil, devrimciliğin tanımıydı. Ve Kızıldere, bir yenilgi değil, siyasi zaferdi. Tarih, bunun böyle olduğunu göstermek için çok beklemedi.

Kızıldere Son Değil Savaş Sürüyor Dağlarda Sokaklarda Hapishanelerde Cepheliler Katliamlarla İşkencelerle Teslim Alınamıyor

Kızıldere’de destan yazan önderlerinin bayrağını DEV-GENÇ’liler devraldı. Uzlaşmama tavırlarını ilk gösterdikleri yer tasfiyecilik oldu. Genç ve tecrübesiz olmalarına rağmen bildikleri çok net bir şey vardı. O da faşizme ve emperyalizme karşı savaşmak ve halkı savaştırmak zorunluluğuydu. Marksizmi-Leninizmi kitaplardan yalayıp yutan ve iyi bilen ama düzeniçi solculuğu meşrulaştırma zemin arayanlar ise Mahirlerin savunduğu tüm doğruları ters yüz etme derdindeydi. DEV-GENÇ’liler tecrübesizliğe ve tasfiyeciliğe teslim olmayarak önderlerinin ‘Kurtuluşa Kadar Savaş’ şiarını rehber edindiler.

‘70’li yıllarda DEV-GENÇ’liler devrimci hareketi tüm köşe taşlarıyla yerli yerine oturttular. Ve “Yolumuz Çayanların Yoludur” şiarını rehber ederek mücadele ettiler tasfiyeciliğe karşı... Ve aynı şiarın verdiği kararlılık ve dinamizmle

çıktılar faşizmin karşısına... Halkın can güvenliğini esas alan mücadele çizgisi içinde, Dayı’nın önderliğinde yeni bir hareket yarattık.. Tasfiyeciliğe ve faşizme boyun eğemeyen, teslim olmayan çizgimizle Mahir’in yoldaşları olduğumuzu hayatın içinde kanıtladık.

‘80’li yıllar yani cunta yılları... Ülkenin dört bir yanında terör estiren, yüzbinleri işkencehanelere taşıyan infazları, idamları başlatan cuntaya karşı “Amerikancı Faşist Cunta 45 milyon Halkı Yenemeyecektir” diyerek savaş kararı almak, Mahir olmakla mümkündü. Mahir olmayı seçtik ve halkların devrim umudunu teslim etmedik. Sıkıyönetim koşullarında, adım başı aramaların çevirmelerinin olduğu koşullarda koşullara teslim olmadık. Halka zulmedenlerden, katillerden hesap sormanın yollarını bulduk.

‘84’lere gelindiğinde hapishaneler siyasi olarak belirleyici bir yerdedir ve “tek tip elbise” dayatmalarıyla teslim alma saldırısı boyutlanmaktadır. Çatışmanın sonucu, sonraki sürecin de belirleyicisi olacaktır. Böylesi bir süreçte “kaymak tabakayı korumak” değil, bedelleri göğüsleyerek sürecin belirleyicisi olmaktır Cephelilere düşen. Ve cepheliler önderliğiyle beraber ölüme yatar. Zafer dört karanfille, Apo, Fatih, Hasan ve Haydar’la gelir.

‘84 Ölüm Orucu, Özgür Tutsak geleceğinin mayalandığı yerdir. Ve bu gelecek Kızıldere’yi 16-17 Nisanlara, Ölüm Oruçlarına, Ulucanlar’a, fedaya bağlayan bir KÖPRÜ olmuştur.”

‘90’lı yıllarda, Atılım’a hayat veren tüm önder, yönetici kadrolar, militanlar ve savaşçıları. Onlar adaletsiz bir ülkede, adalete susamış halkın, adalet özlemiydiler. Savaşı büyütürken sosyalizmin öldüğünü ve silahlı mücadelenin miadını doldurduğunu iddia edenlere karşı cevabımızı atılımla verdik. Emperyalizmin ideolojik saldırılarına teslim olmadık. “Küreselleşme” “Globalleşme” yalanla-

rına kapılmadık.

Duvarlara kanlarıyla umudun adını yazan SDB'ler emperyalizme ve faşizme karşı asıl olarak irade ve inançla savaşı-lacağını anlatıyordu. “sosyalizm öldü” yalanlarına bir cevap da “Bayrağımız Ül-kenin Her Tarafında Dalgalanacak” diye meydan okuyan 16-17 Nisan Şehitlerin-den geldi.

16 yıllık düşümüz gerçekleştiğinde tarih 30 Mart 1994'tür. Devrime artık partili olarak yürüyorduk.

Tutsaklıkta teslim olmayıp “özgür tutsaklığı” gelenekselleştiren cepheliler-le yeni bir irade savaşına giren düşmana ölüm oruçlarıyla bir kez daha barikatları-mızı kurduk. Zafer '96'da 12 şehitle gel-di. Ayçe İdil Erkmen dünyanın ilk kadın ölüm orucu şehidi olarak kadınlara kur-tuluşun yolunu gösterdi.

Buca ve Ümraniye'de de direnişimiz-le barikat olduk teslimiyete.

26 Eylül 1999 Ulucanlar katliam sal-dırısı, öncekilerden farklı olarak yeni bir sürecin başlangıcıdır. Düşmanın, “Ya teslim olacaksınız ya öleceksiniz” dayat-ması, bundan sonraki süreçte devrimci tutsakları, tüm devrimcileri, düzene karşı olan tüm halk muhalefetini ve halkın her kesimini sindirmek, teslim almak için uygulayacağı politikaların göstergesiydi. Ulucanlar 'da devrimcilerin bu saldırıya karşı direnişi de, devrimciler için bundan sonraki sürecin belirleyicisi olacaktı.

Ve umut artık dağlarlaydı. Kürdis-tan'da Ege'de ve Toroslar'da gerillalar destan yazıyor, düşman tüm yoldaşları şehit düştüğünde “teslim oluyorum” di-yen ve düşmana yaklaştığında başının üstünde kavuştuğu avuçlarına gizlediği el bombasını patlatarak düşmana bedel ödeterek şehit düşen Zehra Öncülerle bir kez daha sarsılıyordu.

Sibel, Zehra'nın yoldaşıydı.

“Polis bir yandan ateş ediyor, bir yan-dan da “Teslim ol” diye bağırıyordu. Po-

lis telsizlerinden telaşlı ve şaşkın anons-lar duyuluyordu aynı anda: “böyle baş edemeyiz, arabalara gidip el bombalarını getirin’ diye konuşuyorlardı. Korkuyor-lardı.

Karşılarındaki bir kişiydi ama onla-rın Cephe Savaşçılarıyla ilk karşılaşma-ları değildi bu, tecrübeleri vardı ve bu yüzden korkuyorlardı. Bir polis sokağın başına gidip ateş ediyor, geri çekiliyor, arkadan başkaları onun yerine geçiyordu.

Kurşunlarıyla çatışıyordu Sibel. Son kurşununa kadar hepsini düşmana sıkacaktı. Sloganlarıyla çatışıyordu Sibel; onlara kim olduğunu gösterecekti.

- “Halk Kurtuluş Savaşçıları Teslim Olmaz. Siz Teslim Olun” diyordu onlara. Ve Çiftelhavuzlar'ın, Bağcılar'ın gelene-ğini sürdürerek haykırıyordu:

- “Ancak Cesetlerimizi Teslim Alabi-lirsiniz.”

Mahalle halkı an an izliyordu çatış-mayı. Her slogan yankılar yaratıyordu yüreklerde. Şaşkıncılar, gencecik bir kı-zın yüzlerce polise kafa tutmasına ilk kez tanık oluyorlardı çünkü.

Bir saattir sürüyordu çatışma.

Polisler evin çatısına çıkarak eve bomba atıyorlardı. İçeriden ses gelme-yince içeriye girdiler.

“Asıl siz teslim olun” haykırışı yan-kılanıyordu hala sokakta. Komutan Sibel Yalçın'dı o.”

Tarih Bizim Teslim Olduğumuzu Görmedi, Göremeyecek

2000'li yıllar insan iradesinin sınırla-rının tartışıldığı ve mevsimler boyu aç-lığıyla teslim olmamanın, 7 sene boyun-ca F Tiplerine karşı direnmenin yıllarıdır.

Devrimci mücadelenin, örgütlerin tümünden tasfiyesi hedefleniyordu. Onun için F Tipi saldırı politikaları düşman açısından da, devrimciler açısından da “stratejik” bir meseleydi. Düşman bu po-litikaları hayata geçirmek için Ulucanlar

‘da olduğu gibi “Ya Teslim Olursunuz Ya Ölürsünüz”ü dayatıyordu. Devrimciler açısından da bu saldırıya karşı direnmek tarihsel bir öneme sahipti.

Saldırının hedefinde en geniş anlamda bütün halk kesimleri vardı, ancak bu da hapishanelerde devrimci tutsaklar üzerinden gerçekleştirilecekti. Ve buna göre hazırlıklar yapıp 7 yıl sürecek olan büyük direniş 20 Eylül 2000 tarihinde başladı. 19-22 Aralık katliam saldırısı ve buna karşı gerçekleştirilen direniş, sonrasında 7 yıl boyunca düşmanın direnişini kırmak ve amacına ulaşmak için çok çeşitli biçimlerde sürdürdüğü saldırılar, tecrit politikası devrimci tutsakları ve halkı teslim alamadı.Özgür Tutsaklar yedi yıl boyunca destan içinde destanlar yazdılar.. gün gün, hafta hafta ,ay ay, yıl yıl en alçak en aşağılık işkence, saldırılar karşısında bir milim gerilemeden insan onurunu,sosyalizm inancını en yüksek- lere taşıdılar... Herbiri binlerce sayfalık kitaplara sığmayacak kadar kahramanlık yarattılar..

Fidan Kalşen, düşman düşüncelerini teslim almaya geldiğinde -ki bedenleri zaten dört duvar arasında idi-bedenini dimdik ayakta ateşe verirken ‘nasıl daha fazla düşmeden ayakta kalırım’ın hesabını bile yapmıştı... Bu yüzden 7 dakika dimdik ayakta yandı, ayakta şehit düştü...

Özlem Türk, direnişini kırabilmek için kendisine zorla müdahale eden katil doktorun adını avucuna yazdıda teslim olmadı ...

Gülnihal Yılmaz 400 lü günlerine kadar, ayakta kalmak için yürüme egzersizleri yaptı, idare ve doktorlar görüp müdahale edemesinler diye...

Fatma Köse bilincini kaybettiğinde bile sayıkladı ‘ne dediysek o’ diye...

Hapishanelerdeki Cepheliler’in el-lerinde düşmana karşı koyabilecekleri tankları, topları, silahları yoktu... Direnmek, teslim olmamak için asıl olarak bunlara da gerek yoktu... Cepheli özgür

tutsaklar için beyinleri en büyük silahtır çünkü, o beyinlere yön veren ideolojile-ri, inançları karşısında emperyalizmin, faşizmin teknoloji harikası silahlarının hiçbir hükmü yoktur... Bu yüzden kur-şunlara karşı halaya durdular tüm hapis-hanelerde...

Teslimiyet mi dediler, güldüler düş- mana Cephe’nin özgür tutsakları, ölümü defalarca rezil kepaze edip fırlattılar düş- manın suratına...

Faşizme ve Adaletsizliğe Teslim Olmamak Halkın En Doğal Hakkıdır

2013 Haziran’ında İstanbul’da baş- layıp ülkemizin dört bir yanına yayılan Haziran Ayaklanması halkın direnme ve teslim olmama hakkına sahip çıktığı, Pir Sultanların, Bedrettin’lerin, Mahirlerin yolundan yürüdüğü bir halk ayaklan- masıydı. Bu süreçte de çok iyi gördüğü- müz gibi, mesele teslim olmamaktaydı. AKP’nin kendinden önceki iktidarlardan devraldığı ve artırarak sürdürdüğü teröre ellerinde taş olan taşıyla, molotof olan molotofuyla, hiçbir şeyi olmayan slogan- larıyla direndi. Ve elinde direnebileceği taşı olan da olmayan da faşizmin saldırı- larına ve katliamına maruz kaldı.

Yazımızın başında teslimiyetin tes- lim olmaya mahkum olduğunu anlamak- la başladığını söylemiştik. Teslimiyete mahkum edemediği halkın nasıl direndi- ğini gören faşizmin iktidarı, elindeki tek yönetime yani faşizme daha sıkı sarıldı. Halkın ayaklanma boyunca yarattığı ba- rikat direnişleri, elden ele taş taşıyarak yaptığı sokak çatışmaları ve mevzi mev- zi ilerlemesi, tüm direnenlerin dayanış- ması, birlikte yiyip içmesi on yıllardır bedellerle yürütülen devrimci kültürün halkla buluşmasıydı. İşte asıl korktukları da bu dinamiktir.

Faşizm karşısında boyun eğen, sinen kitleler görmek ister. Onun için direnen, boyun eğmeyen herkes teröristtir. Bu ne-

denle katlettiği, işkence yaptığı herkesi terörist ilan ederek kendini meşrulaştır-maya çalışır.

Haziran Ayaklanması sırasında Ok-meydanı'nda başından vurarak katlet-tikleri 14 yaşındaki Berkin Elvan için ekmek almaya değil, sokakta çatışmaya gidiyordu dediler. Tayyip Erdoğan, terö-rist ilan ettiği Berkin'in annesini binler-ce insana yuhalamaya çalışacak kadar pervasızlaştı. Berkin üzerinden ayaklan-maya katılan bütün halk terörist ilan edil-meye çalışıyordu böylece. Elindeki tüm savaş aletlerini halka karşı kullanan ama yine de direnişi bitiremeyen AKP bu se-fer "taş var mıydı yok muydu" tartışma-larıyla ve "aralarına marjinaller karıştı" demagogileriyle saldırdı.

31 Mart 2014'de, Çağlayan Adliye-si'nde Berkin Elvan mahkemesini aylar geçmesine ve katiller bilinmesine rağ-men açmayan savcıcıyı rehin alan Şafak Yayla ve Bahtiyar Doğruyol saatlerce fa-şizmin adaletsizliğini tüm dünya halkla-rına teşhir ettiler. Burjuva medya bu sefer de savcının iki halk savaşçısının kurşun-larıyla mı yoksa içeriye baskın yaparak iki halk savaşçısını katleden polislerin bomba ve kurşunlarıyla mı öldüğünü tar-tıştırdı.

Ezilenlerin cephesinden ise gerçekler oldukça berraktır.

Gerçek: Berkin Elvan polis tarafından katledildi.

Gerçek: Berkin Elvan'ı vuran polisler devlet tarafından korundu.

Gerçek: Devlet polisini korumak, kat-liamlarını devam ettirmek için polislerin amiri olan savcısını harcadı.

Gerçek: Şafak Yayla ve Bahtiyar Doğruyol halkların adalet özlemidir. Berkin'in katillerini koruyan devlete tes-lim olmama hakları vardır.

Gerçek: Berkin'in ve bütün çocukla-rımızın açlığa ve adaletsizliğe teslim ol-mamaya hakları vardır...

"Size asla teslim olmayacağım"

Günay Özarslan, 24 Temmuz 2015'te bulunduğu evde bedenine isabet eden 15 kurşunla katledildi. Günay, Cepheli bir devrimciydi. Devletin Cepheliler'e, dev-rimcilere yönelik yürüttüğü imha politi-kası sonucu katledildi. Eve baskın yapan polisler "size asla teslim olmayacağım" diye haykırırken duyduk biz Günay'ın sesini. Düşman alelacele kaybetti Gü-nay'ın kanlı giysilerini. Günay'a yağ-dırdıkları kurşunların deldiği duvarları kırdılar delilleri karartmak için. Basında yine bilindik haberler çıktı. "Canlı bom-ba olarak aranıyordu", "Devlet güçleriyle çatışmaya girdi".

Devletin katletme özgürlüğü varsa bu zulme karşı herkesin direnmeye, daha da ötesinde savaşmaya hakkı vardır. Taşı var mıydı, silahlı mıydı tartışmaları faşizmin suçlarını ve devletin katliamcı kimliğini perdelemektir.

Filistin'deki çocuk generallerin ve feda eylemcisi yaşlı kadınların emper-yalizme direnmesi kadar evi yıkılmak istenen insanların kepeçlerin önüne yatması da haktır. Eğitim hakkı elinden alınan öğrencilerin hakları için üniversite ve liselerde örgütlenmesi kadar adaletsiz bırakılan bir halkın adalet savaşçısı olup hesap sorması da haktır.

Günay öldürüleceğini biliyordu elini silahına attığında... Silah tutukluk yaptı-ğında da biliyordu katledileceğini... Bastı tetiğe çalıştıramadı, poliste biliyordu si-lahın tutukluk yaptığını, ev sahibi söyle-miştii çünkü...

Günay teslim olabilirdi nasıl olsa si-lah çalışmadı diye... Ama bağırdı kapının arkasından düşmana "Size asla teslim olamayacağım"...

Hayır, Günay asla teslim olmazdı. Orada sorun silahta değildi çünkü... Bili-yordu orada teslimiyete çağrılan Anadolu halklarıydı, düşüncesi, ideolojisi, hayal-leri umutlarıydı... Asla vermezdi bunları Günay düşmana, vermedi de... Anadolu

halklarından, halklarının öncüsü hareketinden,, ondan önce toprağa düşenlerden damla damla damıttığı özünü asla teslim etmedi...

Emperyalizme kurşun sıkan ve emperyalizmin bekçilerine kurşunları bitince taşlarıyla karşı koyan Hatice Aşık da Günay'ın çağrısıyla "teslim olmayacağım" diye bağırdı düşmana. Bu ses emperyalizmi sarstığı kadar emperyalizmle savaşmak yerine onunla barışmayı seçenleri de sarstı.

Öyle ya kurşunu bitmiş, elinde hiç bir şey yok ama karşısında düşman... Ne yapacak cephe savaşçısı?.. Durup öyle bakacak mı, gelip teslim almalarını mı bekleyecek?.. Silah yoksa taş, taş yoksa slogan... Ama gözü yerdeki taşları gördü düşman üzerine kurşun yağdırırken, tereddütsüz eğilip alıp fırlattı düşmana... Taşa karşı kurşun... Kurşuna karşı taş...

Ne durabilir ki bu cüretin karşısında... Onlar düşman, onlar halklarımızı iligine kadar sömüren asalaklar... Elimize silah almamızın nedenidir onların sömürü düzeni... Meşruluk bilincidir elimizi taşa götüren namlular karşısında...

Ve Cephe savaşçısı emperyalizme tek taş dahi atmadan vatansever olunamayacağı gerçeğini hatırlattı bir kez daha. Dün hapishanelerde "teslim oluyoruz komutanım" diyenler ta o zamanlardan teslimiyeti içselleştirmişti. Cephelilerin mayası ise "biz buraya dönmeye değil ölmeye geldik" sözündeydi ve Zehra Öncüler'le, Sibel Yalçınlar'la, Çiftelhavuzlar'la, Uluçanlar'la mayalanmaya devam ediyor, Günaylar'la ve Haticeler'le pişiyordu.

Her tavır kendi insan tipini yaratır. Bu yönüyle her tavır tarihsel bir sorumluluk ve önem taşır. Teslim olmama tavrına sahip cephelilerin yoldaşları da, ulaşabildiği sesini duyurabildiği halk da bu tavrıla şekillenir. 80 saat boyunca Günay'ın cenazesini almak için direnen, tek bir saat bile yılgınlığa düşmeyen ve düşmanla her türlü pazarlığı reddeden, işte bu ta-

rihsel tavrın şekillendirdiği insan tipidir.

Halka Karşı Savaşa Halkı Savaştırarak Cevap Verecek, Faşizme Teslim Olmayacağız!

Bir Sovyet romanında işçi sınıfından birinin şu anlatımına bakalım şimdi... Ezilenlerin kendilerini ezenlere duyduğu öfke, onları yok etme isteği, bu öfkeyi düzen içine çekmeye çalışan reformistleri anlatıyor bu satırlar:

"Bana siperliksiz derler. Bu doğru. Kasketimin yarısı oldum bittim paramparçadır hep. Bir gün bu konuyu düşündüm. Neden böyleydi acaba? Söyleyeyim. Şundan dolayı: İnsan küçüklüğünden beri hep emir altında olduğu için başı hep açıktır. Çünkü ötekilerin hepsi bizim amirlerimiz. Hepsinin önünde şapkalarını çıkarmak zorundasın. İşte şöyle durursun, kasketini eline alırsın buruşturur da buruşturursun. Herife ağzının payını vermek için can atar, yanar tutuşursun, ellerini habire ovuşturursun. Ama buna kim göz yumar ki! Güç karşısındakinin elindedir çünkü. Derken bir de bakmışsın ki kasketin siperliği paramparça olmuş, farkında olmadan öfkeni kasketinden çıkarmışsındır. Bu belki de yalnız benim için böyle. Arkadaşlarıma bu kıskırtmaları nasıl kaldırebildiklerini soruyorum. Gık bile demiyorsunuz hissetmiyor musunuz, yoksa alıştınız mı diyorum. İçlerinden biri bir gün şu karşılığı verdi: "eğer biri bir başkasına durmadan -sen bir hiçsin söyleyecek hiçbir şeyin yok, düşünecek hiçbir şeyin yok, senin için her şeyi başkaları belirler- derse buna alışılır mı? Hayır, buna alışılmaz! Olanaksız bu! Çünkü ben insan olarak doğdum ve insan kalmak istiyorum, sürüklenen bir sığır değil! Geçenlerde sendikada şu ünlü Blogov'u dinledim. Nakaratı biliyoruz: Kendimizi küçültmeliyiz. Sanki koalisyon özgürlüğünden öte hiçbir isteğimiz yokmuş gibi davranalım istiyor. Eğer başlangıçta sessiz

ve uslu duracağımıza inanılırsa diyor, o zaman daha büyük istemlerle çıkabiliriz karşılarına. Yani ikiyeüzlü bir tavır takınıp önlerinde iki büküm eğilen bir insanın bir daha ayağa dikilemeyeceğini düşünmüyor mu hiç? Blagov için bütün bunlar eğlenceli bir çalışmadan farksız. Oysa bizim için yaşamın ta kendisi! Biz isteyelim ya da istemeyelim mücadele etmek ve yaşamımızı savunmak durumundayız. Biz Bolşevikler'e bunun için inanıyoruz.

Onları bunun için bizden sayıyoruz. Çünkü hiçbir şey önünde eğilmiyor ve bize de eğilmemeyi, tam tersine dimdik savaşmayı öğretiyorlar.”

Teslim olmamayı Kızıldere'den Çiftahavuzlar'a, Sibel Yalçınlar'dan Günay Özarıslanlar'a bir gelenek haline getiren Cepheliler olarak Türkiye halklarına tıpkı Bolşevikler gibi adaletsizliklere, katliamlara, işkencelere teslim olmamaya çağırıyoruz...

Pratikten Öğrenelim

Pratiği Örgütleyelim

CEPHELİ'YE PRATİK ÖNERİLER

Dinamik bir gücüz. Dinamik bir örgütüz. Dinamizmimiz iktidar iddiamızdan, savaşıma kararlılığımızdan, ideolojik netliğimizden geliyor.

Olanaklarımız sınırlı, koşullar zorlu, hemen hemen tek başımızayız ancak pratiğe müdahale etmeye, gündem yaratmaya çalışıyoruz. Düşmana karşı, oportünizme-reformizme karşı ideolojik mücadele yürütüyoruz. Kendi içimizde hatalara, zaafılara prim vermiyor, burjuva ideolojisiyle uzlaşmıyoruz.

Zengin canlı bir pratiğimiz, açık, net teorimiz var.

Her Cepheli daha güçlü örgütlenmeler, daha başarılı faaliyetler, daha donanımlı devrimci kişilikler yaratmak için bu pratikten, bu teoriden öğrenmeyi bilmelidir.

Başarılı Olmada, Sonuç Almada, Devrimci Kişiliği Kazanmada EĞİTİM ESASTIR

İhtiyaçlarımızı, sorunlarımızı, sürecin zorluklarını ve oligarşinin ideolojik-kültürel saldırılarını düşündüğümüzde eğitimin önemi, yakıcılığı çok daha açık biçimde ortaya çıkmaktadır.

Yapılamayan, ya da eksik yapılan işlerde,

Korkularda, güvensizliklerde,

Çarpık, yanlış düşüncelerde,

İdeolojik-kültürel savrulmalarda,

Coşku yitiminde, moral-motivasyon düşüklüğünde,

İnançsızlıkta,

Disiplinsizlikte,

Neyi nasıl yapacağını bilememede vb. vb.

Her yerde, her şeyde karşımıza çıkan sorunun temelinde eğitimsizlik vardır.

O halde soralım;

Kendimizi, yoldaşımızı, halk ilişkilerimizi nasıl eğitiyoruz? Nasıl eğitmeliyiz?

Kendimizi eğitmede;

İhtiyaçlarımızı, sorunlarımızı bilen ve iddialı bir Cepheli eğitimini de bu temelde ele alacaktır. Bu ise şu demektir; teorik ve pratik eksikliklerini bilerek kendisini sürekli eğitmek. Yeni şeyler öğrenmek, eksiklerini gidermek, kendini yeterli görmemek...

Yoldaşımızı eğitmede;

Ne anlatacağım, ne öğreteceğim? Buna nasıl zaman ayıracağım?

Ana halka ihtiyacımızı ve yoldaşımızın gerçekliğini bilmektir. İhtiyaçlarımız nelerdir? Yoldaşımızın eksiklikleri nelerdir? Eğitim bu sorulara vereceğimiz cevaba göre şekillenecektir.

Buna nasıl zaman ayıracağım?

Eğitimde esas olan tek başına karşılıklı bir araya gelip eğitim çalışması yapmak değildir. Eğitim yaşamın, pratiğin içinde olan bir olgudur. Elbette karşılıklı bir araya gelinecek, çalışmalar ve tartış-

malar yapılacaktır ancak bunlar yaşamın ve pratiğin pek çok yanıyla tamamlanamazsa eksik ve yetersiz kalacaktır.

Peki Nedir Yaşamın ve Pratiğin Diğer Yanları?

Görev ve sorumluluklar vermek. Şunu düşünmeliyiz, ilgilendiğimiz yoldaşımızın çerçevesi belirli bir görevi, sorumluluğu var mı?

Ona eksiklerini aşmada, ihtiyaçlarımıza cevap vermede yol, yöntem sunmak, araçlar vermek. Yanlış ve doğruyu genel olarak herkes bilir. Sorun şunu yapmalısın, şunu yapmamalısın demek değil, doğruyu nasıl hayata geçireceğini öğretmektir. Yanlışlarından nasıl uzak duracağını göstermektir. Deyim yerindeyse elinden tutmaktır, birlikte yaparak kavratmaktır. Güç ve güven vermektir.

Eksiklerini gösterip bunları gidermesi için önüne bireysel bir eğitim programı koymaktır. Eğitim bireysel çabayla birleşmezse sonuç alınamaz. Bu ise bir bilinçtir. Bireysel çabanın iradi bilinçli bir duruma dönüşmesi için yakın denetimimiz, yönlendirmemiz olmazsa olmazdır. Bu anlamda sadece söylemek yetmez. Şunu oku, şunu yap demek bir anlam ifade etmez. Yapması gerekenlerin maddi zeminini oluşturmak gerekir.

Devrimci hayallerini gerçekleştirmesi için onu teşvik etmek, motive etmektir, bir hayali yoksa onun eline bir hayal vermektedir.

HER YÖNETİCİ VE KADRONUN;

- Mutlaka en az bir eğitim grubu olmalıdır.

- Günü, saati belli eğitim grubu aktsatılmaksızın toplanmalıdır. Eylem var, pratik faaliyet var denilerek çalışma ertelenmemelidir. Eğitim daha başarılı eylem ve pratik faaliyete hizmet eder.

- Bireysel okuma programımız ve sayfa hedefimiz olmalıdır.

**Yapılamayan, ya da eksik
yapılan işlerde,
Korkularda,
güvensizliklerde,
çarpık, yanlış düşüncelerde,
İdeolojik-kültürel
savrulmalarda,
coşku yitiminde, moral-
motivasyon düşüklüğünde,
inançsızlıkta,
disiplinsizlikte,
neyi nasıl yapacağını
bilememede vb. vb.
Her yerde, her şerde
karşımıza çıkan sorunun
temelinde eğitimsizlik
vardır.**

Savaşı Büyütmede Halkı Örgütlemeye ANA HALKA KADROLAŞMADIR

“Şu alanda, şu birimde, şu ilde neden yokuz?”, “Neden daha fazla kitlesel değiliz?”, “Neden daha fazla eylemler olmuyor?” vb. vb. Hepimiz bu tür soruları çokça duymuşuzdur. Dahası bu soruları kendimizde sormuşuzdur.

İşte tüm bu soruların anahtarı kadrodadır.

Kadro ne yapacağını, nasıl yapacağını bilen donanımlı insandır. Buradan kadroyu idealleştirdiğimiz anlaşılmasın. Tersine bu olabildiğince yalın-sade bir tanımlamadır. Ne yapacağını, nasıl ya-

pacağını bilen ve bunu uygulayan kişi. Kadrolaşma bunu sağlayacaktır.

Ne yapılacağını, nasıl yapılacağını belirleyen şey ise koşullar ve ihtiyaçlarımızdır.

Kadro koşullara ve ihtiyaçlarımıza göre şekillenmelidir.

Her yerde olmak istiyorsak, daha çok kitle, daha çok eylem olmasını istiyorsak böyle çokça kadroya ihtiyacımız vardır.

Kadro kendi kendine yetişmez. Tersine iradi olarak yetiştirilir. Belli bir politika üzerinden yetiştirilir.

O halde her Cepheli kendisi gibi birini yetiştirmek bakış açısıyla hareket etmelidir. Bunun için kendimize ve insanlarımıza güveneceğiz. Yapamaz, edemez, sorumluluk alamaz demeyeceğiz. Tersine koşullar, ihtiyaçlar sorumluluk üstlenmeyi gerektiriyor. Bize düşen eğitimle, emekle, bilgiyle, coşku ve güvenle donatarak her insanımızı sorumluluk üstlenecek hale getirmektir.

Düzenli ilgilendiğimiz en az bir insanımız olmalıdır. Bu insanı onun gerçekliğine göre kendi alternatifimiz olarak düşüneceğiz. Devrimci tercihini yapmışsa alternatifimiz olarak göreceğiz, tercihini yapmamışsa onu tercihini yapmış bir devrimci düzeyine getireceğiz.

Deyim yerindeyse onu bir çanta gibi yanımızda taşıyacağız. Bir Cepheli asla yalnız gezmemelidir. O her anında yanında bir başka cep adayını, kadro adayını dolaştırmalıdır.

Olabilirdi yanımızda olmalı. Bir işi yaparken, bir işi örgütlerken, biriyle konuşurken görmeli, öğrenmeliyiz. Aynı şekilde bizde onu iş örgütlerken, konuşurken, çalışırken, kitlelerle ilişki yürütürken görmeliyiz... Ona daha fazla zaman ayırmalıyız. Sorular sormalı, onun sorularını cevaplamalıyız. Onu daha yakından tanımalıyız.

Kadrolaştırmaya çalıştığımız insanımızın GÜNLÜK PRATİK EĞİTİMİNİ

Kadro koşullara ve ihtiyaçlarımıza göre şekillenmelidir.

Her yerde olmak istiyorsak, daha çok kitle, daha çok eylem olmasını istiyorsak böyle çokça kadroya ihtiyacımız vardır.

Kadro kendi kendine yetişmez. Tersine iradi olarak yetiştirilir. Belli bir politika üzerinden yetiştirilir.

O halde her Cepheli kendisi gibi birini yetiştirmek bakış açısıyla hareket etmelidir.

Bunun için kendimize ve insanlarımıza güveneceğiz. Yapamaz, edemez, sorumluluk alamaz demeyeceğiz. Tersine koşullar, ihtiyaçlar sorumluluk üstlenmeyi gerektiriyor. Bize düşen eğitimle, emekle, bilgiyle, coşku ve güvenle donatarak her insanımızı sorumluluk üstlenecek hale getirmektir.

ŞU TEMEL ÜZERİNDEN YAPABİLİRİZ;

Açıklamaları okutmalı ve değerlendirmek almalıyız.

Haftalık dergimizin başyazısını okutmalı ve değerlendirmesini istemeliyiz.

Her hafta kendi pratiğinden çıkardığı

bir sonucu-dersi istemeliyiz.

Her hafta çözdüğü, çözemediği bir sorunu istemeliyiz.

Günlük gelişmeleri takip etmesini sağlamalı, o haftanın öne çıkan siyasal gelişmelerinin ne olduğu bunu nasıl yorumladığını sormalıyız.

İnanç, Coşku, Motivasyon

Devrimin Geleceği

HER ŞEY KİTLELERDEDİR

Kitle çalışması bütün faaliyetimizin odağında olmalıdır. Çünkü kitle çalışması devrimci faaliyetimizin özüdür.

Kitle çalışması yapmayan eğitim de yapmaz, kadrolaşma da yapmaz, sürecin zorluklarını aşacak motivasyonu, inancı, coşkuyu, halk sevgisini ve sınıf kinini de taşımaz.

Eylemlerde, gösterilerde, çatışmalarda “halk yok, kitle yok” denir. Sayı, nicelik az bulunur. Nasıl çalıştığımız sorgulanmaz, halk gerçeğimiz dikkate alınmaz. Bunun yerine devrimci politikalar, ilkeler sorgulanır hale gelir.

Oysa sorun basittir; kitlelere emek harcanmazsa, kitlelere onların mücadeleye katılmasını sağlayacak araçlar, örgütlenmeler sunulmazsa, kitleler eğitilmezse mücadelenin seyircileri olurlar hatta çoğu durumda düşmanın destekçileri olmaktan kurtulamazlar...

Kitle çalışması sadece taraftarlarımızın yaptığı, yapacağı bir çalışma değildir. Yöneticilerimizden kadrolarımıza her Cephelinin yapması gereken bir çalışmadır.

O halde soru şudur:

Kitle Çalışması Noktasında Ne Yapıyoruz?

Alan ve birim faaliyetimiz içinde, bizzat kendi günlük faaliyetimiz içinde kitle çalışmamız nasıl somutlanmaktadır?

Kitle çalışmamız, dergi dağıtmaktan,

Kitle çalışması noktasında ne yapıyoruz?

Alan ve birim faaliyetimiz içinde, bizzat kendi günlük faaliyetimiz içinde kitle çalışmamız nasıl somutlanmaktadır?

Kitle çalışmamız, dergi dağıtmaktan, eylemlere, faaliyetlere katılmaya çağırmaktan vb. mi ibarettir?

eylemlere, faaliyetlere katılmaya çağırmaktan vb. mi ibarettir?

Hayır.

Kitle çalışması tek tek ve toplu olarak kitleleri örgütlemektir. Kitlelerde devrimci ideolojiyi, kültürü, politikayı hakim hale getirmektir. Devrimin aktif savunucuları haline getirmektir. Kelimenin tam anlamıyla kitleleri savaşa katmaktır.

Tek Tek Örgütlemek, Birebir İlgilenmektir.

Toplu örgütlemek, kitleleri politik, askeri, ekonomik, demokratik, kültürel örgütlülükler içinde, kendi öz örgütlülükleri olan Halk Meclisleri ve Halk Komiteleri içinde örgütlemektir. Bu örgütlülükler kitleler için en iyi okullardır.

Her Cepheli her hafta iki yeni ilişkiye gitmeyi bir zorunluluk ve devrimci görev olarak görmelidir... Yeni ilişki Cepheyi hiç tanımayan, hiçbir bağı olmayan ilişkidir.

Mahallemizde, sokakta gördüğümüz her insan ulaşacağımız potansiyel yeni ilişkilerdir... Mevcut bildik, tanıdık iliş-

kilerimizin kendi çevreleri ulaşacağımız potansiyel yeni ilişkilerdir.

Bir kez tanıştık, görüştük, konuştuk. Sonra ne olacak?

Düzenli görüşmeye devam edeceğiz. Onu Cephenin bir ilişkisi yapana kadar devam etmeliyiz. Onu bir noktaya getirmeden, onu örgütlülüğün bir parçası yapmadan tanışmanın, ilişki kurmanın hiçbir anlamı yoktur.

Küçük-küçük örgütlenmelerden daha büyük kitle örgütlenmelerine uzanan ağ bu tek tek ilişkiler üzerinden gelişecektir.

Unutma! Pratik faaliyetler kitle çalışmasını geri plana atmayı getirmez. Pratik faaliyet kitle çalışması yapmamanın gerekçesi olamaz. Tersine kitle çalışması pratik faaliyetin kendisidir.

ÖRGÜTLENMEYİ BEKLEYEN MİLYONLAR ÖRGÜTLEMİYİ BEKLEYEN YIĞINLA GÖREVİMİZ VAR

Neyi örgütleyeceğiz?

Bir eylemi, bir toplantıyı, bir gösteriyi, bir kampanyayı, bir çalışmayı, halkı... Kısacası devrimi örgütleyeceğiz. Devrimci faaliyetin her anı örgütlü iradi olmaktır. Böyle bakılmadığında, böyle düşünülmediğinde bırakalım devrimi örgütlemeyi en basit bir toplantı, bir basın açıklaması dahi örgütlenemez...

Bir toplantı yapacağız. Beklediğimiz insanlar gelmemiştir. Toplantıdan bir sonuç çıkmamıştır.

Nasıl Örgütledik de Böyle Oldu?

Toplantıya çağıracaklarımızı tek tek belirleyip, kimler çağıracak, nasıl çağıracak iş bölümü yapıp netleştirmediklerimiz için ve gündemi net olarak ortaya koyup karar almadığımız için...

O Halde Nasıl Örgütleyeceğiz?

Önce yapacağımız işin komitesini ku-

racağız. İş bölümü yapıp yapılacak işle ilgili program oluşturacağız. Hayata geçirip değerlendirme yapacağız.

Savaşmamız Gereken Kendiliğindenciliktir. Sahip Olmamız Gereken Emek ve Cesarettir.

Savaşmamız gereken hedefsizlik, iddiasızlıktır. Bir okuma, bir eğitim grubu, bir bölgede, mahallede yaptığımız kapı-kapı dergi dağıtma faaliyeti yeni, daha ileri bir örgütlenmeye dönüşebilmelidir. Yoksa yerimizde sayarız.

Örgütlemek ve Örgütlenmek İradi Emek Yoğun Bir Faaliyettir

İşe önce kendimizi örgütlemekle başlayacağız. Nedir kendimizi örgütlemek? Neyi nasıl ne zaman yapacağımızı bilmektir. Bunun zeminini yaratmaktır. Olumsuzluklara, yokluklara, zorluklara teslim olmamaktır.

Yaptığımız, yapacağımız faaliyetin politik önemini unutmayacağız. Asıl olarak buradan yola çıkacağız.

Gündemimize almadığımız her faaliyet, her çalışma mutlaka unutulacaktır, kendiliğindencilığe bırakılacaktır ve hayata geçirilmemiş olacaktır.

Gündemine al, koşullarını yarat, hayata geçir. İşte buna bir işi örgütlemek denir.

Devrimci Faaliyet Sonuçlar Üzerinden Yürür SONUÇ: DİRENİŞ, EYLEM VE PRATİKTİR

Bir basın açıklaması yapmak, bir çadır açmak, açlık grevi yapmak, dergi dağıtmak, konser çalışması yapmak, cenazemizi kaldırmak vb. vb. Hemen her şey düşmanın bize saldırı gerekçesidir.

Adalet kampanyasının başından itibaren mahallelerde açılan adalet çadırlarına

hemen her gün saldırdı düşman. Kimi zaman bir gün içinde bir kaç kez saldırdı. Öyle üç-beş polisle de değil. Tomalarla, akreplerle, helikopterlerle, kamyon ve kepçelerle geliyor.

Mahallelerimize giriyor. Kurumlarımızı basıyor, evlerimizi basıyor talan ediyor, terör estiriyor. Mahkemelere gidip düzenin adaletsizliğini teşhir etmemiz, adalet istememiz karşısında saldırıyorlar.

Peki Neden Saldırıyor Düşman?

Neden saldırdıklarını bilirsek ona karşı nasıl savaşmamız gerektiğini de biliriz.

Düşman bizi daraltmak istiyor. Halka ulaşmamamızı istiyor. Söyleyen ancak söylediğini yapamayan haline getirmek istiyor. Kendi düzenine, sınırlarına hapsedmeye çalışıyor.

Direnış, eylem, pratik düşmanın çizdiği sınırları parçalamak için gereklidir.

Direnış, eylem, pratik halk kitlelerini devrime katmak için zorunludur.

Evet ama, denilecek ki zaman az, olanak sınırlı, koşullar zorlu, yapılacak iş çok, insan da yok.

Bu Halde Pratiğin Yükünün Altından Nasıl Kalkacağız?

Gün 24 saat, zamanı uzatamayız. Ancak zamanı doğru ve verimli kullanabiliriz. Çalışma tarzımızı gözden geçireceğiz. Kolektif, militan bir çalışma tarzını benimseyeceğiz.

Olanaklar hep sınırlı olacaktır, düşmanın olanaklarıyla hiçbir zaman yarışamayız. Ancak olanak halktır, kitlelerdir, yaratıcılığımızdır, özverimizdir, cüretimizdir, emeğimizdir.

Koşullar, ülkemiz devriminin koşullarıdır. Koşullar, ülkemiz devrimcilik

gerçeğidir. Bu koşullarda devrim ve devrimcilik yapacağız. Esas olan koşulların ne olduğu değildir esas olan bu koşullarda NASIL yapacağımızdır.

İş çok, insan yok! Çoğu durumda pratiğin yoğunluğundan şikayet ederiz. Şu olmasa bu olmasa denildiğini duyarız. Bu düşünce devrimci bir düşünce değildir. Gelişmek, ilerlemek daha yoğun pratiklerden geçer. Pratiği azaltmayı değil pratiğe cevap verecek örgütlülüğü arttırmayı düşüneceğiz.

Ana Halka Kadro ve Komitedir.

Kadro ne yapacağını bilen ve yapan insandır. O halde herkesi eğiteceğiz.

Komite en küçük örgüttür. Onlarca, yüzlerce örgüt yaratacağız.

Halkı komitelerimize katacağız.

DEVİRİMİN KURMAYI, ÖRNEK YÖNETİCİLERİ OLMALİYİZ

Yönetmeyi öğrenmeliyiz.

Tanı ve vakıf ol.

Denetle; yönlendir, müdahale et.

Çözüm üret.

Vazgeçme, ısrar et, sonuç al.

Emek harca.

Düşmanla, zaaflarla uzlaşma.

Pratiği, halkı örgütleyecek, sorunları çözecek, politika üretecek kadro ve yönetici adayları yetiştir.

Örgütle, organize et, örgüt kur.

Halkını, vatanını sev.

Yönetmek her soruna devrimin ihtiyaçları temelinde bakmaktır. Bu koşullarda bu ihtiyacı nasıl karşılamak diye düşünecek ve buna cevap olacaktır.

BAŞARININ HARCINDA EMEK, TEMELİNDE HALK VARDIR

“Başarı”nın sözlük tanımı: “Bir işi gereği gibi yapmak” tır. Bir diğer ifadeyle, sonuç almaktır başarmak.

Başarmak için gereken temel şart; o işi “gereği gibi yapmak”tır.

Ki gereği gibi yapılmayan işler için istediğiniz kadar uğraşın, sonuç alamazsınız. Alınamayan her sonuç, başarısızlık demektir.

Bizi başarıya ulaştıracak olan, görev ve sorumluklarımızı “gereği gibi yapmak”tır. Bu yanıyla, ne yaptığımız kadar nasıl yaptığımızdır belirleyici olan.

BAŞARMAK ZORUNDA OLDUĞUMUZ GERÇEĞİ

Başarı; sonuç almaktır, sorun çözmektir, engelleri aşmaktır, hedeflere ulaşmaktır.

Başarıya ulaşmak için “her şeyden önce” gereken nedir?

Dayı, bir yazısında şu vurguyu yapıyor: “... *Bu görevi nasıl başaracağız? Her şeyden önce başarmak zorunda olduğumuz gerçeğini kabul edip, buna göre adımlar atmamız.*” (Kurtuluş – sayı: 10-17 Kasım 1995)

“Nasıl başaracağız?” sorusuna Dayı’nın verdiği cevapta, iki nokta öne çıkıyor:

Önce, başarmak zorunda olduğunuz gerçeğini kabul etmek...

Sonra, bu gerçeğe uygun adımlar atmak...

Hedeflere ulaşmanın, sonuç almanın, sorun çözmenin “sırrı” işte buradadır.

Evet, her şeyden önce, başarmak zorunda olduğumuz gerçeğini öyle bir içselleştireceğiz ki, geriye başka bir alternatif kalmayacak.

Başarmak zorunda olduğumuz gerçeğini kabul etmek, başarıyı istemek demektir...

BAŞARI, EMEK VE CÜRETİN ESERİDİR

Elbette, “başarı” kendiliğinden gelmez hiçbir zaman. Daima bizi bekler. Ki her konuda başarı; emek ve cüretin eseridir.

Yukarıda alıntı yaptığımız yazısını, Dayı şu vurguyla bitirir:

“*Her şey çok hızlı değişiyor. Gelişmeyi yakalamak durumundayız. Her şey bizim çabamızla, isteyip istememize göre gelişecektir.*” (Age)

Başarmayı istiyor muyuz?

O zaman başarırız. Çünkü, istemek yapmaktır. İsteyerek yaptığımızda da

**“Nasıl başaracağız?”
sorusuna Dayı’nın verdiği
cevapta, iki nokta öne
çıkıyor:**

**Önce, başarmak zorunda
oldüğünüz gerçeğini kabul
etmek...**

**Sonra, bu gerçeğe uygun
adımlar atmak...**

**Başarının harcında
yoğunlaşmış emek, göze
alınmış göğüslenmiş bedeller
vardır.**

mutlaka başarırız.

Başarı, başarmayı isteyen iradenin eseri olacaktır. Neyi, nasıl, ne zaman yapacağını bilerek atılan adımlar, başarıya götürür. Başarı, atılan adımların sürekliliğinin sonucunda ortaya çıkar. Kendiliğinden olmaz bu. Başarının harcında yoğunlaşmış emek, göze alınmış göğüslenmiş bedeller vardır.

**BAŞARIYI İSTEYEN
İMKANSIZI TANIMAZ**

Başarmak zorunluluğu demek, başarmadan durmamak demektir. Başarının gerektirdiği emeği, cüreti, bedellere karşı sağlamlığı kuşanıp hiç durmadan, duraklamadan, yorulmadan, yılmadan, savrulmadan başarı için gereken her adımı atmaktır söz konusu olan. İşte bu adımlar atıldığı oranda, başarının zorunluluğu da kabul edilmiş olur. Ki atılan adımların toplamında başarı gerçekleşir.

Ne olursa olsun, neyle karşılaşılsa karşılaşılsın, yeter ki başarıdan vazgeçilmesin.

Başarı, ondan vazgeçtiğimiz için gerçekleşmez. Bir diğer ifadeyle, başarısızlık, vazgeçilmiş başarı demektir.

Karl Liebknecht'in ifadesiyle söylersek: "Mümkünün son sınırlarına, imkansızı elde etmek için çabalayanlar ulaşabilir ancak."

Halkımız bu gerçeğe "tuttuğunu ko-partmak" der. Çünkü, ekmeğini taştan çıkartmak zorundadır.

Güzel bir benzetmedir bu: Tuttuğunu ko-partmak...

Önce başarıyı sımsıkı tutacağız, ki attığımız her adım bu anlama gelir. Sonra da başarıyı hayattan çıkartacağız...

Başarıyı tutmak, neyi nasıl yapacağı-

nı bilmektir. Buna plan, program, yöntem deriz. Özü bellidir: Neyi nasıl yapacağını bilmek ve bildiğinin gereğini yapmak...

**ÇARESİZLİK VARSA CÜRET
VE EMEK YOKTUR**

Başarının karşısı, çaresizliktir. Çaresizliğin olduğu yerde cüret ve emek yoktur. Çaresizlik, "başarmak zorunda olduğumuz gerçeği"ni inkar etmektir. Ki gerçeği kabul eden, gereğini yapar.

Dayı'nın ifadesiyle söylersek: "Devrimciler çaresiz olamazlar. Çaresizlik, burjuvazinin yaratmak istediği bir tablodur. Çaresiz, zavallı devrimci tipi asalak devrimci tipidir."

Başarmak zorunda olduğumuz gerçeğini inkar etmek, asalaklığı kabul etmektir.

Emekçilikten kaçanlar için halkımızın bir deyişi vardır: "On dönüm bostan, yan gel yat Osman". Elbette, böylesi Osmanlar için çaresizlik bostanında başarı-sızlık hasadı yapmak kaçınılmaz olur...

**BAŞARININ KAYNAĞI
HALKTIR**

İrili ufaklı bütün başarılar, halkın içindir ve yoğunlaşmış emeğin eseridir.

Başarı için "süper insan" olmaya gerek yoktur. Neyi, nasıl yapacağını bilmek yeterlidir. Ve başarmak zorunda olduğumuz gerçeğini kabul edenler başarının kaynağının halk olduğunu da bilirler.

Dayı'nın ifadesiyle söylersek: "... Halka gerektiği gibi gidilir, halktan ne istediğimizi, ne yapmak istediğimizi devrimci bir tarzda anlatırsak, eğitirsek, bu halk gereken her şeyi bize verecektir."

İşte, başarının temeli de budur: Halka gitmek ve halka birlikte başarmak... Başarının başka bir yolu yoktur... Halka gerektiği gibi gitmek, başarıya ulaşmak için olmazsa olmazdır...

Lenin ustamızın dediği gibi: "Ancak halka inanan, halkın yaratıcı dehasının canlı pınarına dalan galip gelebilir."

KÜRDİSTAN'DA KİTLE ÇALIŞMASI

*“... Bir ekonomi mi kurmak istiyoruz?
halkımıza bakalım
halkımız kalabalıktır, yoksuldur;
kötü beslenir, hastadır, işsizdir.
işte bizim hareket noktamız...
başka bir şey bilmeye gerek var mı?”
(Han sheng lin)*

Kürdistan'da Kitle Çalışması Yapmak Ne Demektir?

Kuşkusuz ki Kürdistan'da Yaşayan Halkı Örgütlemektir

Kürt halkı ne istiyor? Bağımsızlığını kazanmak istiyor; ulusal, siyasal ve kültürel haklarını istiyor. Bunun için kanla, canla bedel ödüyor... Aç kalıyor, ölüyor, zulme uğruyor. Fakat özgürlük isteğinden vazgeçirilemiyor... Bunun için Kürt halkını örgütlerken, sıradan mücadele yöntemleriyle yetinemeyiz.

Bugün, Kürt halkını örgütlemek, gerilla mücadelesini dağlarımıza yaymak ve oligarşinin düzenli ordularıyla savaşarak onları yenmek gibi bir hedefimiz var. Biliyoruz ki, faşizmin örgütlü ordusuyla cepheden savaşmadan, kitle mücadelesini büyütemeyiz.

Elbette ki Kürdistan'da savaşı yükseltirken başvuracağımız yöntemde devrimci olmalıdır. Yıpranmış, umutsuzlaştırılmış bir halkı yeniden, yeni bir ruhla

savaştırma görevi ile karşı karşıyayız. Halk içinde kitleselliği olan örgütlenmeler yaratmadan yaptığımız çalışmaya kitle çalışması yapıyoruz diyemeyiz. Çünkü Kürt halkı deneyimli bir halktır. Örgütlenme yöntemlerimizi zenginleştirmemiz önemlidir. Dar kalıplar içindeki veya bildik, tanıdık çalışma yöntemleriyle yolumuzda ilerleyemeyiz.

Kürdistan'da bize en çok sorulan soru nedir? Kürt sorununa çözüm politikanız nedir? Bu soruya genel bir doğrudan hareket ederek cevap vermek yetersiz kalır. Yani Türk ve Kürt halkının emperyalizme ve oligarşiye karşı yürütecekleri ortak savaş kurtuluş getirecektir. Kürt halkı üzerindeki ulusal baskı böylece son bulacaktır, demek sorulan soruya verilmiş cevap değildir. Sorunu yalnızca bir yanıyla cevaplamaktır bu. Yaşanan somut saldırılar üzerinden cevaplamalıyız. Örneğin ana dil sorunu şöyle çözülebilir, faşizme karşı politikamız budur, köylünün sorunlarına, yol, su, elektrik, açlık, mayınlar vb. sorunlarına karşı politikamız nedir? Nasıl çözeceğiz? Tek tek anlatmalıyız hepsini... Çünkü kitleler uzun ve kısa vadeli çözüm biçimlerimizin cevabını bekliyor.

Örneğin bizim çözümümüzde her çocuklu evin kapısına günde bir paket süt bırakmak var. Okullarda, sınıflar 15 kişilik olacak, çocuğun okul masraflarını, ayakkabısını, defterini biz temin edeceğiz demek Kürt halkının daha da ilgili olmasını getirecektir... Veya savaş sürerken

çocuklarımızın ve köylünün tarlasının, hayvanının, malının güvencesini nasıl alacağımızı somutlayabilmeyiz... Örnekleri çoğaltabiliriz...

Kürt ve Türk halklarının ortak mücadelesi sonucunda çocuklarımızın süt sorununu çözeceğiz demek, Kürt halkının gerçeğinden uzak olmaktır. Mesele somut çözümlere girmektir... İdeolojik doğrularımızı bilince dönüştürmek için maddi çözüm önerilerimizle, sorunun konuluşunu birlikte anlatmalıyız. Çok yönlü bir kitle mücadelesi yürütmek, politikalarımızı kitleler içinde ete, kemiğe büründürmek hedefe ulaşmamızı sağlar... Ulaştığımız kitle, örgütlediğimiz kitle, mücadeleye kattığımız insanlar ne kadar çok emek harcadığımızın ve politikalarımızı bölgede hayata geçirdiğimizin göstergesidir.

Kürdistan'da kitle çalışması yapmak Kürt halkının duygu ve düşüncelerini anlamaktır. Ulusal, sınıfsal sorunlarını çözmektir. Yani dil, açlık, yoksulluk, kültür, adalet, ekmek problemlerine çözüm bulmaktır. Onları anlamaktır. Kalıpcı anlayıştan uzak gerçekçi politika ve yeni yöntemler yaratarak halka gitmeliyiz. Kitle çalışmasının bir kalıbı olamaz. Duruma, gelişime, ihtiyaca göre yöntemlerimiz değişkenlik, esneklik taşınmalıdır. Kistas alacağımız; kitlelere gidiş aracımız, mevcut gelişen aracı kullanma biçimimiz ve nasıl örgütleyeceğimizi kafamızda oturtmalıyız. Özcesi kitle çalışması yürütmek, politik hedefimiz doğrultusunda kitleleri örgütlemek ve devrim zeminine çekmektir.

Kürdistan'da Kitle Çalışmasında Önümüzde Duran 3 Görev!

Bugün "Kürt halkının özelliklerini, geleneklerini, taleplerini, isteklerini bilmiyoruz" diyemeyiz. Veya "Kürdistan'ı ve Kürt halkını tanımıyoruz" da diyemeyiz. Doğrudur ulaşamadığımız, bilmediğimiz yerleri olabilir. Ama bu kitle çalış-

ması yapmamızın önünde engel değildir. Çünkü, tanımadığımız bugüne kadar ulaşamadığımız alanlara gitmek; kısa vadede yapacağımız işler arasındadır. Yani "tanımıyoruz ki, bilmiyoruz ki" demek diye bir gerekçemiz olamaz. Öncelikle bu doğru değildir. Aylara, yıllara varan bir zamanı bilmediğimiz bir bölgeyi, yeri tanımak için vermek bugün için lükstür. Daha kısa sürede tanımayı ve savaşmayı,

Kürdistan'da bize en çok sorulan soru nedir? Kürt sorununa çözüm politikanız nedir? Bu soruya genel bir doğrudan hareket ederek cevap vermek yetersiz kalır. Örneğin "Türk ve Kürt halkının emperyalizme ve oligarşiye karşı yürütecekleri ortak savaş kurtuluş getirecektir. Kürt halkı üzerindeki ulusal baskı böylece son bulacaktır", demek sorulan soruya verilmiş cevap değildir. Bu sorunu yalnızca bir yanıyla cevaplamaktır. Biz yaşanan somut saldırılar üzerinden cevaplamalıyız. Örneğin ana dil sorunu şöyle çözülebilir, faşizme karşı politikamız budur, köylünün sorunlarına, yol, su, elektrik, açlık, mayınlar vb. sorunlarına karşı politikamız nedir? Nasıl çözeceğiz? Tek tek anlatmalıyız hepsini...

mücadeleyi yükseltmeyi esas almalıyız.

Kürt halkını örgütlemek konusunda, özgün ve zorlu yanlarıyla birlikte, zengin bir deneyime de sahibiz. “Kürt halkına nasıl gideceğiz” diye sorduğumuzda; yaratıcı, taleplere ihtiyaçlara cevap veren yöntemlerle.... Peki nasıl örgütleyeceğiz? Cevabı gayet açık ve nettir. Israrlı, kararlı bir emekle... Ki Kürt halkının süreç içinde yeni talepleri de olacaktır. Bunu göz ardı etmemek gerekir. Esasında önemli olan; hangi araç ve yöntemleri kullanarak halka gideceğimizdir. Bu konuda da kendi yolumuzu inşa edeceğiz. Kendimize yol açacağız. Örneğin geçmişte Migros kamyonlarının kamulaştırılıp halka dağıtılması, esnaf ve Kazova kooperatif örgütlenmelerini yaratmamız gibi...

Kürdistan’da önümüzde duran üç ana görev bulunuyor. Bunlardan birincisi, geçmişten devraldığımız, fakat bugün işimize yaramayan kitle örgütlenme araçlarımızı yeniden biçimlendirme görevidir. Ciddi biçimde bu durumu ele almadan sonuç almak mümkün değildir.

İkincisi ise; gerilla çalışmasını rayına oturtmak. Gerillayı kalıcılaştıracığımız bölgeler yaratmaktır.

Üçüncüsü ise; Kürt halkının anti-emperyalist bilinci zayıflamıştır. Nedeni Kürt milliyetçi hareketin politikalarıdır. Halkın emperyalizmi tanımasını sağlamalı ve öfkesini büyütmeliyiz.

Kuşku yoktur ki, Kürdistan’da politika yapmayı biliyoruz. Bu konuda temelimiz yok diyemeyiz. Ama kitle çalışması ve savaşın yükseltilmesi noktasında durum öyle değildir. Bugün bölgede izleyeceğimiz en iyi siyaset geniş kitlelere ulaşmak ve savaşı büyütme. Bu ne demektir? Tek tek insanlara görev vermek ve denetlemektir. Örgütlenmemizi büyütürken yeni organlar yaratmaktır.

Kürdistan’da mücadele yürütürken elbette ki mevcut harcamamız emeğin on mislini harcamamız gerekiyor. Burada itici gücümüz Kürt milliyetçi

hareketin izlediği teslimiyetçi politikalarından dolayı, Kürt halkının daha fazla umudunu yitirmesinin önüne geçmek olacaktır. Daha fazla tahribatlara izin vermeden, halka militan, savaşçı bir ruh, moral verebilmeliyiz. Çünkü önümüzdeki aylarda ve yıllarda yaşanabilecek tehlikenin farkındayız. Kürt halkının bu karanlığı yaşamasına izin vermeden gerilla mücadelesini başlatmak, yaymak en önemli görevimizdir.

Kürt Halkına Tarzımızı Benimsetmeliyiz!

Parti-Cephe’nin kitle mücadele tarzını pratikte hayata geçirmek için ne yapmak gerekir? Çalışma tarzımızı ve yöntemimizi durmaksızın geliştirmek gerekir. Bir yandan da Kürt halkının yılgınlığa düşmesine izin vermemek için siyasi ve ideolojik olarak bilinç sevelerini güçlendirmeli ve büyütmeliyiz.

Kürt halkı içinde sonuç alıcı, militan, devrimci bir kitle çalışmasını oturtmak ve Kürt milliyetçi hareketin yarattığı tarz konusunda kitlelerin bilincini açmak gerekir. Nasıl yapacağız? Kapsamlı, kitlelerin taleplerine cevap veren örgütlü, politik temele oturan bir kitle çalışmasını yürütmeliyiz. Kürdistan’ın gerçekliği dikkate alınarak ve Parti-Cephe’nin geleneklerine uygun bir kitle çalışması yürütülmesi, geliştirilmesi sonuç almaya götürecektir. Belirleyici olan koşulları iyi kavrayabilmek ve sorunlara doğru çözüm yolu bulabilmek, her zaman halka gitmektir. Görevlerimizin bilincinde olmaktır. Kitlelerin üretken, yaratıcı inisiyatiflerine olanak tanımalı ve yol açıcısı olmalıyız. Bu ne demektir. Halkla çalışmaktır. Onlarla birlikte kitle çalışması yapmaktır. Bu çalışma tarzı bölgede acilen çözmemiz gereken sorunların üstesinden gelmemizi sağlar. Kadrolarımızın ideolojik, politik düzeylerini bir yandan büyütmesini sağlarken, bir yandan da kitle için eğitici olunacaktır.

Kürt halkına tarzımızı benimsetmek onlarla iç içe olmaktadır. Kitle hareketimizin geliştirilmesi demektir. Parti-Cephe önderliğinin daha net biçimde Kürt halkı içinde ortaya çıkması ve görülmesidir. Türk ve Kürt halkının saflarımızda daha çok birleşmesi, güçlenmesidir. Bu Kürdistan'da atılım yapmasını, yeniden örgütlenmesini getirecektir. Halk siyasi hareketlere ve silahlara yabancı değildir. Örgütlenme tarzımızla kitlelerde atılım yapmak; halkın silahlanmasını, düşmana karşı daha bilinçli biçimde evini, kendini, halkını korumasını ve savunmasını getirecektir.

Kürt halkı arasında kitle çalışmalarımız ne zaman büyüyecektir? Cevabı gayet basittir. Kendimizi Kürt halkına benimsettiğimizde, onlarla birlikte ve iç içe olduğumuzda. Kitle çalışması konusunda yarattığımız geleneklerimize sınıksız sarılmalı, sorunları bu bilinçle çözeceğimize inanmalıyız.

Parti-Cephe'nin kitle çalışma tarzını aktif ve militan biçimde hayata geçirmeyenler, politikalarımızı kavrayamayanlardır. Bir yanıyla parti politikasına karşı gelmektedir. Bu kadrolar ne tek tek insanları, ne de kitleleri eğitebilir, ne de onlara gidebilir...

Kürt halkına ulusal bağımsızlığını kazandırmanın yolunun silahlı mücadeleden geçtiği tartışılmazdır. Çünkü bu bilimsel olandır, akla yatkın olandır, çağımıza uygun olan mücadele tarzıdır. Emperyalizmin ve faşizmin saldırılarını püskürtecek mücadele biçimidir. Kaldı ki tarihte bugüne kadar yürütülen ulusların özgürlük mücadeleleri birçok derslerle doludur. Bir ulusun sömürüden kurtulması ve özgürlüğünü kazanması demek, direğe bayrağın çekilip ulusal marşının çalması değildir. Silahlı kitlesele devrimci bir mücadele verilmeden bağımsızlık kazanılamaz. Faşizmin saldırıları Kürt ve Türk halklarının birbirine olan manevi bağlarını güçlendirmektedir. Bu ne demektir? Oligarşinin ve Kürt milliyetçi

hareketin ayrılıkçı, şovenist politikalarının başarısız olmasıdır.

Kitle çalışması bir sanattır. Bunun için gerekli olan, cüret ve ısrardır. Çünkü ısrar olmadan halkı tanıyamayız. Örgütlemeyi hedeflediğimiz ailelerin kapılarını çalarken yüzümüze kapanabileceğinin bilincinde olmalıyız. Aynı kapı iki defa üç defa yüzümüze çarpıldığında vaz mı geçeceğiz? Elbette ki hayır! Vazgeçmek halk gerçeğinden bihaber olmaktadır. Tam on kez bile o kapılar suratımıza çarpılacaktır. Fakat bu yüzümüze çarpılan kapılara rağmen, bu kapıları çalmaktan vazgeçmemeliyiz. Kitle çalışması dediğimiz nedir ki; yüzümüze çarpılan kapıları on kez çalıp kapıların açılmasını sağlamaktır. Özcesi, Kürt halkına giderken ne pahasına olursa olsun kapıları tek tek çalmaktan vazgeçmeyeceğiz.

Gelinen aşamada Kürdistan'da kitle çalışması konusunda zaman kaybımız ve çalışmalarımızda yeterli sonuç almak söz konusudur. Demokratik, ekonomik, gençlik, ulusal, kadın, gerilla, köy, mahalle, din vb. çalışmalarımızda kitle çalışmalarımızı kökleştirmeliyiz. Politik sloganlarımız, kitleye gidişimiz, halkla kurulan bağlar... yani tüm çalışmalarımızı kaybettiğimiz, boş bıraktığımız zamanı doldurmak, telafi etmek için kullanmalıyız. Bunun dışındakiler kitle çalışmasından kaçmak, kitlelere, Kürt halkına duyulan inançsızlığı ifade eder. Bu yüzden Kürt halkının mücadele deneyimini Parti-Cephe'nin gelenekleriyle harmanlamalıyız. Bütün örgütlenme biçimlerini Parti-Cephe'nin ihtiyaçları doğrultusunda değerlendirebilen olmalıyız. Tek önemli olan halkın, devrimin, Parti-Cephe'nin çıkarlarıdır. Tarihimize, geleneklerimize ekleyeceklerimizdir...

Kürdistan'da Kitle Çalışması Yürütürken Stratejik Temelden Uzaklaşmamalıyız!

Kürdistan'da kitle çalışması yaparken

örgütlenmenin ve devrimin çıkarlarına uygun olmasını temel almalıyız. Halkın memnuniyetsizliğinin ortaya çıkardığı ihtiyaçlarının, taleplerinin doğru ele alınması önemlidir. Buna uygun olarak gerilla mücadelesini, köylü mücadelesini, mahalle ve işçi mücadelesini saptadığımız sloganlar, şiarlar çevresinde toplayarak kitleselleşmeyi sağlamalıyız. Kitleleri kazanmak ve kitlelerin bilincini geliştirmek her zamanki gibi çalışmalarımızın amacıdır. Yapmamız gereken Kürdistan'ın özgünlüğünü, savaşın güncel ve uzun vadeli sorunlarını görebilmek, politika üretmektir. Buna göre çalışma tarzını belirlemek önemlidir. Kürt halkının özgünlükleri vardır. Buna göre esnek bir mücadele yürütmek kadrolarımız ve her bir insanımızın yeteneğine yaratıcılığına kalmıştır. Zorlu bir sınıf mücadelesine Kürt halkını hazırlamalıyız. Bu ne demektir? Düşmanın zorluklarını göğüsleyecek bir kitle çalışması yapmak demektir...

Kitle çalışmasını sürdürürken ideolojik şekillenişimizden ve stratejik hedefimizden uzaklaşmadan örgütlenmeyi yapmalıyız... Çalışmamızın özü gerilla savaşını yükseltmek olmalıdır. Bölgenin özgünlüklerine göre faaliyetlerimizi örgütlemeliyiz.

“Ülkemiz koşullarında ezilen ulus örgütlenmesi, bölgesel örgütlenme olarak somutlanmalıdır. Merkezi parti örgütlenmesinde, ezilen ulus örgütlenmesi merkezi partinin ezilen ulus bölgesindeki Kürdistan'daki bölge örgütlenmesidir. Merkezi Parti örgütlenmesinin Kürdistan örgütlenmesi (Komitesi) Türkiye'nin alelade herhangi bir bölge örgütlenmesiyle bir tutulamaz. Partinin Kürdistan kolu (örgütü) diyebileceğimiz bu örgütlenme, Kürt ulusunun özelliklerini, taleplerini dikkate alan, onları içeren ve mücadelenin göstereceği farklılıklara yanıt veren elverişlikte bir esnekliğe sahip olmalıdır....Tek parti örgütlenmesi anlayışıyla, ezilen ulus örgütlenmesini, bölge

örgütlenmesi dışında başka türden kavrayışlar, hizipçilik veya ayrı örgütlenmeyi savunmak demektir ki, komünist parti anlayışının dışına kaymaktır” (Haklıyız Kazanacağız 2 sayfa 908)

Bize en çok gerekli olana, yani sosyalist bir ideolojiye sahibiz. Stratejik hedefimiz belli. Kitle çalışması konusunda devrimci bir çizgimiz var. Bu durumda enerjik, örgütlü, hareketli, canlı bir kitle çalışması yapmalıyız.

Kürdistan'da Kitle Çalışması Araçlarımız Neler Olabilir?

Kürt halkında güven sağlandıkça örgütlenmemiz gelişir. Bu yüzden kitle çalışmasında kullandığımız araçlar, yöntemler ve kurduğumuz ilişki biçimimiz devrimci olmalıdır. Kürdistan'da bugüne kadar yürüttüğümüz mücadele sonucu on binlerce kitleyi bir araya getirdiğimiz, harekete geçirdiğimiz zamanlar olmuştur. Örneğin 23 Nisan 1993' de Dersim'de gerillada şehit düşen on iki yoldaşımızın cenazesi on binler tarafından Dersim'de ve Elazığ'da kaldırılmıştır. 2004' de Munzur Festivali'nde TAYAD'lı ailelerin Munzur'a karanfil atma eylemine polisin saldırması sonucu binlerce insan harekete geçerek polisle çatışmıştır. 14 Mart 2006'da Dersim Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nin polis tarafından basılması sonucu şehirde binlerce insan yaşlısı, genciyle polisle çatışarak dernekteki gözaltıları elinden almaya çalışmış, protesto etmişlerdir. Yani Kürdistan'da kitleleri harekete geçiren bir niteliğe sahibiz. Önemli olan kitlelere gitmek ve bizi tanımalarını sağlamaktır. Kitle çalışmasının yalnızca bir şekli yoktur. Her şeyi bir araca dönüştürebiliriz. Çünkü tek amacımız var: O da kitleleri kazanmak, örgütlemek ve sisteme karşı harekete geçirmektir. Kürt halkına nasıl bir siyaset izlediğimizi ve yaptığımızı anlatan, politikalarımızın doğruluğuna inandıran olmalıyız.

Kitle çalışması yaparken belirli bir kitleliliği oluşturan örgütlenmeler oluşturmaya hedefliyoruz. Peki bu durumda kitle çalışmamızın Kürdistan'da kök salıp çelikleşmesi için ne yapmak gerekir? En başta tarihimize, geleneklerimize dönüp bakmak, ne yaptığımızı görmek gerekir. Ve belirli ekipleri eğitip çalışma yürüteceğimiz alanlara göndermeliyiz. Bu ekiplerin temel görevi Parti-Cephe'nin sürekliliğini sağlamaktır. Çalışma yaptığımız alanlardaki faaliyetlere ara vermeden büyütme temel almalıyız. Mevcut olanakları savaşı büyütme ve gerillacılığımızı kalıcılaştırma yönünde kullanmalıyız. Öncelikle umutsuzlaşan ve bölgedeki kimi olumsuz kişilerin ve faaliyetlerinin yarattığı güvensizliği gidermeliyiz. Asla halkı yalnız bırakmamalı, direnmeyi, tutunmayı esas almalıyız. Çünkü düşman, bölgedeki güçler bizi tasfiye etmeye, yaratmaya çalıştığımız örgütlenmelerimizi imha etmeye çalışacaklardır. Özellikle oligarşi sınıf ekseninde yürütülen ve ideolojik olarak güçlü olan M-L bir hareketin bölgede yaşamaması için tüm saldırı gücünü kullanacaktır. Biz buna hazır olarak, Kürdistan'daki savaşı büyütme adayız. Mücadelemizi buna göre şekillendiriyoruz. Şunun farkındayız; Kürt halkının tepkilerini harekete geçirmesine neden olan olaylar, olgular değişiklikler gösteriyor. Burada ana neden açlık ve ulusal kimliğe dönük saldırılar ise de bilimsel nedenleri değişkenlik gösteriyor. Bu kadınlarda, yaşlılarda, gençlerde, evlilerde farklılıklar taşıyor. Hangisi ekonomik, hangisi ulusal, hangisi haksızlıktan, hangisi düşmanın saldırılarından olduğunu ayıklemek gerekir. Yaptığımız bu ayıklamaya göre örgütlenme çalışması yapmalıyız. Özellikle köylerde düşmanın dizginsiz saldırıları gençlerimizin gerillaya katılmalarına neden olmuştur. Yakılan, boşaltılan köyler, annelerin kucağından alınıp ateşe atılan bebekler, işkenceler, tecavüzler daha birçok etmen insanların

mücadeleye başlamasına, silahlanmasına neden olmuştur. Öyle ki, katlettiği, yaraladığı gerillanın organlarını arazide çıkarıp götüren bir düşmanla karşılaşmıştır Kürt halkı. Tüm bu gördükleri Kürt halkının savaşıma nedenleridir.

Kürdistan'da kitle çalışmasını gerilla, illegal ve demokratik cepheden örgütlemeliyiz. Bunun içinde, mahalleler, gençlik, memurlar, köyler, halk meclisleri, halk komiteleri, kooperatifler, işsizler, işçiler, şehit aileleri vb. gibi demokratik ve meşru örgütlenmelerin kitle çalışmasını nasıl yürüteceğimiz üzerinde durmalıyız. Ki Kürt halkının da kendi ailesi dışında insanlara yardım etme duyarlılığı yüksektir. Bu kitle çalışması için önemli bir avantajdır. Halkın arasına karışmalıyız, halktan biri olmadan ve örgütlenmeyi doğal, kanıksayarak yapmadan sonuç alamayız. Kitlelere gidip onlarla sohbet etmek ve ilişki kurmak çalışmanın başıdır. Burada yapacağımız veya önemli olan ilişki kurmak, görüşmek, tek tek evlere gitmek değildir sadece. Esas mesele onları örgütlemektir. Zaten örgütleme yapmayan, kitleleri siyasi bilinçle buluşturmayan bir devrimci, devrimcilik yapmıyor demektir. Çünkü politikleştirmek onları düşündürmektir, harekete geçirmek, yani hayatlarını doldurmak, yaşamlarına yön vermektir.

Biz kitlelere giderken faydacı değil, ilkeli gitmeliyiz. Faydacılık veya yararlanma mantığıyla onlarla ilişki kurmak güvensizliği getirir. Fakat ilkeli bir kitle çalışması kalıcı, başarılı örgütlenmeler yaratmamızı sağlar. Evet Kürdistan'da kitle çalışmasını yürütürken temel yöntemlerimiz olmadır. Peki bunlar nelerdir?

1) Evden eve, kişiden kişiye, kulaktan kulağa yapılan birebir çalışma.

2) Sokaktan caddeye, caddeden mahalleye, mahalleden şehre, köyden mezraya, yayladan kasabaya çalışmak.

3) İnsanı, kültürü, doğasını tanımak.

4) Üstenci olmamak.

5) Kendimizi sevdirmek, ağırbaşlı olmak.

6) Kitlelere talepleri ve ihtiyaçları doğrultusunda gitmek.

7) Kürtçe konuşmak, bilmiyorsak öğrenmek.

8) Gerilla hedefimizi ve örgütlenmesini asla unutmamak.

9) Kitle inisiyatifine sahip halkın içinde, halk kahramanları yaratmak.

10) Kürt halkının cenazesinde, kırkında, hastalığında, doğumunda, düşününde yanında olmak.

Bu saydığımız 10 temel maddeyi Parti-Cepheliler bilince çıkartmalı ve yöntem olarak benimsemelidir.

Kürt halkına gitmek için sayısız nedenlerimiz vardır. Buna bağlı araçlarımız var. Yeter ki kitlelere karışalım. Hiçbir şey yapmasak bile mahallelerde bazı aileleri dayanışma evi buluşması olarak bile düzenleyebiliriz. Kadınların buluşacağı bu evler, ileriki zamanlarda dayanışma topluluklarına dönüştürülür. Ekim ve harman zamanlarında köylere harman toplama grupları oluşturarak gidebiliriz. Ot toplama zamanları köylülerle birlikte olduğumuzda biz de bir dayanışma yaratmış oluruz. Köy meclisleri, komiteleri, grupları oluşturulabilir. Mahalle çalışmalarımızda «komşu komşunun külüne muhtaçtır» toplantıları yapılabilir. Dernekler, pankartlar, bildiriler, kuşlamalar, komitelere, eğitim çalışmaları, yayın organları, kültürel alanlar, insanlarımız ve kurumlarımız kitle iletişim araçlarımızdır. Fakat yeni araç ve yöntemler bulmak şarttır. Doğal ve meşru araçlar. Örneğin köylerde, mahallelerde aile içi geçimsizlik, sorunlar üst boyuttur. «Aile içi geçimsizliği» giderme ekipleri oluşturabiliriz. Bu ekipler uygun ailelerden oluşturulabilir. Böylesi bir örgütlenmeyle sorun yaşayanlar ilk önce çözüm bulmaktan öte, dertleşmek için geleceklerdir. Bu, çözüm gücünü görmelerini, güven duymalarını

sağlayacaktır.

Kürdistan'ın hemen hemen birçok yerinde 'gönüllü ekiplerin' oluşturulması için çalışılabilir. Özellikle mahallede, sokakta, sosyal medyada bu gönüllü ekiplerin propagandası yapılmalıdır. Bu ekipler geniş bir halk yelpazesini içine alabilir. Halka sözünü geçirebilen ve dertlerini dinleyebilen, kulak veren olmak yüzde 50 başarmaktır. Kadın örgütlenmeleri üzerinde durulabilir. Mutlak bir isim altında gitmek gerekmiyor. Önemli olan bir çalışma alanı yaratmaktır.

“Başlangıçta kadınlar özel olarak radikal bir nitelik taşımayan ve kesinlikle feminist olmayan örgütlenmeler oluşturular. Bu ilk örgütlenmeler, çorba evleri, çocuk bakım merkezleri, klinikler, okuma yazma programları ve mahalle iyileştirme dernekleri gibi çeşitli halk kooperatifleri içermekteydi. Fakat birçok kadın için, siyasi aktivist olma deneyimi yalnızca bu çorba evlerinde başladı. “(Kadınlar ve Gerilla Hareketleri sayfa 26)

Kitap alıntısında olduğu gibi kitleleri örgütlemek bir çorba evinde başlayabiliyor ve geliştirilebiliyor. Yine 1968'de Karapanterler'in “Çocuklar için bedava kahvaltı programı” başlatması da bir dayanışma ve örgütlenme aracıdır. Hem çocukların eğitimi hem ailelerle iletişimlerin kurulması, hem de esnafla dayanışmanın büyümesini, hem de çocukların evlerinde yiyemediklerini böylesi kahvaltılarda yemeleri beslenmelerini de sağlamıştır. Ayrıca Karapanterler, bu kahvaltılarını kiliselerle birlikte düzenledikleri için kiliselerle de ilişki kurmalarını sağlamıştır.

Biz buna benzer kahvaltıları düzenlemek için, mahalle muhtarları, imamlar, dedeler, cem evleri, esnaflarla vb. ortak çalışma başlatarak yapabiliriz.

Kürdistan'daki açlık, yoksulluk, ulusal baskı ve düşmanın saldırılarının yarattıkları dahi halka gitmemiz için araçtır. Önemli olan yöntemini ve kitlelere gide-

bilme cesaretini bulmaktır.

Kürdistan'da doğallığında, yaşamın akışında kitle çalışması için birçok nedenle karşılaşmaktayız. En basit haliyle bazı nedenleri gözden geçirmek gerekirse;

1992'den sonra Kürdistan'da binlerce köy boşaltılmış, yakılmış ve yıkılmıştır. Köylülerin mallarına, mülklerine korucular el koyarak, köylülerin göç etmesine neden olmuşlardır.

Köylerine, topraklarına el koyan korucuların teşhir edilmesi, kovulması üzerine bir örgütlenme yapılabilir. Bu bir dernek veya meşru bir örgütlenme olabilir. Adına bir topluluk da diyebiliriz. Önemli olan bu grubun koruculuğu teşhir etmesi, köylerini boşaltmak zorunda kalan köylüleri bir çatı altında toplamayı başarmaktır. Ki hala Kürt halkı için tazeliğini koruyan bir sorundur. Keza koruculuğun kaldırılmasına dönük bir kampanyaya da dönüştürülebilir.

Kürdistan'ın birçok yerinde yayla yasaklarının devam etmesi veya yaylaya gitmek için çıkartılan hükümlere karşı kitle çalışması yürütülebilir.

Alevi, Sünni kardeşler üzerinden "kardeşlik" kampanyası başlatılabilir. Bunun üzerinden asimilasyoncu politikalara son verilmesi propagandası yapılarak halka gidilebilir.

Bölge halkının hassas olduğu konular arasında mayınların temizlenmemesi ve sınır ticaretinin yasak olması vardır. Kürdistan'da bulunan mayınların temizlenmesi sınır ticaretinin açılmasına dönük eylemler örgütlenerek uzun vadede kitle çalışması yürütülebiliriz. Kayıplar, toplu mezarlar üzerinde çalışma örgütlenebilir. Köylerin dolaşılmasına ilişkin ekip veya komite oluşturabiliriz.

Kürdistan'ın tüm şehirlerinde işsizliğin çözülmesi veya asgari ücretin yükseltilmesine dair mahallelerde, emekçiler arasında çalışma yapabiliriz. Tek tek kapılara gidebiliriz. Kadın intiharları,

kadınlara yaşatılanlar ve işkenceye karşı ev kadınları arasında çalışma yürütülebilir. Yine mevsimlik işçilerin arasında örgütlenebiliriz. İşçilerin haklarına dönük danışma merkezleri oluşturulabilir. Mevsimlik işçilerin hiç bir güvenceleri yok. İşçiler götürüldükleri yerlerde ya çadırlarda ya da bahçelerde yaşıyorlar. Onların çalıştığı yerlere gidilerek bilinçlendirme çalışması yapabiliriz.

Adıyaman'ın Bismil ilçesinde pamuk fiyatlarında aşırı düşüş var. Malatya'da kayısı üretimi durma eşiğindedir. Van, uyuşturucu artışı üst boyutlara sıçrayan illerden biridir. Kars'ta su şebekelerinin temiz olmamasından dolayı halk bu dondurucu soğukta saatlerce çeşme başlarında kuyrukta bekleyerek ihtiyacını karşılamaya çalışıyor. Öyle ki Kürdistan'ın şehir ve ilçelerinde hala doğru dürüst hayvan pazar alanları bulunmuyor. Hala saman pazarı olmayan yerler vardır. Tüm bunlar için küçük topluluklar, ekipler oluşturulabilir.

Dersim'de Seyit Rıza'nın mezarının açılması için ciddi bir çalışma yürütülebiliriz. Herkesin sahipleneceği bir konudur.

Kadınlar kocalarının elinde muzdariptir. Çocuklarını birahane, pavyon vb. kapılarına yollayarak babalarını getirmesini istemektedir. Bu durumda kadınları yozlaşmanın batağı olan yerlere karşı bir araya getirebiliriz. Kadınlarla doğal çiftlik ürünlerinden oluşan kahvaltı vb.. günleri organize edebiliriz.

Dil, kültür, eğitim üzerine uzun vadede çalışmalar ele alınabilir. Ekonomik amaçlı kooperatifler, küçük komünler oluşturabiliriz. Çalışma yürüttüğümüz her konu izin internet adresleri açılarak "sosyal medya" ağını yoğun şekilde kullanabiliriz. Örneğin kışın köy yolları, ilçe yolları kapanıyor. Evlerin damları yoğun kardan damlıyor. Bunlar çözmek için dayanışma birliktelikleri kurulabilir. TMK'nın kaldırılması, karakol ve kalekolların yapımının durdurulması,

elektrik, su kesintileri vb. üzerinde Kürdistan'da kitle çalışması yürütülebilir, geliştirebiliriz. Köylerde kurulabilecek küçük su değirmenleri bile köyde bir birliğin oluşması için birer araçtır. Köy toplantıları yapma, arazi sınırları üzerinde sorunları çözme, anlaşmazlıkları giderme, tuvaletleri henüz olmayan birçok köy var, yaptırılması için köylüleri bir araya getirme...Akla gelebilecek birçok şey kitle çalışması için örgütlenme aracıdır. Önemli olan bunları kullanırken yaratıcı davranmak ve örgütlenmelerinde ısrarcı olmaktır.

Yukarıda belirttiğimiz kitle çalışması araçları, yöntemleri, örgütlenme birimleri hepsi ayrı birer yazı konusudur. Ve bu örgütlenme araçlarını daha çoğaltabiliriz. Önemli olan bu çalışma biçimlerini illegal, demokratik ve gerilla çalışmalarına uyarlamak ve kullanmaktır. Her bir alanımızda, halkın içine girerek yaratıcı örgütlenme biçimlerini ve yöntemlerini bulmak, kitleyle bağlarımızı güçlendirmektir. Ve hepsinde halka güvenmek, halkla birlikte her adımı atabilmektir.

Yapmamız gereken ısrar ısrar yine ısrardır...

YAYINDAN FIRLAYAN OK

Yayımdan fırladı ok!
Menzil ırak,
çok ırak,
çok...
Hedefte bir eser yok!!!

Menzil ırak
çok ıraktı,
ok uçuşta usta değil
çırağı.
Havalar da kanlı kanat kırıkları bıraktı!..

Her an peşinde kalan
bu ince uzun kuşun:
Medit ihtizazları çarpan ve çarpılan bir uçuşun!.

Bu uçuş
yıllarca yıllar
kadar
yıl sürdü.
Vaktaki gündoğusu kanla köpürdü

Ok hedefin kırmızı kalbini gördü..
Ok uçuşta usta oldu gayrı çırac değil
O ırak
menzili artık ırak değil...

NAZİM HİKMET

BESİNLERİN İÇİNE SIZAN ZEHİR: EMPERYALİZM

Her gün TV programlarında, gazete sayfalarında ‘şunu yiyin, şundan uzak durun’ gibi sayısız program ve yazıyla karşılaşırız. Bir tarafta yiyecek reklamlarının albenisi, diğer tarafta diyet programları ve besinlerin içeriklerine yönelik açıklamalar:

“Limon kanser ilacında kullanılan bir bileşik”

“Bebek maması GDO’lu çıktı.”

“Muza doğum kontrol hapi”

“Civciv 45 günde piliç haline getiriyor.”

“İnsülin benzeri büyüme hormonuyla 7-8 ayda 1 tona ulaşan danalar.”

“Meyve sebze tarım ilacı kalıntısı.”

Artık market raflarını, pazar tezgâhlarını dolduran sebze ve meyveler, et, süt, yoğurt, yumurta, peynir gibi yiyeceklerin hepsi insan sağlığına zarar verecek maddeler içeriyor. Bunlardan kaçınmak neredeyse imkânsız hale geldi. Tüm bunlara bağlı olarak halkımızın geleneksel beslenme alışkanlığı hızla değişiyor. Başta çocuklar ve gençler olmak üzere, içinde ne olduğu belirsiz türlü soslarla tatlandırılmış hazır yiyeceklerle rağbet ediliyor. Buna hareketsizlik de eklenince obezite yaygınlaşıyor. Kanser hastalıkları hızla artıyor. Her yıl on binlerce insan hayatını kaybediyor.

Mecliste kanser istatistiklerine ilişkin verilen bir soru önergesini yanıtlayan Sağlık Bakanı şu gerçekleri ispat etmek zorunda kaldı. Türkiye’de 2002’de 25 bin 475 kişi kanserden yaşamını yitirirken, bu sayı 2012’de 69 bin 269’la 3 kata yakın arttı. 2013’te 184 bin kişinin kansere yakalandığını açıkladı.

Son yüz yıldan beri insan fizyonomisinde hemen hemen hiçbir değişiklik olmamıştır. Buna karşın son otuz yıldır kalp hastalıkları, diyabet, romatizma, iltihabi bağırsak hastalıkları ve kanserde büyük bir artış ortaya çıktı. Bu, rastlantı değildir. Yine çok fazla dikkat çekmeden artan hastalıklar da vardır. Fıtıklar, saç ve

**Genetik yapıyla
oynanarak üretilen soya,
mısır gibi bitkiler, daha çok
yem sanayisinde kullanılsa
da, bunların tüketilmesinin,
hayvanlarda kansere neden
olduğu bilinmektedir.
Bu hayvanların et, süt
ya da yumurta gibi
ürünlerinin tüketilmesi,
insan sağlığına zararlıdır.
Genetik oynama, canlı
vücudunda öngörülme
değişikliklere sebep olur.**

tırnak zayıflıkları, eklemlerdeki esnekliğin kaybedilmesi, vücut sıvılarının kuruması, hastalıkların habercisidir.

Marx'ın dediği gibi *'her türlü insancıl yasaları ayaklar altına aldırarak kapitalizm ve onun kar dürtüsüdür'*. Bu yüzden yaklaşık yüz yıldan bu yana gıdayı endüstrileştirmeye çalışmış, kar getirecek her üretim alanına el atmıştır. Bugün öyle tekeller vardır ki bir taraftan genetiği değiştirilmiş tohum ve tarım ilacı üretirken, diğer taraftan insanların kullanımına yönelik ilaçlar üretebilmektedir. Örneğin Alman kökenli Bayer ya da Fransız kökenli Sanofi gibi.

Sermayenin kar dürtüsünün, besinlerin içine nasıl sızıp insan sağlığını tehdit eder boyuta geldiğine bir bakalım.

TARIM TEKELLERİNİN EGEMENLİĞİ

Bundan yaklaşık 25 yıl önce Avrupa'da ortaya çıkan bir hastalık vardı, deli dana hastalığı. O dönem 4,5 milyon sığır itlaf edilmişti. Çünkü bu hastalık, tüketilen et üzerinden doğrudan insanlara geçiyordu ve ölümcüldü. Hastalığın ortaya çıkışı, özellikle büyükbaş hayvanlara, daha önce kesime gitmiş olan hayvanlardan kalan kemik, kan, sakatat gibi artıkların yem haline getirilip yedirilmesinden kaynaklıydı. Otobur hayvana, kendi türünün artıkları yedirilerek yamyamlık yaptırılıyordu. Sonuç, deli dana hastalığı oldu.

Tarım tekelleri, sadece bitkilerin ve hayvanların yapısıyla oynamıyor, aynı zamanda bizim gibi geri bıraktırmış ülkelerin bu alandaki yasalarını kendi lehlerine yeniden düzenliyorlar.

2001 yılında yapılan kanun değişikliğiyle, pancara dayanan şeker üretimine kısıtlama getirildi. Mısır şurubuna (nişasta bazlı şeker ...) bağlı üretim yüzde 15'e çıkarıldı. Böylece meşrubat ve bisküvi üretiminin bütününde, daha tatlı

Tarım ilaçları ve kimyasallar sadece sebze ve meyvede değil, çevre kirliliğinde de etkin rol oynar. Bu yüzden emperyalist ülkeler, aşırı kimyasal kullanımı gerektiren tekstil ve deri işlenmesi gibi üretim alanlarını bizim gibi ülkelere kaydırmıştır. Kimya ürünlerinin çoğunu da geri bıraktırmış ülkeler satın alırlar.

ve ucuz olan mısır şurubu kullanılmaya başlandı.

Tohum yasası çıkarıldı. Bu alandaki piyasa hakimiyeti, yine emperyalist şirketlerin sertifikalı tohumlarına geçti. Yerel pazarlar dışında, ülkemize özgü ürün bulma olanağı ortadan kalktı.

Devlet, sadece tohuma müdahale etmedi, süt fiyatları üzerinden büyükbaş hayvan üretimine de müdahale etti. 2009 yılındaki süt destek fiyatı uygulamasını ortadan kaldırdı. Süt piyasalarının özelleştirilmesi ile bu alan birkaç tekele teslim edildi. Süt işleme ve dağıtımında uzun raf ömürlü ürünler sağlıksızlığın da başlangıcı oldu.

UZUN RAF ÖMÜRLÜ BESİNLER VE AŞIRI FİZİKSEL İŞLEM

Gıdalar sterilize edilerek raf ömürleri uzatılır. Şirketler bu konuda türlü türlü yöntemler denemiş ve sonunda mikrop-lardan, bakterilerden tamamen arınmış, uzun süre bozulmayan ürünler elde etmeyi başarmışlar.

Besinlerin raf ömrünü uzatmak için

kullanılan yöntemlerden birisi yüksek sıcaklıktır. Bu yöntemle, gıdada bulunabilecek bakterilerin, uykudaki formlarının bile etkisizleştirileceği anlaşıncaya hemen kullanılmaya başlandı. Ancak bu yöntemin, süt gibi sıvı gıdalar için kullanımı kolay değildir. Fakat buna da çare bulundu. Sıvıların 130-140 santigrat derecelik ısıya ulaşabilmesi için ortam basıncının yükseltilmesi gerekiyordu, böyle de yapıldı. Daha sonraki araştırmalarsa, aslında tek başına yüksek basınç uygulamanın da bakterileri parçaladığını gösterdi.

Yüksek sıcaklık ve yüksek basınç yanı sıra bir diğer yöntemse, gıdaya mikroorganizmaların üremesini engelleyen nitrat, benzomat gibi kimyasalların katılmasıdır. Bu kimyasalların aynı anda kullanılmasının, insan sağlığına zararları hiç araştırılmamış, araştırıldıysa da sonuçlar gizli tutulmuştur.

Radyoaktif ışınlatma başka bir yöntemdir. Ülkemizde ambalajlı kuruyemiş alanında uygulanır.

Aşırı fiziksel işlemin bir başka biçimi, düşük basınç altında kurutmaktır. Çorba ve süttozu üretiminde bu yöntem kullanılır.

Bu uygulamaların bazen biri, bazen de birkaçı gıdaya uygulanır. Aşırı fiziksel işleme maruz kalan ürünlerde tat, koku ve görünümde değişiklikler olur. En önemlisi de bu işlemler, ürünlerin besleyici değerini yok eder. Bu ürünlerin insan vücuduna ne kadar uygun olduğu, ne kadar sindirildiği ve bunlardan ne kadar faydalandığı da bilinmemektedir.

Gıdanın endüstrileşmesi amino-asitlerin sentetik olarak elde edilmesiyle olanaklı olmuştur. Örneğin büyükbaş hayvan sadece mısırla beslenemez ama yem yapıp içine sentetik besini eklerseniz hayvan bunu yiyecektir. Lösin denilen amino-asit kas yapısını uyarır ve saf olarak hayvana verirsiniz, kısa sürede kas yapısını artırır. Hayvan, doğal olarak bu hızla büyüme sürecinden sağlıklı

Ülkemizde yetiştirilen ve aşırı derecede kimyasallara maruz kalmış sebze ve meyveler ihraç edilemiyor ve iç pazarda tüketiliyor. Türkiye’de tarımda kimyasal kullanımını denetleyen hiçbir mekanizma yoktur. Zaten insan yağ dokusu ve anne sütünde yapılan analizler, halkımızın ciddi biçimde tarım ilaçlarına maruz kaldığını gösteriyor.

çıkamaz. Ancak bunun bir önemi yoktur, çünkü nihayetinde kesime gidecektir. Hayvanın kısa sürede çok et tutması önemlidir sermaye için. GDO’lu yemlerin geliştirilmesinin bir sebebi de budur. Bu yemler, içerik olarak daha hızlı büyümeyi sağlarlar.

Genetik yapıyla oynanarak üretilen soya, mısır gibi bitkiler, daha çok yem sanayisinde kullanılsa da, bunların tüketilmesinin, hayvanlarda kansere neden olduğu bilinmektedir. Bu hayvanların et, süt ya da yumurta gibi ürünlerinin tüketilmesi, insan sağlığına zararlıdır. Genetik oynama, canlı vücudunda öngörülme-yen değişikliklere sebep olur.

Bugün bebek mamalarında bile GDO tespit edilmesi, aşırı fiziksel işlem görmüş gıdaların tüm besinlere sızdığını gösteriyor, alenen ya da gizli biçimde.

ÜÇ ÖRNEK: TAVUK, YUMURTA, ŞEKER

Bugüne kadar kısa sürede pişen tavuklar hakkında çok şey söylendi. Tüm bunlara rağmen kırmızı et fiyatlarının yüksekliği, tavuk etine rağbeti arttırdı.

Tavuk restoranları zincirinde türlü türlü soslarla tatlandırılmış çeşit çeşit menüler oluştu. Tavukçuluk endüstrisi de sinekten yağ çıkartmak deyimine rahmet okutmasına, maliyetleri düşürecek yöntemler geliştirdiler.

Bu yöntemlerden biri, ayıklanmış tavuklardan kalan vücut artıklarının -buna tüyleri de dahildir- yeniden büyümekte olan tavuklara yedirilmesidir. Ki bu yöntem, bir vakitler büyükbaş hayvanlarda denenmiş ve bu da deli dana hastalığına yol açmıştır.

Bugün piyasada tavuk olarak satılanların hemen hepsi aslında tavuk boyutundaki piliçlerdir. Çünkü piliçler 45 gün büyütülür ve sonra kesime gönderilir. Normalde hayvan bu kadar kısa sürede ancak bir yumruk büyüklüğüne gelebilir. Bu hızlı büyüme, tavuğa yedirilen sağlıklı yemlerin sonucudur. 45 gün sonrasında kesime gönderilmezlerse, hızla artan oranlarda hayvanlar ölmeye başlar. Bu piliçlerin sağlıklı olup olmadıkları hiç araştırılmamıştır.

Pilicin 20 dakika kadar kısa sürede pişmesiye ayrı bir sorundur. İddia edildiği gibi körpe olmasından değil, antibiyotik kalıntısının göstergesidir. Oysa sağlıklı bir tavuk, 1,5 saatten önce pişmez. Piştiğindeyse suyunda jöle oluşur.

Piliç gibi endüstriyel yumurta da sağlık açısından ciddi bir sorundur. Dar kafeslerde beslenen hayvanlarda kan, kortizon düzeyleri yüksek olur. Yine piyasadaki kar beyazı yumurtalar da klorla yıkanıyor demektir. Bu madde mutlaka yumurtanın içine sızar ve zararlıdır. Bu yumurtalar kolay soyulurlar.

Şeker yerine kullanılan mısır şurubu ise ilk Amerika'da 1975-1985 yılları arasında kullanılmaya başlandı. Mısır nişastası önce glikoza, sonra da kimyasal bir işlemle fruktoza çevrilir. Ve meşrubat, bisküvi yapımı, tatlandırılmış yoğurtlar, tatlılar, hamburger etleri, sosisler

**Nasıl besleneceğimiz,
neyi-nasıl tüketeceğimiz
konusunda bilinçli hareket
etmeliyiz. Emperyalizmin
kendi sağlıksız
beslenme alışkanlığını
bize dayatmasına izin
vermemeliyiz. Kendi
kültürümüze sahip çıkmalı,
çocuklarımıza geleneksel
beslenme alışkanlığını
aşılmalıyız.**

gibi pek çok üründe kullanılmaktadır. Özellikle hazır gıda tüketiminin yaygınlaşması, fruktoz alımını da artırmıştır. Amerika'da obez ve sağlıksız bir neslin yetişmesinin sebebi de budur.

Fruktoz, hızla yağa dönüşür ve yağ dokusunda depolanır. İç organlarda ve karın içinde yağlanmaya sebep olur. Obeziteye, diyabet ve kalp hastalığına, hipertansiyona (damarlarda daralma) yol açar.

Şekerin fazlası, insan bünyesinde bağımlılığa yol açar. Bu nedenle özellikle de çocuklara dikkat edilmelidir.

Ülkemizde sağlıksız ürünlerin piyasaya doldurulması, hazır gıda tüketiminin artması, hareketsizlik gibi sebeplerden dolayı obezite hızla artmaktadır.

TARIM İLACI KULLANIMINDA SINIR YOK

Anadolu'daki çiftçi, tarım ilacı satın almak istediğinde, ilaç satıcıları çiftçiye şöyle bir soru sorarlar: '*Kendin mi yiyeceksin, yoksa piyasaya mı vereceksin?*' Cevap doğrultusunda ilaç verilmiştir. Yani piyasada satılan meyve ve sebzeler aşırı derecede tarım ilacına maruz kalmıştır.

Tarım ilaçları ve kimyasallar sadece sebze ve meyvede değil, çevre kirliliğinde de etkin rol oynar. Bu yüzden emperyalist ülkeler, aşırı kimyasal kullanımı gerektiren tekstil ve deri işlenmesi gibi üretim alanlarını bizim gibi ülkelere kaydırmıştır. Kimya ürünlerinin çoğunu da geri bıraktırılmış ülkeler satın alırlar.

Ülkemizde yetiştirilen ve aşırı derecede kimyasallara maruz kalmış sebze ve meyveler ihraç edilemiyor ve iç pazarda tüketiliyor. Türkiye’de tarımda kimyasal kullanımını denetleyen hiçbir mekanizma yoktur. Zaten insan yağ dokusu ve anne sütünde yapılan analizler, halkımızın ciddi biçimde tarım ilaçlarına maruz kaldığını gösteriyor.

PEKİ, NE YAPMALI?

Emperyalist tekeller ve yerli işbirlikçileri, piyasaya sürdükleri aşırı fiziksel işleminden geçmiş hazır gıdalarla et, süt, yoğurt vb. hayvansal ürünlerle, kimyasallarla halkımızı yavaş yavaş zehirliyorlar.

Oysa besin kaynakları, doğal şartlarda yetiştirildiği taktirde, hayvan otlakta otluyorsa, domates tarladan geliyorsa, un tam buğdaydan elde ediliyorsa ve adil bir şekilde paylaşılsa, beslenme yetersizliğinin ortaya çıkması mümkün değildir. Ülkemiz toprakları ve geleneksel yöntemlerimiz bunu sağlayacak potansiyele sahiptir.

Her ülkenin beslenme alışkanlıkları, kendi şartlarına ve kültürüne göre şekillenir. Örneğin paça ve işkembenin insan bünyesini güçlendiren sayısız faydası vardır.

Unutmayalım ki doğru ve sağlıklı

Tekellerin, sağlığa zararlı ürünleri yerine, kendi alternatiflerimizi yaratmalıyız. Halk bahçeleri, bu anlamda bizim alternatiflerimizdir. Sağlıklı nesiller için bunu yaygınlaştırmalıyız.

beslenmenin garantisi, geleneksel yöntemlerdir. Gelenek, neyin nasıl pişirilip yeneceğini bildirir aslında.

Nasıl besleneceğimiz, neyi-nasıl tüketeceğimiz konusunda bilinçli hareket etmeliyiz. Emperyalizmin kendi sağlıksız beslenme alışkanlığını bize dayatmasına izin vermemeliyiz. Kendi kültürümüze sahip çıkmalı, çocuklarımıza geleneksel beslenme alışkanlığını aşılamalıyız.

Tekellerin, sağlığa zararlı ürünleri yerine, kendi alternatiflerimizi yaratmalıyız. Halk bahçeleri, bu anlamda bizim alternatiflerimizdir. Sağlıklı nesiller için bunu yaygınlaştırmalıyız.

Küba bu konuda örnektir. Toprakları tarıma elverişli olmamasına, tropikal iklimine rağmen çatılarda, balkonlarda dahi üretim yapabilmektedir. Bu, insan iradesinin, olumsuz doğa koşullarını altetme azminin bir sonucudur. Sahip çıkmamız gereken kültür budur. Yoksa emperyalizm, yoksul halklara (Nişasta Bazlı Şeker) NBS’li, GDO’lu, aşırı kimyasallı ürünleri, artıkları, sentetik et çiğnemeyi, böcek yemeyi reva görüyor.

Kaynak: ‘Yemezler’ Yavuz Dizdar

DAYANILMAZ

Gözlerini ölüm бүtүdү onların
korkulu rüyalarda
uyanıyorlar uykularından.

Günden güne daha cana yakın
günden güne daha yaşanacak hale
gelsin diye
her gün daha sağlam
daha usta
daha kahraman ellerle onarılan yeryüzü
eskisinden dar geliyor onlara
eskisinden düşman.

Ne günün ilk ışığı
ne balık sürülerinin ısıldaması suda
ne güneşe uzanan dal
ferahlık vermiyor içlerine.

Çalınan insan emeği yaşatmaz oldu
korkulu rüyalarla uyanarak uykularından
korkunç kararlar verdiler.

Karşı koymazsak eğer
tehlikededir günlük ekmeğimiz
bacamızın tütmesi tehlikededir
evimiz, aşkımız, çocuğumuz
pencerede sakı
kitap sevgisi, insan sevgisi
tehlikededir.

Gözlerini ölüm бүtүdү onların
uyumak, uyanmak tehlikededir,
tehlikededir çiçek koklamak
bardakta su, ateşte yemek
bahçede güneş tehlikededir.

Tehlikededir gözbebeklerimiz
Adana'nın pamuğunu yabancılar işliyor
dokuma tezgahları tehlikededir.
İzmir'in üzümü, fındığı Giresun'un
Samsun'un tütünü tehlikededir.
Kapanıyor fabrikalar birer birer
varımız yoğumuz tehlikededir.

Fakat korkunç kararlara ve tehlikelere

aldırış etmeden
boy atan başakların şarkısı devam eder
topraktan güneşe avaz avaz.
Çatlayan tohumdaki yaşamak arzusu
her zaman galip, her zaman hür,
dağlardan akan suyun sevinci
her zaman genç, delikanlı
kabına sığmaz...

Dayanılmaz
çocuğunu emziren ananın şefkatine
-yırtıcı, derin-
hilelere, ölümlere karşı gelir
memedeki çocuğun iştahı,
kudreti sonsuz,
dayanılmaz.

Ve sen gözbebeğim
sen erkek sesinle
“İşsiz kalmasın insanlar, öldürmeyelim
birbirimizi.” dersin
milyonların içinden
milyonlardan ve gün ışığından uzağa gö-
türülür,
işkence görür,
hapis yatar,
sürgün edilirsin;
sevilecek şeyler değilse de bunlar
DAYANILIR...

Halbuki günden güne
yaşanacak hale gelen yeryüzünde
toprağın ve insanoğlunun
ümitle yarattığı her şey
çatlayan tohum, akan su,
ana şefkati, çocuk iştahı,
insan tahammülü,

hayatı öven şiir,
kardeşliği söyleyen şarkı,
mücadele eden resim,
ve emekçinin yüreği, elleri, hasreti
harbe ve ölüme karşıdır
DAYANILMAZ...

Arif DAMAR

10 SORUDA

KÜRT HALKININ TARİHSEL GELİŞİM SÜRECİ VE KÖKENİ NEDİR-1

SORU 1. Kürt halkı yaşadığı topraklara nereden gelmiştir? Kökenleri nereye dayanmaktadır?

CEVAP 1: “Kürt yoktur” denilerek elbette, binlerce yıldır aynı topraklar üzerinde, Anadolu’da yaşayan bir halk “yok” olmuyor. Kurtuluş Savaşı’nın zaferinden sonra, Kürt halkına verdiği sözleri unutan Kemalist küçük burjuva iktidarı “Kürt yoktur, dağ Türkleridir onlar” diyerek, Osmanlı döneminden beri var olan inkar, imha, ilhak ve asimilasyon politikasını sürdürceğini bu tavrıyla göstermiş oldu. Kemalist iktidar Türk milliyetçiliğini de geliştirmek için, ucube bir teori olan, şoven “Güneş- Dil Teorisi”ni üreterek Kürt halkının inkarını daha da derinleştirdi. Bu teoriye göre; “Kürtler, Dağ Türkleridir ve Türk ulusunun bir boyundan gelmektedirler. Kürtçe diye de bir dil yoktur, Kürtçe Türkçenin bir şivesidir” şeklinde inkarcı, şoven bir yaklaşımla Kürt halkını yok saymaya, Türkleştirip, asimile etmeye, kendi dil, tarih, gelenek-görenek ve kültürlerini unutturmaya çalıştılar. 70’li yıllarda faşist MHP’nin başını çektiği gerici-faşist örgütlenmeler, Kürt halkına yönelik şovenist - ırkçı propagandayı şiddet boyutlarında yürüterek Kürt isminin “Türklerin karda yürürken çıkardığı kart - kurt sesinden türediği” yalanıyla saldırdılar...

Amerikancı 12 Eylül faşist cuntasında da; “Kürt” isminin “Dağda - karda Türklerin yürürken çıkardığı kart- kurt sesinden türediği” yalanı ve iddiası sürdürü-

lerek Kürt halkı inkar edilmeye devam edilip direnen Kürt halkına en aşağılık ve alçak işkenceleri uyguladılar. Bir halka, bir ulusa kendi ulusal kimliğini inkar etmeyi dayattılar... Ama nafi!

Gerçek şudur: Bir kısım doğu bilimci ve tarihçi Kürtleri yaşadıkları toprakların yerli ve köklü halkı saymıştır. Tarihi Mezopotamya’da kurulan Med İmparatorluğuna dayandırmaktadır... Diğer bir kısmı ise Hazar denizi kıyısından bugün yaşadıkları topraklara geldiklerini söylüyor. Buna göre Hazar denizi çevresinden Doğu Kafkaslara Anadolu’nun doğu ve güneydoğu bölgelerine, yukarı Mezopo-

Amerikancı 12 Eylül faşist cuntasında da; “Kürt” isminin “Dağda - karda Türklerin yürürken çıkardığı Kart- Kurt sesinden türediği” yalanı ve iddiası sürdürülerek Kürt halkı inkar edilmeye devam edilip direnen Kürt halkına en aşağılık ve alçak işkenceleri uyguladılar. Bir halka, bir ulusa kendi ulusal kimliğini inkar etmeyi dayattılar... Ama nafi!

tamya'ya , Zağros dağlık bölgelerini ve de İran'ın Kuzey Batı bölgelerine gruplar halinde yerleştikleri kabul ediliyor.

Kısacası binlerce yıldır bu topraklar üzerinde diliyle, kültürüyle, yaşayan bir halk, Kürt halkı vardı, var. Var olmaya da devam edecek.

SORU 2: Tarih boyunca Anadolu'da yaşayan Kürt topluluklarının isimleri nelerdir?

CEVAP 2: Tarih boyunca Anadolu'da yaşayan Kürt toplulukları büyüklüklerine ve gösterdikleri yeterliliklerine göre Lulu, Guti, Hurri, Mittani, Nairi, Urartu ve Medler olarak adlandırılmışlardır.

SORU 3: Kürt halkının tarihte kurduğu devletlerin isimleri nelerdir?

CEVAP 3: Hurri - Mittani ve Med İmparatorluğu Kürt halkının kurduğu iki farklı imparatorluktur.

SORU 4: “Kürt” isminin kökeni nedir, nereye dayanmaktadır?

CEVAP 4: Kürt isminin kökeni Med imparatorluğuna dayanmaktadır. Bu dönemdeki büyük tanrı Kardumiaş'a (Kard-u - iaş) tapılmaktadır. Kürt isminin kökeni bu kelimeye dayanır.

SORU 5: Tarihte, Kürt halkının yaşadığı coğrafyayı işgal eden devletler hangileridir? Sürekli işgal altındaki Kürdistan coğrafyasında tarihsel olarak ne gibi yönetim biçimleri oluşmuştur?

CEVAP 5: Kürdistan coğrafyası, milattan önce Akad, Babil ve Asurluların saldırılarını yaşamıştır.

Kürt coğrafyası yüzyıllar boyunca Pers istilası altında kalmıştır. Perslerin M.Ö. 550 yılında kurduğu Pers-Med imparatorluğu M.Ö. 330 yılında Makedon-

yalı Büyük İskender tarafından yıkılır. Sonraki yüzyıllarda Perslerin, Bizans'ın ve Arapların işgalleri yaşanır. Arap işgali 1400 yıl boyunca sürer. Kürt halkı bu dönemde İslam diniyle de tanışır ve zamanla ümmetçiliğin etkisi altına girer.

M.S. 1000 yılı başlarında ise Selçuklular ve Türkmenler Bağdat İslam halifesinden aldıkları fermanla çeşitli Kürt bölgelerine Selçuklu hükümdarlığı altında kalır. Daha sonra Osmanlı egemenliğine girer.

16. yy'da Safeviler (İran)'in ve Osmanlı'nın çatışmalarının merkezi konumuna gelir.

1515 yılında 1. Selim döneminde 2-3 Kürt aşiretiyle bir anlaşma imzalanır. Antlaşmaya göre; Kürt prensleri topraklarının bağımsızlığını ve özgürlüğünü aynı zamanda da bu toprakların miras yoluyla babadan oğula kalması hakkını korurlar. Bunun karşılığında Kürt aşiretleri bütün savaşlarda Osmanlı'ya yardım etme, onun safında savaşma yükümlülüğünü üstlenirler. Bu antlaşmaya göre Kürdistan sancaklara bölünür. Öteki yönetim birimlerinden farklı olarak “Yurtluk” ve “Ocaklık” tipi sancaklar olarak adlandırılırlar. Osmanlı Kürdistan'ında sancak beylerinin komutası altında sa-

Baskıyla, göçebe Kürtler yerleşik hayata geçirilmeye çalışılır. Artan vergiler hoşnutsuzluğu büyütür. Kürdistan'a daha rahat seferler için yol yapımına başlanır ve bu işlerde de Kürtler zorla çalıştırılır. Halk hem angaryalarla hem beylerin, ağaların hem de Osmanlı'nın baskısı, zulmü, altında ezilmektedir...

vaşa katılan 400 kadar bağımsız aşiret reisi ya da aşiret beyi olduğu görülüyor. Aşiretler barış zamanında beyine bağlı değiller. Savaş zamanı onun buyruğu altında savaşıyorlar. Kendi bölgelerinin yöneticisi olan bu aşiret liderleri Emir unvanını taşıyorlar. Kürdistan coğrafyası uzun süre özerk, bağımsız yapılı bu sancaklarda prenslikler ve emirliklerce yönetilmiştir.

SORU 6 : Kürdistan ilk kez hangi antlaşma ile ve ne zaman parçalanır? Nihai bölünme hangi antlaşma ile tamamlanır?

CEVAP 6: 1555 yılından Osmanlı ve Safeviler (İran) arasında imzalanan Amasya Antlaşması uyarınca Kürdistan ilk kez parçalanır. 1639 tarihli Kasr-ı Şirin antlaşması ile de Kürdistan'ın gerek toprak, gerekse etki alanı olarak nihai bölünmesi biçimlendirilir.

SORU 7: Kürdistan'ın bölünmesinden sonra da varlığını sürdüren beylikler ve prenslikler nelerdir? Yönetim biçimleri ve özellikleri nelerdir?

CEVAP 7: Kürdistan'ın bölünmesinden sonra, Osmanlı ve Safevi (İran) hükümetlerinin merkezîleştirme politikalarına karşın Kürdistan topraklarında Buhtan, Hakkari, Bahdinan, Soran, Baban (Osmanlı'da) ve Ardalan gibi yarı bağımsız prenslikler hala varlığını sürdürüyordu. Bu prensliklerin hükümdarları, özerk egemenliklerini 19. yy'ın ortalarına dek korurlar. Bazıları kendi parasını bastırmak ve hutbe okutmak haklarından bile faydalanıyorlardı. Kürt feodal beylerinin mutlak egemenliği olan yerlerde her bölge kendi yasalarına ve düzenine yönetim biçimine ve vergi sistemine sahipti. Kürt beyleri, Osmanlı'nın yasaları kendi egemenliklerini güçlendiriyorsa hayata geçirmeyi tercih ediyorlardı. Bunun yanında özerklik talepleri de artı-

yordu. Birçok Kürt beyinin kendi silahlı kuvvetleri mevcuttu...

SORU 8: Osmanlı İmparatorluğu zamanında başlayan Kürt halkını "Türkleştirme" politikası nasıl gerçekleştirildi?

CEVAP 8: Osmanlı Kürt halkının özerk yapısını ortadan kaldırmak için baskılarını 19.yy'da daha da artırdı. Bunun için bu dönemde "Türkleştirme" politikasını da devreye soktu. Kürdistan'a Türkler yerleştirilmeye başlandı. Bu uygulama hemen hemen bütün yüzyıl boyunca sürer. Ve tabii sonrasında da değişmez bir politika haline gelir. Kürt beylerinin egemenlik alanları giderek daraltılır. Baskıyla, göçebe Kürtler yerleşik hayata geçirilmeye çalışılır. Artan vergiler hoşnutsuzluğu büyütür. Kürdistan'a daha rahat seferler için yol yapımına başlanır ve bu işlerde de Kürtler zorla çalıştırılır. Halk hem angaryalarla hem beylerin, ağaların hem de Osmanlı'nın baskısı, zulmü, altında ezilmektedir...

Osmanlı Hamidiye Alayları ile birlikte hem kendi işbirlikçi Kürt'ünü yaratıyor hem de Kürdistan'da yaşayan Kürt halkı ve diğer azınlık halkları baskı altına alıp sindirmeyi, köleleştirmeyi amaçlıyordu. Kürt ayaklanmalarında da bu Hamidiye Alayları devreye sokuluyorken, 1915 Büyük Ermeni Tehciri ve katliamında da büyük bir rol oynamışlardır.

SORU 9: Osmanlı, “Türkleştirme” politikasını devreye soktuktan sonra ne gibi yöntemlerle kendi işbirlikçi “Kürdü”nü yaratmaya çalışmıştır?

CEVAP 9: Osmanlı, Kürdistan’daki egemenliğini korumak için aşiret yapısını da kendi lehine kullanıyordu. Kürt aşiretleri arasındaki düşmanlığı sürekli körüklemek temel politikalardan biriydi. Böylelikle aşiretler düşman gördüğü aşiret karşı Osmanlı’yla işbirliği geliştiriyor, sırtını ona dayıyordu. Bu politika böl-parçala-yönet politikasıyla Kürt’ten işbirlikçiler çıkarma yaklaşımının bir parçasıydı. Bir başka yöntem de Kürt aşiret beylerine ve şeyhlerine para, rütbe ve ünvanlar dağıtılmasıdır. Aşiret beyleri ve şeyhler valilik, kaymakamlık görevlerine atanırlar, “Osmanlı paşası” yapılırlar. Kürt soylularının genç temsilcilerini Osmanlı’ya sadık insanlar olarak yetiştirmek amacıyla İstanbul ve Bağdat’ta özel askeri okulları, “aşiret mektepleri” açılır.

Bununla birlikte 2. Abdülhamit şerefine bir Kürt süvari birliği olan Hamidiye Alayları (1890) kurulur.

SORU 10: Osmanlı padişahı 2. Abdülhamit döneminde 1890 yılında işbirlikçi Kürtler’den kurulan “Hamidiye Alaylarının” özellikleri nelerdir? Hangi amaçla kurulmuştur?

CEVAP 10: Hamidiye Alayları olarak bilinen bu askeri birlik şeyhlerine ve beyliklerine hiçbir ceza görmeksizin aşiret üyelerini soyma ve baskı altında tutma, topraklarına ve hayvanlarına el koyma, köylerini yakıp yıkmaya olanağını veriyordu. (Şu anki kontrgerillanın bir benzeridir) Ayrıca bu güç bölgedeki diğer azınlıklar üzerinde de terör estirmiştir.

Osmanlı Hamidiye Alayları ile birlikte hem kendi işbirlikçi Kürt’ünü yaratıyor hem de Kürdistan’da yaşayan Kürt halkı ve diğer azınlık halkları baskı altına alıp sindirmeyi, köleleştirmeyi amaçlıyordu. Kürt ayaklanmalarında da bu Hamidiye Alayları devreye sokuluyorken, 1915 Büyük Ermeni Tehciri ve katliamında da büyük bir rol oynamışlardır.

Özellikle Ermeni azınlığın katledilmesi, topraklarına el konulması, yaşadıkları bölgelerden sürülmesi operasyonlarını yürüten Hamidiye Alayları Komutanlarından Cibranlı Halil katliam sonrası yaptıkları yanlışlığı “kendi soyumuzu kesecek bıçakları biledik” diyerek ifade eder.

Aynı Hamidiye Alayları, Abdülhamit’e boyun eğmeyen “Alevi-Kırdaşı” Kürt topluluklarına boyun eğdirmek için de kullanılır... Dersim’de, Malatya-Kürecikte isyan eden Kürt köylülerine de aşiret mezhep farklılıkları nedeniyle saldırmakta bir beis görmemiştir bu işbirlikçi Alaylar...

10 SORUDA KÜRT HALKININ TARİHSEL GELİŞİM SÜRECİ VE KÖKENİ NEDİR-2

SORU 1: Osmanlı baskılarına ve zulmüne karşı gelişen önde gelen Kürt Ayaklanmaları nelerdir? Hangi tarihlerde gelişmiştir?

CEVAP 1: Osmanlı'ya karşı gelişen ilk Kürt Ayaklanması Süleymaniye Bölgesinde yaşanmıştı. 1806 yılında Baban aşireti Osmanlı'ya karşı direnişe geçer.

1837'de Ravanduz Direnişi, 1839'da Bedirxan Bey Ayaklanması, devamında Yezdanşer Ayaklanması, 1878'de Şeyh Ubeydullah Ayaklanması, Bitlis Ayaklanması belli başlı öne çıkan ayaklanmalardır.

Bu, aşiret beylerinin öncülüğünde gerçekleştirilen ayaklanmaların temelinde asker ve vergi vermekten bitap düşmüş halkın memnuniyetsizliğinin yanında, Kürt egemenlerle Osmanlı'nın egemenlik çatışması vardır. Osmanlı'ya karşı başlayan bu başkaldırıları ulusal temellerden yoksun olsalar da, bu bilincin oluşmasının da ilk adımları sayılırlar...

Tüm direniş ve ayaklanmalar kanla bastırılmış, Kürt halkının kanı kılıç darbeleri altında oluk oluk akıtılmıştır...

SORU 2: 2. Abdülhamit'i tahttan indiren Jön Türkler (Genç Türkler) döneminde "Türk kimliği" ön plana çıkartılarak, Kürt halkına yönelik şoven politikalar artarken, ne gibi uygulamalara geçtiler?

CEVAP 2: Jön Türkler "Türk" kimliğinin ön plana çıktığı politikaların uy-

gulayıcısı olmuşlardır. İşlerine gelmeyen kendilerine muhalif Kürt liderlerini öldürmeye başladılar. En etkili Kürt liderleri İbrahim Paşa ve Güney Kürdistan reisi Şeyh Said Barzani (1908), Şeyh Abdüselam Barzani ve diğerleri öldürülür. Baskı ve terör, şovenist propaganda, Kürt beylerinin soydan gelen haklarının kısıtlanması tüm hızıyla sürer.

SORU 3: Jön Türklerle başlayan ve onların devamı olan İttihat ve Terakki'yle devam eden, diğer halkları asimile etme ve Türkleştirme politikasında Kürt halkının payına neler düşmüştür?

CEVAP 3: Jön Türklerle başlayan ve

Osmanlı'ya karşı gelişen ilk Kürt Ayaklanması Süleymaniye Bölgesinde yaşanmıştı. 1806 yılında Baban aşireti Osmanlı'ya karşı direnişe geçer.

1837'de Ravanduz Direnişi, 1839'da Bedirxan Bey Ayaklanması, devamında Yezdanşer Ayaklanması, 1878'de Şeyh Ubeydullah Ayaklanması, Bitlis Ayaklanması belli başlı öne çıkan ayaklanmalardır.

onların devamı olan İttihat ve Terakkiyle devam eden azınlıkları asimile etme, Türkleştirme politikası 20. yy. boyunca da kesintisiz devam etmiştir.

1. Paylaşım Savaşı'nın başında İttihat ve Terakki "iç cepheyi sağlamlaştırmak" gerekçesiyle özellikle Muş, Bitlis, Diyarbakır yörelerinde bulunan 700 bin Kürt'ü topraklarından sürgün eder. Bu göç ile Batı Anadolu'ya Türk nüfusunun yüzde 5-10'unu geçmeyecek şekilde sürgün edilen Kürtler yerleştirilir. Bu sürgün, böl-parçala-yönet ve asimilasyon politikası Kurtuluş Savaşı sonrası Kemalist küçük-burjuva diktatörlüğü tarafından da sürdürülecektir...

SORU 4: Kurtuluş Savaşı'nda Kürt halkı ve önderlerinin tavrı ne olmuştur?

CEVAP 4: 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda Almanya'nın yanında savaşa giren Osmanlı, Almanya'nın yenilmesiyle, çeşitli cephelerde (Çanakkale vd.) "galip" olmasına rağmen yenik sayılır ve Sevr Antlaşması ile Anadolu dört bir yandan işgal edilir.

Halk kendiliğinden yerel önderlerle direnişe geçer. Lakin "güç" parçalıdır. Küçük burjuva Kemalist önderlik, bu parçalı güçleri bir araya toplayıp merkezileştirir. Kuvayı-ı Milliye (Milli Kuvvetler) hareketinin etrafında Kürtler dahil tüm Anadolu halklarını Kurtuluş Savaşı için seferber eder birleştirir.

Bu dönemde de belli başlı aşiret temsilcileri ve aydınları tarafından 1918'de Kürdistan Teali Cemiyeti kurulur. Bu Kürt milliyetçisi örgütlenmede ortaklaşmış bir düşünce yoktur. Kimisi, Osmanlı'nın denetimi altında "muhtariyet" olarak kalmayı talep ederken, kimisi de ulusal bağımsızlık talep etmektedir. Ve tabii yine dönemin öne çıkan diğer bir düşüncesi Amerikan mandacılığının savunulmasıdır.

Türk aydınlarında olduğu gibi Kürt-

Elbette, küçük burjuva Kemalist önderlik Kürt halkının verdiği hiçbir sözünü tutmaz. Kürt halkı tekrar inkar edilmeye başlanır. Uydurulan şovenist "Güneş Dil Teorisi" ile "Kürtlerin, Türklerin bir boyu olduğunu ve Dağ Türkleri olduğu" yalanı uydurulur.

ler 'de de Wilson ilkeleri temel alınarak Amerikan mandacılığı savunulmuştur. Kürdistan Teali Cemiyeti bu ilkelerin başta gelen savunucusu olmuştur.

Emperyalizm dışında çözüm düşünmeyen milliyetçi anlayış, Kürt halkının kaderini emperyalistlerin insafına bırakmıştır.

10 Ağustos 1920'de imzalanan Sevr Antlaşması'na göre; Osmanlı'nın sonu gelmiştir ve Osmanlı'ya İstanbul ve çevresi bırakılır. Ve Anadolu bu antlaşma ile emperyalistler arasında paylaşılmıştır. Bunun yanında bu antlaşma gereği, İngiliz emperyalistlerinin kontrolünde olmak üzere Ermeni ve Kürtlere "özerklik" tanınıyor gerekçesiyle Sevr gibi bir işgal antlaşması dahi Kürt milliyetçileri tarafından savunulmuştur.

Oysa emperyalistler Kürt halkının özerklik, bağımsızlık özlemlerini, kendi istila amaçları için kullanmışlardır. Bunun en somut örneği de İngiliz emperyalizminin Güney Kürdistanı işgal ettiğinde yaptığı ilk işin Kürt hareketini kanlı bir şekilde bastırmasıdır. Aynı baskı ve katliamlar İran sınırı içinde kalan Kürtlere de uygulanmıştır. (Keza Günümüzde de Kürt halkının Irak Kürdistan'ında (başur) işbirlikçi Barzani ve Talabani ile birlikte yaşadığı ve PKK, PYD çizgisinin Rojova'da yaşayacağı ve Türkiye Kürdistan'ında hedeflediği durum aşağı

yukarı bu şekildedir.)

Emperyalizmden medet uman anlaşımlara rağmen hem Anadolu hem de Kürdistan emperyalist işgal ve ilhak altındadır. Ve bu da iki halkın işgale karşı ortak mücadele vermesinin objektif koşullarını oluşturmuştur. Buna rağmen Kürt halkı ikili bir tavır geliştirir.

Kürt halkının büyük bir kısmı, Küçük burjuva Kemalistlerin önderliğindeki Kurtuluş Savaşı'na katılırken, diğer geriye kalan bölüm de Kürt milliyetçi "mandacı," kendine güvensiz, faydacı önderlerinin de etkisiyle ya sessiz kalır ya da emperyalist devletlerden bir süre daha medet ummaya devam eder.

Ulusalcı düşünceleri seçen Kürt aydınlarının, Kürt sorununun ancak Türk Ulusal hareketiyle çözüleceğine yönelik düşünceleri Kürtler'in Anadolu Kurtuluş Savaşı'na katılımının bir nedenidir. Bir diğer neden ise, feodal aşiretlerin, tıpkı Türk eşraf-ayan kesimi gibi Ermeni hareketi karşısında mülklerini koruma ve Kemalistlerin çeşitli vaatlerine bağlanma temelinde olmuştur.

Kemalistler de emperyalizmin "böl-parçala-yönet" politikasıyla "Kürtleri" kullanıp bağımsızlığı tehlikeye düşürecekleri korkusuyla, emperyalizme karşı Kürt halkı ile zorunlu bir ittifakın içine girdiler.

Zaten sonrası Cumhuriyetle birlikte de Kürt halkına verdikleri "söz"leri resmen unutuverdiler.

SORU 5: Küçük burjuva Kemalist iktidarın Kurtuluş savaşı öncesi ve sonrası Kürt hakına yönelik tavrı ne olmuş, nasıl şekillenmiştir?

CEVAP 5: Küçük burjuva Kemalist önderlik, Kurtuluş Savaşı öncesi, sınıfsal yapısına uygun olarak, bir burjuva politikacısı tavrıyla, bolca vaatte bulunmuştur. Keza 1920' de kurulan TBMM'de Kürdistan Mebusları (milletvekilleri), (Di-

Koçgiri Ayaklanması (1921), Nasturi ayaklanması (1924), Şeyh Sait Ayaklanması Ras Kotan Ayaklanması (1925), Sason Ayaklanması (1926), Koçuşağı Ayaklanması (1926), Mutki Ayaklanması (1927), 2. Ağrı Hareketi (1927), Bıcar Tenkil Hareketi (1927), Asi Resul Ayaklanması (1929), Tendürek Hareketi (1929), Zilan Ayaklanması - 3. Ağrı Ayaklanması- Pülümür Hareketi, Dersim Tedip* (Terbiye, disiplin) Hareketi (1037-38)'dir.

Bu dönemdeki Kürt Ayaklanmaları için ulusal bir uyanışın ifadeleri diyebiliriz. Feodal bir toplumsal zeminde, ulusal bir direnme ve birleşme süreci niteliğindedydi bu hareketler...

yap Ağa, Hasan Hayri Bey vd.) dahi vardı. Kürt halkı bir ulus-halk olarak kabul edilerek, haklarının verileceği vaat edilir.

Elbette, küçük burjuva Kemalist önderlik Kürt halkının verdiği hiçbir sözü tutmaz. Kürt halkı tekrar inkar edilmeye başlanır. Uydurulan şovenist "Güneş Dil Teorisi" ile "Kürtlerin, Türklerin bir boyu olduğunu ve Dağ Türkleri olduğu" yalanı uydurulur.

Kürt halkını inkar, imha, ilhak ve asimilasyon sürecine bu dönemde hız verilir. Hatta devletin temel Kürt politikası

haline getirilir.

Kemalistler Cumhuriyetle birlikte Kürtler ve diğer azınlıklar üzerindeki baskı, terör ve katliamlarını artırır.

Kürt gerçeğini Kurtuluş Savaşı sırasında kabul eden Kemalistler Lozan Antlaşması imzalandıktan, emperyalistler işgali sonlandırıp, iktidarlarını kurduktan sonra diğer halklar gibi Kürt halkını da yok saymaya başlarlar, “Kürtleri Türk olduğu, dillerinin de Türkçe’nin bir şivesi olduğunun” propagandasına hız verirler.

Kemalistler “Türkçülük” üzerinden bir ulus ve devlet şekillendirmeye girişmiş ve bunun için de her türlü zulmü yapmaya hazırdırlar. Anadolu Türkleştirilecektir! 1920 TBMM’sinde var olan Kürdistan, Lazistan milletvekilleri, 1924’ten sonra YOKTUR!

1925’te çıkarılan Takriri Sükun yasasıyla birlikte Kürt ulusu üzerinde de baskılar yoğunlaştırılır.

1927 yılı Haziran ayında TBMM, “Kürtlerin doğu vilayetlerinden batıya göç ettirilmesi” hakkındaki yasayı kabul eder. Kürt dilinin resmi olarak kullanımı yasaklanır. Kürtçe kitaplar toplatılır, yakılır. Kürt ve Kürdistan sözcükleri bütün ders kitaplarından çıkarılır. Kitaplarda Kürtlerden “Dağlı Türkler” diye söz edilir. Yabancıların Kürt topraklarına girmesi yasaklanır. Bölge dış dünyadan tamamen tecrit edilir.

5 Mayıs 1932’de çıkan yasayla Kürtlerin yaşadığı topraklar, 4 parçaya ayrılır. Bu dört parçadan biri tamamen Kürtlerden arındırılarak yasak bölge ilan edilir. Kürtlerin ulusal giysileri içinde dolaşmaları yasaklanır. Şeyhlerin, beylerin bir kısmı tutuklanır, göç ettirilir veya satın alınır. Aşiretler arası düşmanlık körüklenir, çatışmaları sağlanır.

Kemalistler için Kürt sorunu o kadar önemlidir ki, M. Kemal Atatürk 1936 yılında meclis açılışında yaptığı konuşmasında tüm sorunlar arasında en önemlisinin Kürt sorunu olduğunu belirtir ve

Kürt aydınlarının ve Kürt gençliğinin gündemine artık silahlı mücadele girmiştir. Mahirlerin, Denizlerin, İboların silahlı devrim savaşımı, Kürtlere de kurtuluşun yolunu göstermektedir. 1940’lardan beridir sürdürülen barışçıl mücadele biçimi, yerini 1975’lerden sonra silahlı mücadeleye bırakır. Kürt hareketleri özünde reformist ve Kürt Milliyetçisi olsalar da, yaşanan ayrışmalar sonucu, silahlı mücadeleyi savunanlar güçlenir... Bu süreçte ön plana çıkan da Kürt Milliyetçi Hareket (PKK) olur...

“bu soruna bir kerede ve ebediyen son verme” çağrısında bulunur. iki yıl sonra, Dersim katliamı ile 70 bin Kürt katledilip, birçoğu sürgüne gönderildikten sonra 1938’de Celal Bayar Türkiye’de artık Kürt sorununun mevcut olmadığını açıklar.

Tabi devletin yok saymasıyla Kürt sorunu yok olmuyor; Kürt halkının, dilinin, kültürünün, tarihinin de yok olamayacağı gibi....

SORU 6 : Kurtuluş Savaşı ve Cumhuriyet döneminde yaşanan Kürt Ayaklanmaları hangileridir? Hangi temelde gelişmişlerdir?

CEVAP 6: Elbette, tüm bu baskı, zulüm Kürt isyanlarını da beraberinde getirmiş, isyanlarla katmerleşerek, artarak

devam etmiştir. Kısacası Cumhuriyet yılları Kürt isyanlarının, ayaklanmalarının da ard arda yaşandığı yıllardır. Bu dönemde irili ufaklı birçok direnişin yanı sıra 17 tane (Osmanlı ve Kurtuluş Savaşı dönemi ile birlikte) Kürt Ayaklanması yaşanır.

Bunlardan öne çıkanlar; Koçgiri Ayaklanması (1921), Nasturi ayaklanması (1924), Şeyh Sait Ayaklanması, Ras Kotan Ayaklanması (1925), Sason Ayaklanması (1926), Koçuşağı Ayaklanması (1926), Mutki Ayaklanması (1927), 2. Ağrı Hareketi (1927), Bıcar Tenkil Hareketi (1927), Asi Resul Ayaklanması (1929), Tendürek Hareketi (1929), Zilan Ayaklanması - 3. Ağrı Ayaklanması- Pülümür Hareketi, Dersim Tedip (Terbiye, disiplin) Hareketi (1937-38)'dir.

Bu dönemdeki Kürt Ayaklanmaları için ulusal bir uyanışın ifadeleri diyebiliriz. Feodal bir toplumsal zeminde, ulusal bir direnme ve birleşme süreci niteliğindedir bu hareketler...

Feodal yapı, yani birbirinden bağımsız aşiretlerin varlığı ve bu aşiretler arası ilişkilerin kopukluğu ve düşmanlıklar Kürt halkının ulusal birliğinin sağlanamamasının da başlıca nedenidir. Şunu da belirtmek gerekir ki Kürt halkının Kemalist gericilik ve baskıya karşı giriştikleri bu ayaklanmalar ezilen bir ulusun en haklı ve meşru direnişidir. Bu anlamıyla ilerici ve desteklenmesi gereken direnişlerdir.

Yalnız bu ayaklanmalardan Koçgiri Ayaklanması'na ayrı bir parantez açmak gerekir. Bu ayaklanmada ulusal taleplerle gelişse de, (1921 yılı) geliştiği yıllarda yedi düvel emperyalist güçlere karşı Anadolu halklarının topyekun katıldığı Kurtuluş Savaşı'nın gücünü zayıflattığı ve böldüğü için gerici bir konumdadır. Emperyalist işgal altındaki diğer halkların çektiği zulmü görmeyerek, birlikte emperyalist işgale karşı savaşmak yerine fırsattan istifade edip özerklik veya kur-

Amerikancı 1980 12 Eylül faşist cuntası, Kürt halkına işkence ve katliamla örülü ağır bir zulüm süreci yaşatmıştır... PKK de 12 Eylül cuntasının zindanlarında, özellikle Diyarbakır'da iradi bir direniş geliştiremez. tüm yaptırımlara uyarlar... Buna rağmen, Mazlum Doğan, ve Dörtler'in feda eylemleri sonucu şahadetleriyle, saldırılar kısmen geriletilmiştir...

tuluş arama çabası fırsatçıdır, gericidir.

SORU 7: 1960 27 Mayıs Politik Devrimi sonrası yaşanan nispi demokratik ortamda tekrar gelişmeye başlayan Kürt hareketlerinden öne çıkanlar hangileridir? Hangi temelde ve nasıl bir mücadele hattı yürütmüşlerdir?

CEVAP 7: 1940'lı yılların başından itibaren Kürtlerin ulusal hakları uğrunda mücadeleleri genellikle barışçı yollardan sürdürülür. 1951'deki barış davası ile birçok Kürt aydını ağır işkencelerden geçirilip, ağır cezalara çarptırılır.

27 Mayıs 1960 Politik Devrimi ve '61 anayasası ile oluşan nispi demokratik ortam Kürtlerin yaşadığı koşulları hafifletmez. Baskıcı, şovenist politikalar devam eder, Kürt şeyhleriyle mücadele adı altında yeni bir göç yasası çıkartılır. Bu yasa daha çok yurtsever Kürtlere karşı uygulanır...

1960'ların ikinci yarısından sonra tüm ülkede yükselişe geçen devrimci -

demokratik hak alma mücadelesi, doğallığında Kürt illerini de etkiler. Örgütlü bir ulusal uyanışın yaşanmaya başladığı yıllardır. 12 Mart 1971 cuntası Kürtler üzerinde de terör dalgası estirir. Canlanmaya başlayan Kürt muhalif hareketini ezmeye girişir. Yalnızca sıkı yönetim ilanından sonra Diyarbakır (Amed) ve Siirt (Sert) sıkıyönetim komutanlığı 10 bin Kürt'ün tutuklandığını açıklar, örgütlenmeleri kapatır. Yine Diyarbakır ve Silvan'da 4 bin kişi tutuklanır bu dönemlerde. Birçok Kürt aydını da tutuklanarak, bu saldırıdan nasibini alır.

Elbette cuntaya karşı devrimcilerin silahlı mücadelesi ve kararlılığı Kürtler üzerinde büyük bir sempati yaratır. Devrimcilere, Sosyalizme karşı oluşan sempati elbette Kürt hareketlerini de etkiler, Kürt milliyetçiliğini terk etmemiş örgüt ve gruplar kendilerini sosyalist, Marksist Leninist olarak ifade etmeye başlarlar. Ki sosyalizmi benimseyen programlarla çıkarlar halkın karşısına...

Bu dönemde ortaya çıkan grup ve örgütlerin başlıcaları şunlardır: Devrimci Demokratik Kültür Dernekleri (1975), Rızgari (Kurtuluş - 1976), Ala Rızgari (Kurtuluş Bayrağı - 1978), Kürdistan Ulusal Kurtuluşçuları (KUK -1978), Şivancılar, Kürdistan İşçi Partisi (KİP -1977 bu örgüt PKK'nin ortaya çıkışıyla Rezeng adını kullanmaya başlar.), Kawa (1976), Türkiye Kürdistan Sosyalist Partisi - Özgürlük Yolu (TKSP - 1975) ve Partiya Karkeren Kürdistan (Kürdistan İşçi Partisi /PKK - 1978).

Kürt aydınlarının ve Kürt gençliğinin gündemine artık silahlı mücadele girmiştir. Mahirlerin, Denizlerin, İboların silahlı devrim savaşı, Kürtlere de kurtuluşun yolunu göstermektedir. 1940'lerden beridir sürdürülen barışçıl mücadele biçimi, yerini 1975'lerden sonra silahlı mücadeleye bırakır. Kürt hareketleri özünde reformist ve Kürt Milliyetçisi olsalar da, yaşanan ayrışmalar sonucu, silahlı mücadeleyi savunanlar güçlenir... Bu süreçte

“Bağımsız Kürdistan” hedefiyle yola çıkan PKK’nin, sırasıyla talepleri Federasyon, Otonomi, Özerklik, Demokratik Özerklik ve en son da Avrupa Yerel Yönetimler Şartı’nı kabul edecek noktaya kadar geriler.

ön plana çıkan da Kürt Milliyetçi Hareket (PKK) olur...

SORU 8: Bu Kürt hareketlerinden en ön plana çıkanı PKK (Partiya Karkeren Kürdistan - Kürdistan İşçi Partisi) 1978’de kurulmuştur. PKK niye Kürt halkı içinde umut ve güç olmuştur? İdeolojik hattı ve yola çıkarken hedefleri nelerdir?

CEVAP 8: Sosyalizmden etkilenerek “Bağımsız Kürdistan” hedefiyle silahlı mücadeleyi başlatan PKK, silahlı mücadelede ısrarıyla Kürt halkı içinde umut olmuştur. Silah zoru ve “mülkiyetçi” tavrıyla ve bizzat şiddet uygulayarak devrimci-demokrat Kürt insanlarını katlederek, diğer Kürt hareketlerine yaşam şansı tanımayan PKK, Kürt halkı içinde, tek belirleyici güç haline gelmiş, Kürt halkının önündeki isyancı damarı (yanlış, çarpık eylemlerle de olsa) yeniden harekete geçirmiştir...

1980 Amerikancı 12 Eylül faşist cuntası, Kürt halkına işkence ve katliamla örülü ağır bir zulüm süreci yaşatmıştır... PKK de 12 Eylül cuntasının zindanlarında, özellikle Diyarbakır’da iradi bir direniş geliştiremez. tüm yaptırımlara uyarlar... Buna rağmen, Mazlum Doğan, ve Dörtler’in feda eylemleri sonucu şahitlikleriyle, saldırılar kısmen geriletilmiştir...

PKK, 1984 yılında gerçekleştirdiği

Nedir sömürgecilik teorisi? Kürt Milliyetçileri Kürdistan'ın Türkiye'nin sömürgesi olduğunu söylemektedirler. Bu teoriyi güçlendirmek için dayandıkları noktada Portekiz örneğidir. Portekiz, Afrika ülkelerinden Mozambik, Gne Bissau, Angola gibi sömürgeleri İngiliz emperyalizmi adına yönetmiş olmasına yani bir "aracı" olmasına rağmen, ülkemizde yaşanan durumla özdeş bir durummuş gibi yansıtmaya çalışmışlardır...

Eruh ve Şemdinli baskınlarıyla, '80 sonrası silahlı mücadelesini başlatır... Baskı ve terör altında ezilen Kürt halkının yoğun desteğini kazanırlar... Gerilla mücadelesi gelişir, güçlenir, büyür...

'90'lı yıllarda yaşanan karşı - devrimler ve komplolarla sosyalist ülkelerdeki revizyonist iktidarların yıkılması ile birlikte, emperyalizmin Yeni Dünya Düzeni (YDD)'ni ilan etmesi, Kürt Milliyetçi Hareket için de bir dönüm noktası olur, Sovyetlerin dağılmasıyla, Kürt Milliyetçileri kiblesini, ürettiği "demokratik emperyalizm" teorisiyle, "demokratikliği" keşfettiği emperyalizme çevirir.

Bu süreçten sonra ('90'lı yıllarla birlikte) Kürt Milliyetçi hareket için silahlı mücadele, emperyalizm ve işbirlikçisi oligarşiyi uzlaşma masasına oturtabilmek ve bu şekilde kazanılacak kırıntı haklar ve reformlar için bir araç haline gelir...

PKK artık silahlı reformist bir hareket halini alır.

"Bağımsız Kürdistan" hedefiyle yola çıkan PKK'nin, sırasıyla talepleri Federasyon, Otonomi, Özerklik, Demokratik Özerklik ve en son da Avrupa Yerel Yönetimler Şartı'nı kabul edecek noktaya kadar geriler.

Şimdi de emperyalizm ve işbirlikçisi oligarşiyi uzlaşan ve teslimiyet sürecini tamamlamak üzere olan Kürt Milliyetçi Hareket ülkemizde silahlı mücadeleye son vererek, silah bırakma yolunda son noktaya gelmiştir. Keza ülkemizde hak kırıntıları ve Meclis'te 40-50 koltuk karşılığı silah bırakma kararı alan Kürt Milliyetçi Hareket, Suriye başta olmak üzere Ortadoğu ve başka direniş bölgelerinde emperyalizm adına silah sıkmaya da hazırlanmaktadır. Ki, (Suriye Kürdistanı) Rojava ve çevresinde emperyalizmin kontra örgütleri Delta Force vb'den eğitim almaktadır...

Bu durum, yavaş yavaş, Kürt Milliyetçi hareketi, Kürt halkının umudu olacak ve kurtuluşunu sağlayacak bir güç olmaktan çıkarmaktadır. Gelineen noktada Rojava'da IŞİD'e karşı savaş adı altında PYD-YPG güçleri emperyalizmle birlikte hareket etmektedir. Emperyalizmin kara gücü işlevi görülmektedir.

SORU 9: Küçük burjuva Kürt Milliyetçi Hareketlerin sarıldığı

Emperyalizm döneminde, emperyalist yeni sömürgeciliğin dışında bir sömürgecilik modeli aramak yanlıştır. Bu anlamıyla da Kürdistan Türkiye'nin sömürgesi değildir, sömürge'nin sömürgesi olmaz.

**“sömürgecilik” teorisi nedir?
Sömürgecinin Sömürgesi olur mu?
Neden bu teori Kürt halkının
kurtuluşunu sağlayamaz?**

CEVAP 9: Kürt Milliyetçi hareketler birçok noktada birbirlerinden ayrı düşünüp - hareket etseler de, hem fikir oldukları nokta; “sömürgecilik” teorisi olmuştur. Bu teoriyle yola çıkan hareketler teorileri gereği ayrı örgüt, ayrı mücadele, ayrı devrim anlayışlarıyla Türkiye halklarının mücadelesini bölen, Zayıflatan bir rol üstlenmişlerdir.

Nedir sömürgecilik teorisi? Kürt Milliyetçileri Kürdistan’ın Türkiye’nin sömürgesi olduğunu söylemektedirler. Bu teoriyi güçlendirmek için dayandıkları nokta Portekiz örneğidir. Portekiz, Afrika ülkelerinden Mozambik, Gine Bissau, Angola gibi sömürgeleri İngiliz emperyalizmi adına yönetmiş olmasına, yani bir “aracı” olmasına rağmen, ülkemizde yaşanan durumla özdeş bir durummuş gibi yansıtmaya çalışmışlardır...

Gerçek şudur; Ülkemiz 45’li yıllarda emperyalizmle işbirlikçiler eliyle girdiği ekonomik, siyasal, sosyal ve kültürel ilişkiler sonucu, emperyalizmin yeni sömürgesi haline getirilmiştir. Bu yüzden Kürdistan’daki burjuvazi de (Emperyalizm çağında), ekonomik - siyasal ve sosyal anlamda oligarşik iktidara dahildir. Yani, Türkiye Cumhuriyeti Devleti’nin ilhak ettiği Kürdistan toprakları da emperyalizmin gizli-işgali altında , faşist Türkiye hükümetleri tarafından faşizmle yönetilen emperyalizmin yeni sömürgesidir... Yani Türkiye Cumhuriyeti bağımsız, emperyalist bir devlet değildir... Emperyalizmin yeni sömürgesidir.

Yani iki uluslu (Türk -Kürt) yeni sömürge bir ülkede, iki halk da emperyalizmin sömürge yönetimleri tarafından ezilip, sömürülmektedir. Aradaki tek fark ezilen Kürt ulusunun ayrıca bir ulusal

**Kürt halkının tek gerçek
kurtuluşu, Cepheliler
önderliğinde Bağımsız,
Demokratik ve Sosyalist
bir ülke kurma mücadelesi
yürüten Anadolu
halklarıyla daha fazla
birleşmekten ve faşizme
ve emperyalizme karşı
savaşmaktan geçmektedir.**

baskıya uğruyor olmasıdır. Ve burada da sorun, sömürgecilikten çok ezen ve ezilen ulus çerçevesinde ele alınır.

Emperyalizm döneminde, emperyalist yeni sömürgeciliğin dışında bir sömürgecilik modeli aramak yanlıştır. Bu anlamıyla da Kürdistan Türkiye’nin sömürgesi değildir, sömürgecinin sömürgesi olmaz.

**SORU 10: Kürt halkının kurtuluş
devrimde ve tüm sorunların
çözümü sosyalizmde; kurulacak
Devrimci Halk İktidarındadır.
Neden?**

CEVAP 10: Kürt halkının tek gerçek kurtuluşu, Cepheliler önderliğinde Bağımsız, Demokratik ve Sosyalist bir ülke kurma mücadelesi yürüten Anadolu halklarıyla daha fazla birleşmekten ve faşizme ve emperyalizme karşı savaşmaktan geçmektedir.

Devrimden sonra Kürt halkının tüm sorunlarına sosyalizmin geniş deneyimleri ile çözümler üretilecektir. Tüm ezilen halk tabakalarıyla, ezilen halklar ile işçi sınıfının kaynaşması ile kurulacak olan Devrimci Halk İktidarı, halk için hizmet için vardır. Bunun için de Kürt halkının tüm sorunlarının çözüm yeri Devrimci Halk İktidarı olacaktır...

TEK YOL DEVRİMDEN TAM YOL DÜZENİ: Halkevleri

Halkevleri, “sendika.org” adlı internet sitesinde “**Sol Mahalleleri Nasıl Bilirsiniz?**” başlığıyla “Sol Mahalleler” adlı bir **yazı dizisi** yayınladı.

Halkevleri’nin, 14 Ağustos 2014 günü başlayan bu yazı dizisinde “Sol Mahalleler” kapsamına, İstanbul’dan Sarıgazi, Gazi ve Okmeydanı, Ankara’dan Tuzluçayır mahallesi alınmış. Sarıgazi ve Gazi mahallesini Ali Ergin Demirhan, Okmeydanı’nı Tuba Güneş, Tuzluçayır’ı Çağlar Özbilgin yazmış.

Halkevleri ideolojik güçsüzlüğünü sanal yazılarla abartarak örtmeye çalışıyor. Hayat ise yalındır ve halkımızın dediği gibi “ainesi iştir kişinin lafa bakılmaz”.

Halkevleri’nin “Sol Mahalleler Dosyası” onun siyasi cahilliğinin, küçük burjuva siyasetinin örneğidir.

Yazı dizisinin 5 bölümünün topluca verildiği 17 Ekim 2014 tarihli “sendika.org” sitesinde; 13 Ekim 2014 tarihli Tuba Güneş’in ‘Okmeydanı karıştı’ da niye karıştı? başlıklı yazısının altında “Sol Mahalleler Dosyası”nın devam edeceği yazıyordu. Ancak bu yazıyı kalem aldığımız tarihe kadar başka mahalleye yer verilmedi.

Beş bölümlük bu yazı dizisinden de bir kez daha anladık ki, Halkevleri gecekonducuların yolunu, sadece yolunu öğrenmiş. Hani şu emperyalizmin eliyle tepeden oluşturduğu için çarpık gelişen, kapitalizmin yarattığı göçle İstanbul’a gelen yoksulların barınma sorunlarını

çözdükleri gecekonducuların yollarını öğrenmiş.

1948’de büyük şehirlerde 25-30 bin, 1953’te 80 bin, 1960’ta 240 bin, 1983’te 1,5 milyon ve 2000’li yılların başlarında, 2 milyon 200 bin gibi devasa bir rakama ulaşan gecekonducuların yolunu öğrenmişler.

İçinde yaşayan yoksulların, adaletsizliği ve sömürüyü, derin çelişkileri ve gerçekleri fark etmesinler, düzeni sorgulamasınlar, hakkını aramasınlar diye yozlaştırma ve sindirme politikalarının, baskı ve terörün hiç eksik olmadığı yoksul mahallelerin yolunu öğrenmişler.

Bütün partilerin “oy deposu” olarak gördüğü, egemenlerin şehir merkezlerinden, doğası ve manzarası güzel yerlerden sürgün etme planlarının hiç bitmediği gecekonducuların yolunu öğrenmişler.

**Bilinir ki, dil düşüncenin
yani beynin ifadesidir.
Yani sorun ideolojiktir ve
bir tercihtir. Halkevleri,
Kürt milliyetçi hareketin
Halk Cephesi’ne yaptığı
saldırısı bilinçli olarak
böyle anlatmaktadır.
Olayı belirsizleştirerek,
Halk Cephesi’ne de
maletmektedir.**

Karın tokluğuna makineleri çalıştıran, kömürü çıkaran, madeni işleyen, güvenliksiz asansörlerle, iskelelerle, devasa plazalarda yasadışı çalıştırılanların yaşadığı emekçi mahallelerinin yolunu öğrenmişler.

Eğitim, sağlık, barınma, beslenme gibi insanca yaşam hakları olmayanların, ezilen ve horlananların, aşağılananların, evleri temizleyen, camları ağartanların, evine ekmek götürmek için kendi çocuğunu komşuya bırakıp zenginlerin çocuklarına bakmak zorunda kalanların, kendi evinde et pişiremeyen ama zenginlere her gün envai çeşit et yemekleri pişiren Güllüler'in, Hatceler'in yaşadığı gecekonduların yolunu öğrenmişler.

Sırça köşklerde, saraylarda, bir eli yağda bir eli balda yaşayan kan emici asalakların, "varoşlardan gelip gırtlaklarımızı kesecekler" korkusu ve kabusu olan yoksulların yaşadığı mahallelerin yolunu öğrenmişler.

Evet, halkın acıları ve sevinçleriyle, umutları ve özlemleriyle yaşadığı, Anadolu'nun zengin kültürünü, geleneğini taşıdığı gecekondu mahallelerinin yolunu geç de olsa öğrenmişler. Bunca zaman neyi beklediklerine hiç girmeyeceğiz.

Ancak bir çarpıklık var ortada.

39 ilçesi 876 mahallesi olan İstanbul'da öğrenene öğrenene, sadece, kuruluşlarına devrimcilerin önderlik ettiği ve bedeller ödenen, hala da ödenmeye devam edilen örgütlü mahallelerin yolunu öğrenmiş Halkevleri.

39 ilçe, 876 mahalleden devrimcilerin hala ulaşamadığı, örgütleyemediği pek çok mahalle, devrimciler açısından örgütlenme alanı olmasına rağmen örgütlü mahalleleri, özellikle de Cepheliler'in emek ve şehit verdiği mahalleleri seçmiş Halkevleri. İstanbul'da, onlarca ilçe, yüzlerce mahalle, milyonlarca evde yoksul halkımız yaşıyor. Tüm örgütler buralarda örgütlenebilir, örgütlenmelidir de. Devrimciliğin temelidir örgütlenme

çalışması.

Ancak bu çalışma emek gerektirir. Düşman halkın örgütlenmesini engellemek için saldırarak, tutuklayacaktır. İşte o zaman düşman saldırılarını göğüslemek gerekir. Bu da bedel ödemeyi göze almak demektir. Cephe bunu yapmıştır, hala da devam etmektedir. Halkevlerinin yolunu yeni öğrendiği mahallerde, Cephe'nin şehitleri, gazileri, tutsakları vardır. Cephe, buralarda düşmanın her tür saldırısını göğüslemiş, pek çok direniş geleneği yaratarak mahalleleri örgütlemiştir.

**Doğru ve net tanımlamak
doğal ki doğru ve net
tavır almayı da gerektirir.
Ancak geçmiş devrimci
kanı dökmekle dolu
olan Halkevleri kendi
geçmişinin muhasebesine
hiç yanaşmadığı için,
Kürt milliyetçilerinin Halk
Cephesi'ne saldırısına
da tavır almamaktadır.
Bu yüzden karşılıklı
yaşanmış bir kavga olarak
göstermektedir.**

**Reformizmin karakteridir;
pek çok kavramın, değer
ini boşaltır. Düzenicilik,
icazetçi politika dile, taktik
ve politikalara, eylem
ve sloganlara kadar her
şeye yansır. Ve reformizm
düzenin icazetini almak,
radikal soldan uzak
durduğunu göstermek için
her fırsatı değerlendirir.**

Halkevleri Yoksulların Mahallesinin Yolunu Öğrenir Ama Onları Korumak İçin Bedel Ödemeyi Göze Alamaz

Halkevleri'nin mahallelerde, reklam, gösteriş dışında halkın temel sorunlarının çözümüne dair, bir politikaları ve emekleri yoktur ama yüksek perdeden konuşmayı, ağzına geleni saymayı iyi bilir. Kendi rekabetçi, fırsatçı düşüncelerini halkın düşünceleriymiş gibi yazar da yazar. Oysa sorun kendisindedir. Kendi kaygılarını, kafasındaki düşünceleri “genel algı” diyerek genelleştirip halka mal eder ki, inandırıcı olsun.

Kürt Milliyetçileri, Oportünistler, Reformistler İstanbul'un Bu Kadar Örgütsüz Mahallesi Dururken Çalışma Yapmak İçin Niye Örgütlü Mahalleleri Seçerler? Buralarda Ne Yaparlar?

Cephe'nin örgütlü olduğu mahallelerde bir dernek veya sanat kurumu açarlar. Mahallede yaşamazlar ama mahalleye afiş asmaya, stant açmaya, başka bir derginin okuru olanlara ısrarla dergi vermeye gelirler. Bolca afiş asar, bildiri dağıtır, yazılama ve göstermelik bir iki eylem yaparlar. Polis saldırınca mahalleyi terk ederler. Ve o mahallede siyaset yaptıklarını iddia ederek kendilerinde laf söyleme hakkını görürler.

Oysa, yapılan siyaset başkalarının ödediği bedeller üzerinden yapılan siyasettir. Ödenen bedellerin sağladığı rahatlıkla gelip kurum açacaksın ama o mahalleye polis saldırdığında hiçbir şey yapmayacaksın. Bunun adı devrimcilik değildir. Bunun adı emek hırsızlığıdır. Bu hazıra konmaktır, emeğe saygısızlıktır. Ahlakı değildir. İşte Halkevlerinin yaptığı tam da budur. Bu oportünizmin, reformizmin genel karakteridir.

39 İlçesi, 876 Mahallesi Olan

İstanbul'da Halkevleri'nin Gezi, Gözlem, Araştırma İçin Sarıgazi, Gazi ve Okmeydanı'nı Seçmesi Tesadüf Değildir

“sendika.org” sitesinin “Sol mahalleler” yazı dizisi; “Aşağıdaki yazılar sol mahalleleri gerçek dinamikleriyle tasvir etmek amacıyla bir dizi gezi, gözlem, araştırma ve söyleşi sonucunda kaleme alınmıştır.” cümleleriyle başlıyor.

Ancak yayınlanan bölümlerinde, gerçeği ortaya çıkarmak için, bahsettikleri tarzda gerçeğe ulaşmak için bir inceleme ve gözlem, araştırma ve söyleşi yapıldıkları, bu nedenle de “mahallelerin gerçek dinamiklerini” doğru yazmadıkları açıkça görülüyor. Başından sonuna kadar subjektivizmle dolu, reklamcılık ve rekabetçilik ağırlıklı bir yazı dizisi olmuş.

Halkevleri'nin “Sol mahalleleri nasıl bilirsiniz?” gezisinde hem Gazi, Okmeydanı ve Sarıgazi'nin seçilmesi hem de zamanlaması tesadüf değildir.

25'i Avrupa yakasında, 14'ü Anadolu yakasında olmak üzere 39 ilçesi, 782 mahallesi olan İstanbul'da “sol mahalle” olarak tanımlanabilecek sadece bu üç mahalle mi vardır? Elbette değil. Hal-

Halkevleri burjuva politikacılığına soyunmuştur.

Reformizmin devrimci saflarda kabul edilecek bir ideolojisi yoktur.

Reformizm özünde burjuvaziden beslenir. Onun için ikiyüzlüdür.

Devrimci saflarda kabul görmek ister ama burjuvazinin değirmenine su taşır.

kevleri bu üç mahalleyi bilinçli olarak seçmiştir.

Bu üç mahalle Kürt milliyetçi hareketinin oligarşiye rüştünü ispatlamak için saldırdığı mahallelerdir.

Bu üç mahallede, Cepheliler'in, gerek kuruluşunda gerekse Halkevleri'nin tanımıyla "Sol mahalleler" olarak bilinmesinde ciddi bir emeği ve ödediği bedeller vardır.

Bu üç mahalleye AKP'nin polisi elini kolunu sallayarak giremez. Bu mahallelerde uyuşturucu fuhuş vb. yozlaştırma politikalarını istediği gibi hayata geçiremez. Çünkü önlerinde Cephe engeli var. Cepheliler'in emek ve bedelle örgütlediği, koruduğu mahallelerdir buralar.

İşte bu yüzden, Halkevleri'nin gezi, gözlem, araştırma için bu mahalleleri seçmesi tesadüf değildir.

Halkevleri'nin hazıra konduğu bu mahallelerde dernekleri vardır. Yani bu mahallelerin "sol dinamizm"ini keşfetmiştir Halkevleri!

Ankara'dan da Tuzluca'yı seçmiştir. Bilmeyen olursa diye -ki sanmıyoruz- belirtelim Ankara'nın "Sol dinamizm"i güçlü; Hüseyingazi. Batıkent, Dikmen, Yenimahalle, Demetevler ve Şantepe, Mamak, Aktepe, Beşyol, Keçiören, Yakupköy, Siteler, Yüzüncüyıl Mahallesi gibi onlarca semti, yüzlerce mahallesi vardır. Ancak Tuzluca'yı seçmesinde başka bir amaç vardır. O da Halkevleri'nin burası üzerinden kendi çalışmalarını öne çıkarmaya ihtiyaç duymasındır.

Anadolu'muzun her yeri çalışma alanıdır. Her yerinde halkımızı örgütlemek ve mücadeleyi büyütmek görevimiz vardır. Hazır mahallelere gitmek kolay olandır. Buna yazımızın içinde değineceğiz. Şimdi biz Halkevleri'nin yazı dizisinde gezdiği mahallelerimize bakalım.

Ne Nurtepe'de yaşanan HDP ile Halk Cephesi arasındaki stant kavgasıdır ne de mahallelerde "patlak veren" "gerilim"dir. Yaşanan Kürt mil-

liyetçilerinin saldırısıdır!

Halkevleri'nin ilk durağı Sarıgazi olmuş. "*Kapısında tehdit, içinde gerilim...*" başlığıyla daha baştan kafa karıştırmaya, subjektivizmle yönlendirmeye başlıyor.

İslamcı grupların Ömerli'deki bayram namazı şovunu, Kürt milliyetçi hareketinin derneğimize, insanlarımıza, mahalle halkına saldırısını "gerilim" olarak değerlendirerek mahallerde nasıl bir "inceleme, araştırma gezisi" yaptığını, bununla neyi amaçladığını ortaya koymuştur.

"İslamcı gruplar 28 Temmuz'da Sarıgazi'ye 10 km, mesafedeki Ömerli'de, IŞİD'e destek ve cihat çağrılarının yapıldığı toplu bir bayram namazı şovu sergiledi. Ertesi gün ise bu vakadan henüz bihaber olan sol mahallelerde bambaşka bir gerilim patlak vermiş yayılıyordu. Nurtepe'de HDP-Halk Cephesi arasında başlayan stant kavgası Okmeydanı ve Gazi'nin yanı sıra Sarıgazi'ye de uzandı. Sarıgazi'deki çatışma hafife alınmayacak ölçüde Alevi Kürt gerilimini de yükselten bir tonda ilerledi..."

Bu anlatım, Halkevleri'nin kafasının içini ayna gibi gösteren bir anlatımdır. Bu yüzden dedik; "*Halkevleri'nin gezisinin neyi amaçladığı daha baştan belli*"

Reformizmin özelliğidir; kavramların içini boşaltmasının yanı sıra çarpıtır da. Neden? Çünkü, işine öyle gelir. Bu zeminde kendine pay çıkarmaya çalışır.

Milliyetçiliğin gözü kördür demiştik. Reformizm görür ama faydacıdır, o yüzden gördüklerini çıkarına göre değerlendirir.

diye.

Ne Nurtepe’de yaşanan HDP ile Halk Cephesi arasındaki stand kavgasıdır, ne de mahallelerde “patlak veren” “gerilim”dir. Yaşanan Kürt milliyetçilerinin saldırısıdır.

Halkevleri’nin Nurtepe dediği yer gerçekte Çayan Mahallesi’dir. Bu dahi maksatlı bir kullanımdır. Yok saymaya dönüktür. Ancak bu yazıda bunun üzerinde durmayacağız.

Saldıran Bellidir.

Neden Saldırdığı da Bellidir.

Buna Rağmen Halkevleri

Neden “Stant Kavgası” ve

“Gerilim” Demektedir?

Çayan Mahallesi’nde HDP’liler Selahattin Demirtaş’ın seçim standını açmıştır. Halk Cepheliler de HDP’lilerle Çayan Mahallesi’nin hukuku hakkında (HDP’liler aslında bu hukuku çok iyi bilirler) konuşmak için standı gitmiştir. Ancak daha konuşma başlar başlamaz HDP’liler tarafından demir çubuklar ve sopalarla saldırıya uğramışlardır. Ardından da “Nurtepe’de cumhurbaşkanlığı seçim standımıza saldırıldı” diyerek Okmeydanı, Sarıgazi ve Gazi’de keleşler ve pompalı tüfeklerle, el yapımı bomba ve Molotoflarla, taş, sopa ve demir çubuklarla Halk Cephelilere ve kurumlarına saldırılar devam ettirilmiştir.

Milliyetçiliğin gözü kördür. Çıkmazdadır. Yaşadığı ideolojik bunalım nedeniyle dostunu düşmanını karıştırmaktadır. Dün ideolojik mücadeleye tahammülsüzlüğünü “güç benim” anlayışıyla koyduğu siyaset yasakçılığının sonucu, bu güne düzenle uzlaşmak, rüştünü ispat etmek için öldürme kastiyle saldırmıştır.

Kürt milliyetçi hareketin amacı, ABD’ye ve oligarşiye güven vermektir.

Peki Halkevleri bunu bilmez mi? Elbette bilir. Kürt milliyetçi hareketinin saldırılarının politik nedenlerine dair değerlendirmeleri farklı olabilir ancak Kürt

milliyetçilerinin saldırıları, kullandığı silahlar apaçık ortadadır. Saldırıya uğrayan ve yüzlerce yaralı olan Halk Cephesi’dir. Yani bir saldırı, bir de saldırıya uğrayan taraf vardır. Karşılıklı bir kavgaya yoktur. Halkevleri bunu bilinçli olarak saldırıyı gizliyor, saldırıya uğrayanı da saldırmış gibi gösteriyor. Özellikle ‘Stant kavgası’ ve ‘HDP-Halk Cephesi gerilimi’ şeklinde tanımlıyor.

AKP’nin medyası da böyle verdi; *“İki Grup Arasında Çatışma”* dedi. Burjuva medyadan ne farkları kaldı o zaman?

Burjuvazi *“toplumsal gerginlik”*, *“tehlikeli gerginlik”* masallarını sık kullanır. Çünkü bu kavramları, halkın meşru eylemlerine, mücadelesine gölge düşürmek için ya da faşizmin baskı ve terörünü, provokasyonlarını yumuşatmak için kullanır. Bunlar burjuvazinin baskı, sömürü ve zulme karşı ayaklanan halkın haklılığını ve eylemlerinin meşruluğunu gölgelemek, çarpıtmak için başvurduğu demagogilerdir.

Halkevleri fırsatçılık yapmaktadır. Hazır örgütlenmiş, bedelleri ödenmiş ve ödenmeye devam eden mahallelere yerleşmek de bunun bir parçasıdır. Fırsatçılık hazıra konmaktır, emek vermekten kaçmak, emeğin üzerine oturmaktır. Solun, sosyalizmi savunmanın özü ve doğası emeğe dayanır. Fırsatçılık, emeğin üzerine konmak, burjuva kültürüne ait bir düşünce ve davranış biçimidir. Kaynağını burjuva ideolojisinden alır.

Sonuçta egemenler kendi sınıf çıkarları için olayları, gerçekleri özünden saptırmak, çarpıtmak için kullanır. Peki Halkevleri neden böyle tanımlar? Öylesine mi kullanılmıştır bu tanımlar? Gerçeği bilmez mi? Örneğin; Sarıgazi, Okmeydanı ve Gazi’de bir stant sorunu olmadığı, stant açılmadığını bilmez mi?

Sarıgazi’de saldırının ne tür silahlarla yapıldığını, Kürt milliyetçilerinin derneğin içinde insanlarımıza, çevresinde halkın malını, canını düşünmeksizin nasıl vahşice, pervasızca saldırdığını izlememiş, görmemiş midir? Sanmıyoruz. Bilmediğini düşünmek saflık olacaktır. Halkevleri gelişmeleri gayet de iyi bilir. O yüzden sorun bir ifade, kavram meselesi değildir.

“Kavgaya girenler arasında politik grup taraftarlarının yanı sıra barikatın kaldırılmamasını yada çatışmanın devamını isteyen hayli geniş bir kalabalık vardı. Gençlik toplulukları hemşeriler ve akrabalar, sol grupların cezalandırma eylemlerine maruz kalmış yerel mafya uzantıları, karşı tarafta hasmı olduğunu düşünen ve bu kavga vesilesiyle hesabını görmeye çalışan alakalı alakasız bir topluluk...”(sendika.org 14 Ağustos 2014 Ali Ergin Demirhan)

Yanlış anlamayın, bu alıntı burjuva medyadan değil, “sendika.org” sitesindendir. Cephe düşmanlığı Halkevleri’nin gözlerini kör etmiştir. Öyle ki sıradan bir sokak kavgasını, çeteler arası bir kavgayı anlatıyorlar sanki. Amaç bellidir. Kafa karıştırmak, bilinç bulanıklığı yaratmak, **“Kapısında tehdit, içinde gerilim” tezini güçlendirmek.** Bu anlatım bile Halkevleri’nin nasıl bir art niyetle hareket ettiğini göstermektedir. Halkevleri, Kürt milliyetçileri hareketin Halk Cephe’sine yaptığı saldırıyı bilinçli olarak böyle tanımlamaktadır ve anlatmaktadır. Olayı belirsizleştirerek, Halk Cephe’si’ne mal etmektedir. Bu yüzden sorun bir dil-üslup sorunu değildir. Bilinir ki, dil düşüncenin yani beynin ifadesidir. Yani sorun

ideolojiktir ve tercihtir.

Doğru ve net tanımlamak doğal ki doğru ve net tavrı da almayı gerektirir. Ancak geçmişi devrimci kanı dökmekle dolu olan Halkevleri, kendi geçmişinin muhasebesine hiç yanaşmadığı için, Kürt milliyetçilerinin Halk Cephe’si’ne saldırısına da tavrı almamaktadır. Bu yüzden saldırıyı karşılıklı yaşanmış bir kavga gibi göstermektedir.

Reformizmin karakteridir; pek çok kavramın içeriğini boşaltır. Düzenicilik, icazetçi politika dile, taktik ve politikalara, eylem ve sloganlara kadar her şeye yansır. Ve reformizm düzenin icazetini almak, radikal soldan uzak durduğunu göstermek için her fırsatı değerlendirir. Bunlardan biri de düzenin hedef tahtasında olan devrimci örgüte karşı olduğunu göstermek, onu karalamaktır.

2005’te Trabzon’da linç saldırısına uğrayan TAYAD’lılar için Halkevleri’nin “Hayır biz değiliz” diye açıklama yapmaları şehit resimlerinin ve linç saldırısının görüntülerinin olduğu dövizlerinin taşınmasını istemediklerini, taşınması durumunda da saldırırlarsa TAYAD’lıların yanında olmayacaklarını söylemeleri reformizmin anlayışını gösteren tavırlardan biridir ve ibretliktir.

Kürt Milliyetçileri ve Yedeklediği Sol, Düzenle Uzlaşmalarının Önünde Engel Gördükleri

Emek vermeyen yaratılmış olanın değerini bilmez. Bedel ödemeyen sahiplenmez. Ve bu kadar rahat ve tepeden konuşur, ahkam keser. Abilik taslamanın peşinde halkevleri, büyük tespitler yaptığını sanıyor.

Cephe'yi Tasfiye Etmek İstiyorlar

Yaşananlar gayet açık ve nettir; Cephe'nin Politikaları Kürt milliyetçi hareketinin düzenle uzlaşmasının önünde engeldir. Kürt milliyetçi hareket ve yedeğindeki oportünistler bu nedenle Cephe'yi tasfiye etmeye çalışıyorlar. Emperyalizmin ve oligarşinin de amacı budur.

Halkevleri de tasfiye olmamızı, en azından çalışamaz hale gelmemizi istiyor niye?

Halk Cephesi'nin yeri ona kalacak! Halk Cephesi'nin örgütlediği, bedelini ödediğini mahalleler Halkevleri'ne kalacak. Bu burjuva politikasıdır. Halkevleri burjuva politikacılığına soyunmuştur.

Reformizmin devrimci saflarda kabul edilecek bir ideolojisi yoktur. Reformizmin özünde burjuvaziden beslenir. Onun için ikiyüzlüdür. Devrimci saflarda kabul görülmek ister ama burjuvazinin değirmenine su taşır.

Gelinen süreçte AKP'nin pervasız baskı ve terör politikalarının "akıllı" solculuğa bile tahammülü yok. Ya bana hizmet edeceksin ya da düşmanımsın diyor. Reformistlere de en geri noktayı dayatıyor. Halkevleri bu yüzden burjuvazinin dilini kullanıyor. HDP'nin çetelerle birlikte saldırısına sözde tavır alıyor ama diğer yandan yazılılarıyla Kürt milliyetçilerinin saldırısını eleştirirken Cephe'yi uygulanan sol içi şiddetin içindeymiş gibi göstermeye çalışmıştır. Bu yüzden kışkırtıcı bir dil kullanmaktadır.

"Duvarlarda çoğunlukla seçimleri boykota çağıran ya da iktidar ve ana muhalefet partisinin adaylarını eleştiren afişler ve devrimci örgütlerin imzalarından oluşan yazılamalar yer alıyor. Mahallelinin iddiası şu ki, Halk Cephesi-HDP gerilimi yaşanmasaydı Selahattin Demirtaş bu bölgede daha fazla oy alabilirdi ancak çatışma nedeniyle vazgeçenler oldu." Demek bu gerilim olmasaydı Selahattin Demirtaş bu bölgede daha fazla oy alabilirdi ancak çatışma ne-

deniyle vazgeçenler oldu. Hiç araştırdınız mı daha önceki seçimlerde durumları neymiş? Daha önce hangi düzen partileri almış? Buralardaki genel ve yerel seçim politikasını size anlatmaya gerek yok, siz pekala bilirsiniz bunları.

Hani *"mahallelinin iddiası şudur ki... genel algı şu ki..."* diye genellediğiniz durumun ifadesi; Selahattin Demirtaş'ın daha fazla oy alacağının değil aksine halkımızın seçimlerin, meclisin ne işe yaradığını yaşayarak öğrendiğinin ifadesidir. Ve Sarıgazi halkı Kürt milliyetçilerinin saldırısını görmüş, yaşamıştır. Kaldı ki bu ilk saldırısı da değildir. Kürt milliyetçileri Sarıgazi Haklar Derneği'ne daha önce de saldırmıştır. Derneği kurşunla-

Halkevleri Sarıgazi'nin taşını, toprağını, duvarını bilir mi? Bu "parlak" mahalle bedeli ödenip belli düzeyde örgütlü hale getirilmiş, Halkevleri de gelip bir dernek açmış sonra kendinde bu kadar tepeden konuşma hakkını buluyor.

Halk Cephelilerin Sarıgazi'nin her taşında, ağacında, duvarında, sokağında emeği vardır. Ve sadece o sizin gelip dernek açtığınız yerde, merkezde değil; İnönü, Atatürk, Meclis...mahallelerinde, Samandıra, Sultanbeyli, Yenidoğan...her yeri adımlar emeklerini taşıyıp halkımızı örgütlemeye çalışır Halk Cepheliler.

mıştır. Sarıgazi halkı tüm bunları bilir. Halk Cepheliler'in tavrını da, orada nasıl çalıştıklarını da iyi bilir. Bir siz bilmiyorsunuz. "Mahallelinin iddiası şu ki... genel algı şu ki..." dediğiniz şeyler sizin kafanızdakiler, sizin algılarınız. Öyle olmasını istiyorsunuz ama o sadece sizin subjektif niyetiniz.

"Sarıgazi'deki çatışma hafife alınmayacak ölçüde Alevi-Kürt gerilimini de yükselten bir tonda ilerledi. Sarıgazi Haklar Derneği'nin ardından Cemevi'ne molotof kokteyli atıldığı söylentisi hızla yayıldı.

Kendisini sürekli tehdit altında hissedenden ve kısmen de mezhepsel farklılıkların etkisi nedeniyle aralarında mesafe bulunan iki kesim, öfkelerini birbirlerine yöneltti"

"Sendika.org" sitesinde yayınlanan bu yazıların kimlere ait olduğunu bilmesek, yine "hangi burjuva kalemşör yazmış bu yazıyı?" diyeceğiz adeta.

Öncelikle Cemevi'ne molotof atıldığı bir söylenti değil gerçektir. Kürt milliyetçi hareket, Sarıgazi Haklar Derneği'ne saldırırken Cemevi'ne de molotof atılmıştır. Atanlar da bellidir.

Bu güne kadar Cemevi'ne, Aleviler'e devlet ve onun yönlendirmesindeki sivil faşistler de saldırıp katletmiştir. Buna bir de Kürt milliyetçi hareketi eklenmiştir. Derneklerimize yapılan öyle bir saldırdır ki, görenlere Maraş'ı, Sivas'ı hatırlatmıştır. Kürt milliyetçileri, Çayan, Okmeydanı, Gazi, Sarıgazi mahallelerinde saldırırken "TİTRE CEPHE APOCULAR GELİYOR, KÖKÜNÜZÜ KAZIYACAĞIZ" sloganını attılar. "PİS ALEVİLER" diye bağırıp ağza alınmayacak iğrenç küfürler ettiler. Saldıranların arasında SYKP, ESP, EMEP de vardı. Tekbir getirip silahla devrimcileri tayanlar, torbacılar, çeteler, devrimcilerin mahallelerinden kovduğu çapulcular da vardı.

Bunlar Halkevler'i bilmez mi? Elbet

de bilir. Kaldı ki biliyorsa, öğrenmesi hiç de zor değildir. Ama sorun bu değildir. Dediğimiz gibi Halkevler'i bilinçli böyle vererek Cemevi'ne yapılan saldırının, mezhepsel farklılıkların etkisiyle öfkelelerini birbirlerine yöneltmelerinin sorumlusunu Cephe gibi göstermeye çalışıyor.

Reformizin özelliğidir; kavramların

Sınıf mücadelesinde tanımlar, kullanılan kavramlar önemlidir. Örgüte, örgütlü olmaya bu kadar saldırıldığı, öcü gibi gösterilmeye ve korkutulmaya çalışıldığı bir ülkede kavramların tanımlamaların, kullanılan kelimelerin daha net olması gereklidir. Kelimeler sınıf savaşında bir silahtır.

Gidip o gençlere sorun, onlar emin olun sizden daha net tanımlar ve kavramlar kullanacaklardır. Herkes devrimcilik yapmayabilir. Fakat devrimciler değişime, değişimin gücüne inanırlar. Herkes örgütlenebilir. O gençler de örgütten, örgütlü olmaktan, örgütlü mücadeleden hiç uzak değiller. Halkevleri gelip dernek açtığı mahallenin, halkın niteliğinin, politik bilincinin farkında değil. Bu çarpık tanımlamalar ve yok sayma da bunun ürünü.

içeriğini boşaltmasının yanı sıra çarpı-
tır da. Neden? İşine öyle gelir de ondan.
Bu zeminde kendine yer açmaya ve pay
çıkarmaya çalışır. Milliyetçiliğin gözü
kördür demiştik. Reformizm de görür
ama işine geldiği gibi görür, faydacıdır.
O yüzden gördüklerini çıkarına göre
değerlendirir. Solun en genelde “sol içi
şiddet” konusunda eli devrimci kanına
bulaşmış bir tarihi vardır. Sol içi şiddetin
tarihte en büyük suçluları Devrimci Yol
ve PKK olmuştur. Bugünün Halkevçileri
de geçmişleri itibarıyla masum değildir.
Tarihleriyle hesaplaşmayanlar güç ol-
duklarında aynı yöntemle başvurmaktan
çekinmezler.

Bedel Ödemeden Hazıra Konunca Böyle Sorumsuz Olunuyor... Böyle Rahat Burjuva Kalemşörlerinin Diliyle Yazıp Çiziyorlar

Halkevleri fırsatçılık yapmaktadır.
Hazır örgütlenmiş, kurulurken bedeller
ödenmiş ve ödenmeye devam eden ma-
hallelere yerleşmek de bunun bir parça-
sıdır. Fırsatçılık hazıra konmaktır. Emek
vermekten kaçmak, emeğin üzerine kon-
mak burjuva kültürüne ait bir düşünce ve
davranış biçimidir. Kaynağını burjuva
ideolojisinden alır. O yüzden o kadar ra-
hat burjuva kalemşörlerinin diliyle yazıp
çiziyor.

“... Gençlik toplulukları, hemşehrile-
ri ve akrabaları, sol grupların cezalan-
dırma eylemlerine maruz kalmış yerel
mafya uzantıları, karşı tarafta hısım ol-
duğunu düşünen ve bir kavga vesilesiyle
hesabını görmeye çalışan alakalı alaka-
sız bir topluluk...”

Vah vah! Çok mu acıdınız, üzüldünüz
devrimcilerin cezalandırma eylemlerine
maruz kalanlara! Bedel ödeyerek kurum-
laşmayıp hazıra konunca bu kadar da so-
rumsuz olunuyor işte. Sorumsuz, çünkü
saldıran kim, saldırıya uğrayan kim bel-
lidir. Ancak Halkevleri için bunun önemi

yok. Önemli olan onun nasıl “algıladığı”.

Saldıran Kürt milliyetçileriyle be-
raber çeteler. Saldırıya uğrayan Halk
Cepheliler. Halk Cepheliler’i koruyan
sahiplenen binlerle ifade edilen halk ama
bu halkı aşağılamakta sakınca görmüyor
Halkevleri.

Emek Vermeyenler, Bedel Ödemeyenler Değer Bilmezler, Sadece Ahkam Keser, Akıl Verir, Tepeden Konuşurlar

Halkevleri ağabeylik taslama peşinde.
Büyük tespitler yaptığını sanıyor.

14 Ağustos 2014 tarihli, Ali Ergin
Demirhan imzalı “Sarıgazi’yi nasıl bilir-
siniz? yazısında; “Ayrıca Domane Sarı-
gazi, Alakarga, Destane Karaçayır gibi
bağımsız gençlik grupları da var. İçlerin-
de kimi devrimci örgütlerin sempatan-
ları olsa da, bir politik disiplinleri ya da
örgütsel aidiyetleri yok. Domane Sarıga-
zi, Zazaca “Sarıgazi’nin çocukları” de-
mek. İlk eylemi CHP’li Onur Öymen’in

**Faşizm, baskı ve
terörün yanı sıra halkı
yozlaştırarak kendi sınıfına,
kültürüne, değerlerine
yabancılaştırarak da
yönetiyor. Devlet yoksul
halkımızın yaşadığı
mahallelere, uyuşturucu,
içki, kumar, fuhuş vb.
Her türlü yozluğu,
halkı mücadeleden
uzaklaştırmak,
apolitikleştirmek için
sokuyor. Örgütlü politik
mahallelere ise çok daha
iradi, planlı ve bilinçli
sokuyor.**

Dersim Katliamı'nı olumlayan açıklamalarının ardından CHP binası önünde düzenledikleri yumurtalı protesto olmuş. Ancak devrimci örgütlerin bu parlak oluşuma ilgisi biraz aşırıya kaçınca, ne tam olarak politik bir kalıba girmişler ne de doğal gelişim seyirlerinde kalmışlar."

Gözleme, inceleme ve araştırmaya bakın!.. Sivil toplumcu kafa örgütsüzlüğe methiye düzüyor. Örgütlerin düzene muhalif örgütsüz gençliği örgütlü mücadeleye kanallandırmaya girişimini anlaşılan Halkevlerini rahatsız etmiş. O gençlik gruplarının kendilerine çekememelerinin hezeyanı içindeler.

Halkevleri Sarıgazi'nin taşını, toprağını, duvarını bilir mi? Bu "parlak oluşum" da mahalle de bedeller ödenerek bu hale getirilmiştir. Halkevleri de hazır konup, gelip bir dernek açmıştır. Sonra da tepeden konuşma hakkını bulmuştur kendinde.

Halk Cepheliler'in her taşında, ağacında, duvarında sokağında emeği vardır. Ve sadece o sizin gelip dernek açtığınız yerde, merkezde değil, İnönü, Atatürk, Meclis mahallelerinden, Samandıra, Sultanbeyli, Yenidoğan'a kadar her yerde Halk Cepheliler'in emeği vardır, her yerde halkımızı örgütlemeye çalışmıştır. Halkın her sorunuyla ilgilenmiştir. Mahalleyi uyuşturucu çetelerinden, fuhuştan tutunda baz istasyonlarına, polis terörüne, esnafı AKP'li zabıtaının terörüne kadar korumuş, savunmuştur.

Halkevleri bilmez bunları, öğrenmek zahmetine de girmez. O dernek açmış, tiyatro, müzik kursları başlatmıştır ya orası hızla devrimleşmiştir artık. Ardından bir esnaf veya halktan birini bulup konuşturdu mu, senden devrimcisin mahalleyi bilen yoktur. Biraz internet, ansiklopedi, kitap karıştırıp tarihi bilgi edinseler gerçeği görecekler aslında. Mahalleye yerleşip esnafa halka kan ağlatan tefecileri, polisten önce mahalleye bakan jandarmanın baskı ve terörüne, ardından

polis terörüne karşı nasıl mücadele yürütmüş, neler yapmış bunları görecekler. Bunları yok sayıp, sonra açtıkları dernekten ahkam kesiyorlar. Subjektivizmin, Cephe düşmanlığının hakim olduğu kafa başka birşey üretemiyor.

1990'ların ortaların da "*Fuhuş, Kumar, Alkol Sarıgazi'den Defol!*" kampanyası düzenlendiğini yaz. Ta '90'lara git ama sonrasını görme. Yakın zamana, bugüne baksaydınız yozlaşmaya karşı yürütülen mücadeleyi ve ödenen bedelleri de görürdünüz. "Uydurma delillerle" helikopterli baskınlarla tutuklanan, yüzlerce yılla yargılanan yıllarca hapsedilerde yatanlar Halk Cepheliler'i de görürdünüz.

Sarıgazi'de "sendika.org" yazarının sözünü etmediği, adını belirtmediği faaliyetleri örgütleyen bir devrimci kurum var. Ve tü bu faaliyetlerinden dolayı hala yargılanıyor Halk Cepheliler. Ha bir de o "*politik kalıba girmeyen Domane Sarıgazi*" dediğin gençlik grupları var ya... onların da mahkemeleri devam ediyor. Mahallelerine emek vermiş, mahallelerinin sorunlarına duyarsız kalmamış genç-

**Şaibe yaratarak,
adaletimizi karalamaya
çalışarak, fuhuş çetelerini,
uyuşturucu satıcılarını
sahiplenen bir duruma
düşüğünüzün farkına
varın.**

**Uyuşturucu ve fuhuş
çetelerini himaye eden
devlettir. AKP'nin polisidir.**

**Halkevleri'nin neredeyse
her cümlesi, her kelimesi
ideolojik olarak ne kadar
savrulduğunu gösterir
niteliktedir.**

ler onlar. Birebir devrimcilik yapmıyor olabilirler bu gün, ancak onlar, mahallelerine kimin emek verdiğini bilen ve kendi emeklerini de katan gençler.

“Politik bir disiplinleri ya da örgütsel aidiyetleri yok” diye tanımladığınız o gençlik grupları sizin gibi “ örgüt, örgütlenme, örgütlülük” demeye çekinmiyorlar. Başka bir isim bulup örgütlülüğü inkar edip örgütsüzlüğü kutsamıyorlar. Yaşadıkları, doğup büyüdükleri mahallenin sınıfsal gerçeğinin içinde yani yoksulluğun içinde büyüyorlar.

Ne demek “örgütsel aidiyet”? Neden “örgütlü gençler veya örgütsüz diye daha net bir tanımlama yapmazsınız? Sakın bu 12 Eylül mahkemelerinde biz örgüt değiliz, dergi çevresiyiz” anlayışının ürünü olmasın?

Sınıf mücadelesinde tanımları kullanılan kavramlar önemlidir. Örgüte, örgütlü olmaya bu kadar saldırıldığı öcü gibi gösterilmeye ve korkutulmaya çalışıldığı bir ülkede kavramların, tanımlamaların, kullanılan kelimelerin daha net olması sınıf savaşında bilinç ve silahtır.

Gidip o gençlere sorun, onlar emin olun sizden daha net tanımlar ve kavramlar kullanacaklardır. Herkes devrimcilik yapmayabilir. Kaldı ki devrimciler değişime, değişimin gücüne inanırlar. Herkes örgütlenebilir. O gençler de örgütten, örgütlü olmaktan, örgütlü mücadeleden hiç uzak değiller. Halkevleri gelip dernek açtığı mahallenin, halkın niteliğinin, politik bilincinin farkında değil. Bu çarpık tanımlamalar ve yok sayma bunun ürünü.

“11ÜS Sarıgazi, Sana KÜS” sloganıyla sulandırdığınız, içini böyle sloganlarla boşalttığınız kampanyanızın sonucuna dair bir şey yazmamışsınız. Benzer kampanyalar ve etkinlikler diğer alanlarda da sürüyor demişsiniz ama hangi alanlar, ne tür çalışmalar bunlar? Ne sonuçlar aldınız? Hiçbirine dair somut bir sonuç, kazanım göremedik. Eylem de göremedik.

Cephe’nin faaliyetlerinin, adı sanı yok. Körlüğünüz, sağırlığınız tutuyor her nedense. Ama Cephe’ye saldırıda netsiniz. O zaman gözünüz de kulağınız da açılıyor. At gözlüğüyle bakıp görmek istediğinizi, olmasını istediğinizi görüyorsunuz.

Neden Yapıldığı Gayet Açık Olan Bir Cezalandırma Eylemini Niçin “Tartışmalı Cezalandırma” Olarak İfade Eder Halkevleri?

Sol adına, solun takındığı tavır adına ibretlik bir örnektir.

Sarıgazi Halk Cephesi fuhuşa, uyuşturucuya karşı bir kampanya yürütmektedir. Mahallede uyuşturucu ve kadın pazarlayan bir kadını suçüstü yakalarlar. Kadın bu işi yeni yapmıyordu. 3 yıl önce de kendi öz yeğenini pazarlarken suçüstü yakalanmış uyarılmış ve cezalandırılmıştır. Ancak vazgeçmemiştir. Yapmaya devam etmektedir.

Mahallemizi kirleten, genç kızlarımızı fuhuş batağına çeken, gençlerimizi uyuşturucuyla zehirleyen bu ahlaksız kadın, cezalandırılarak mahalleden kovulmuştur.

Sınıflar mücadelesinde her şey çok açık ve yalındır.

Sınıflar mücadelesinde çatışma büyüdükçe saflar keskinleşir. Reformizmin, oportünizmin karmaşık, derin teorilerin arkasına saklanmasına izin vermez.

Her şey çok çıplaktır.

Her kesim sınıflar mücadelesindeki safını alır. Saflar keskinleşince reformizm burjuvaziye hizmet eder.

Ancak bu ahlaksız kadın için sol, sosyalist geçinen ESP, EMEP, BDP, İHD başta olmak üzere çeşitli kadın örgütleri, “kadın hakları ve insan hakları” savunucusu kesildiler. Cepheliler’i kınadıklarını belirten açıklamalar yaptılar.

Fuhuş, uyuşturucu, yozlaşma batağının yayıcılarından bir ahlaksız için, yozlaşmaya karşı mücadele eden Cepheliler’i kınadılar, kendilerine sol, sosyalist, devrimci diyen örgüt ve kurumlar.

Halkevleri de bu konuya “tartışmalı cezalandırma” diyerek katıldı. Neden “tartışmalı” ilan ediyor! Cephe’nin adaletini bilmez mi Halkevleri? Bilir elbette. Halk Cephesi’nin, Sarıgazi Halk Cephesi’nin açıklamaları var. Okuyup öğrenebilir, gelip sorabilir, konuşabilirdi. Hayır bunlara gerek duymaz. Halkevleri duymuş ya, nereden ne şekilde duyduğunun da önemi yoktur. İşte bir fırsat daha. Cephe’ye saldırmak, karalamak için bundan daha iyi fırsat olur mu?

Halkevleri “tartışmalı cezalandırma” diyerek şaibe yaratmaya Cephe’nin adaletine leke sürmeye çalışıyor. Yazdığı çizdiği söylediği hiçbir şeyin nedeni yok Halkevi’nin.

Siz de ESP, EMEP, BDP, İHD gibi soyut bir “kadın hakları” savunuculuğu mu yapıyorsunuz. Yoksa bu kurumlar gibi bu alçakların Sarıgazi’de kadın ve uyuşturucu satma özgürlüğünü mü savunuyorsunuz? “Kadın pazarlayanlara dokunmayın!” mı diyorsunuz? Yoksa siz de diğerleri gibi kim olduğuna ve ne yaptığını önemsemeksizin “kadına şiddete” karşı mısınız?

Çamur atarak izi kalacağını, şaibe yaratarak Cephe’yi karalayabileceğini zi mi sanıyorsunuz? Cephe’nin adaleti, mücadele anlayışı çok nettir. Tarihi tertemizdir. Düşman dahi karalayamazken, Cephe’nin adaletine dil uzatmaya, sizin gücünüz buna hiç yetmez. Had ve hukuk bilin biraz.

Sizin ne emeğiniz var Sarıgazi’ye? Somut bir kazanımınız, mahalle için, halk için, ödediğiniz bir bedel var mıdır? Aynı şekilde tarihinizde sol içi şiddetin en büyük sorumlularından biri olmasının dışında, sol içi şiddeti bitirmeye, yok etmeye dair sola bir emeğiniz var mıdır? Yoktur. Kürt milliyetçilerinin ve yordakçılarının üzerinde mi mahalleye yerleşme ye çalışıyorsunuz? Diğer sol ve HDP de buna hazırdır emin olun.

“Akıllı selimliğe”, mahallenin siyasi

Devrimciliğin temelidir örgütlenme çalışması. Ancak bu çalışma emek gerektirir. Düşman, halkın örgütlenmesini engellemek için saldırarak, tutuklayacak...O zaman düşmanın saldırılarını göğüslemek gerekir. Bu da bedel ödemek demektir. Cephe bunu yapmıştır, hala da yapmaya devam etmektedir. Cephe’nin çalışma yaptığı ve şehidinin,tutsağının olmadığı mahalle yoktur. Cephe düşmanın her tür saldırısını göğüslemiş, pek çok direniş geleneği yaratarak birçok mahalle örgütlemiştir. Peki, Kürt milliyetçileri, oportünist, reformistler İstanbul’un bu kadar örgütsüz mahallesi dururken niye örgütlü mahalleleri seçerler? Buralarda ne yaparlar?

ağabeyliğine soyunmuşsunuz anlaşılan. Çoktur sizde siyasi ağabeyliğe soyunan, onlardan öğretilmişsinizdir.

Ancak size söyleyelim; nafiye bir çabanın içindediniz. Düzene, Kürt milliyetçilerine, yordakçılara yaranırsınız. Ancak halka asla. Halkımız der ki; “Ayinesi iştir kişinin lafa bakılmaz.” Halkımızın yüzü savaşılanlara dönüktür, düzen kulvarında tam yol yürüyenlere değil. **Durun ve şöyle bir bakın halinize. Cephe düşmanlığı ne hale getiriyor sizi! Cephe düşmanlığınızın, faydacı, fırsatçı politikanızın sizi nasıl çürüttüğünü görün. Burjuva politikaları bunlar. Kendine sol, sosyalist diyenler bu yöntemlerinin yakınından dahi geçemezler.**

Sınıflar Mücadelesi Geliştikçe Saffarı Keskinleştirir ve Reformizmin, Oportünizmin Karmaşık, Derin Teorilerini Arkasına Saklanmasına İzin Vermez

Biz uyuşturucuya, fuhuşa, çetelere, her tür yozlaşmaya karşı mücadelemize devam edeceğiz. Bu emperyalizme ve faşizme karşı, yürüttüğümüz mücadeleden bağımsız değil. Bu faşizmin halkı yozlaştırmak için bilinçli bir politikasıdır. Bu işi yapanların, polisin, devletin bilgisi ve desteği olmadan yapmadığını herkes bilir.

Faşizmin baskı ve terörünün yanı sıra halkı yozlaştırarak kendi sınıfına, kültürüne, değerlerine yabancılaştırarak da yönetiyor. Devlet yoksul halkımızın yaşadığı mahallede uyuşturucu, içki, kumar, fuhuş vb. her türlü yozluğu halkı mücadeleden uzaklaştırmakla politikleştirmek için sokuyor. Örgütlü politik mahalleler ise çok daha iradi, planlı ve bilinçli soluyor. Özellikle uyuşturucuya karşı örgütsüz kesimlerin dahi kendiliğinden tepkisinin, eylemlerinin olduğu, halkın çocuklarını, ailelerini, mahallelerini uyuşturucu çetelerine karşı korumak

için nöbet tuttuğu bir gerçeklik içinde siz neye karşısınız? Neden?

Şaibe yaratarak, adaletimizi karalamaya çalışarak fuhuş çetelerini, uyuşturucu satıcılarını sahiplenilen bir duruma düştüğünüzün farkına varın.

Uyuşturucu ve fuhuş çetelerini himaye eden devlettir, AKP'nin polisidir.

Halkevleri'nin diğer mahallelerimize dair yazdığı neredeyse her cümlesi, her kelimesi ideolojik olarak ne kadar savrulduğunu gösterir niteliktedir.

Sınıflar mücadelesinde her şey çok açık ve yalındır. Sınıflar mücadelesinde çatışma büyüdükçe saflar keskinleşir. Reformizmin, oportünizmin karmaşık, derin teorilerini arkasına saklanmasına izin vermez. Her şey çıplaktır. Her kesim sınıflar mücadelesinde safını alır. Saflar keskinleşince reformizm burjuvaziye hizmet eder.

Oysa başkasının ödediği bedeller üzerinden siyaset yapıyorlar ve bunun adı devrimcilik değildir. Bunun adı emek hırsızlığıdır. Hazıra konmaktır. Bu emeğe saygısızlıktır... Ödenmiş bedellerin sağladığı rahatlıkla gelip 'sol mahallelerde' kurum açacaksın ama o mahalleye polis saldırdığında, polisin denetiminde mahalleye çeteler dadandığında, saldırdığında hiçbir şey yapmayacaksın! Opotünistlerin, reformistlerin pratiği tam da budur.

-GAZİ-

Siz Gecekonducuları Bilir misiniz?

Halkevleri gecekondu mahallelerini keşfetti. Sarıgazi'den Gazi'ye geçtiler. Neyi görmek istiyorlarsa onu görerek "algı"layarak başladı Halkevleri'nin gezisi. Daha geziye başlarken kullandıkları ifade ve tanımlar Halkevleri ahlakını ve karakterini gösteriyor.

"Pek çok devrimcinin mezarının yer aldığı mezarlık" deyip sadece Hasan Ocak'ın mezarını fark ederek başlayan bir gezi! Hasan Ocak elbette fark edilmeli. Fakat, Hasan Ocak'ın mezarının yanında Mustafa Bektaş ve Muharrem Karakuş, onun yanında Gazi Ayaklanması şehitlerinden Cepheli Sezgin Engin ve TİKB'li Zeynep Poyraz'ın mezarları var. Hepsi yan yana ve mezarlığa girer girmez sizi ilk karşılayanlar onlar oluyor. Hasan Ocak'ın dışındaki şehitleri yok saymış, görmek istememiş Halkevleri.

Şehitler nezdinde Cephe'yi yok saymış. Gazi, kahramanlar toprağı. Tüm şehitleri saymanı bekleyen yok elbette ama yan yana olup da diğerlerini yok saymanın mantığı da anlaşılır değil, ahlaki değil. "Yazıklar olsun!"

Gazi'de sadece Cephe'nin 24 Gazili şehidi var. Cephe'ye düşmanlığınızı, yok saymanızı anladık da şehitlerle alıp veremediğiniz ne? Yolunu öğrendiğiniz mahallenin birazda tarihini öğrenseydiniz, şehitlere saygısızlık etmemiş olurdu.

Halkevleri, Gazi'deki Çatışma ve Korsan Eylemlerden Niçin Rahatsız Oluyor? "Geleneksel sol mahallelere ilişkin genel algı standartlaşmış 'çatışma' ve eylem haberleriyle şekilleniyor. Örneğin Gazi Mahallesi ile ilgili 10 haberin 9'u "Gazi halkı karakola doğru yürüyüşe geçti ve çatışma başladı..." kalıbına sığabiliyor. Sanki herkesin doğuştan solcu olduğu, karakol-dernek binası-ara sokak-barikat dörtgeninde yaşayan çatışmak için bahane arayan

gerçek üstü insanların yaşadığı gerçek üstü anlatımlar ve basmakalıp çatışma haberleri günümüzün sol mahalle gerçeğini anlatmaktan çok uzak..." (sendika.org sitesi)

"Sol Mahalleleri Nasıl Bilirsiniz?" gezisinin giriş yazısı böyle başlıyor.

Gazi gezisinde de şöyle diyor;

"Mahalle halkında özellikle rutine binen korsan eylemler ve sol içi gerilimler nedeniyle olaylara karşı mesafeli bir tutum olsa da devrimci örgütlerin "olay" çıkarma potansiyelinin mahallenin ortak yaşam alanlarını koruduğunun da farkındalar. O nedenle yerine göre övüp yerine göre eleştiriyorlar."

"standartlaşmış çatışma"

"basmakalıp çatışma haberleri"

"rutine binen korsan eylemler"

"devrimci örgütlerin olay çıkarma potansiyeli"

AKP'nin yandaş medyası ve AKP

Burjuva ideolojisinden beslenen reformizm, her şeyi tahrip edebilir. Herkesin bildiği gerçekleri çarpıtabilir, puslandırabilir. Ancak kanla yazılarak halkın belleğine kazınmış bir tarihi çarpıtılabilecek yok sayabilecek bir güç yoktur. Direnmeyen çürür dedik. Halkevleri'nin yarattığı tek bir direniş geleneği yoktur. Bugün de direnmiyor. Devrim cüret ister. Cüret kararlılıktan doğar. Kararlılık bilimsel haklılık ve inançla büyür. İktidar bilinciyle pekişir.

yalakaları Akif Beki ve Negahan Alçı konuşsa tam da böyle söylerdi. Peki, Halkevleri'ne ne oluyor? Çatışmalardan, korsan eylemlerden niye bu kadar rahatsız ve tahammülsüzler?

Mahallelerimize polis ve uyuşturucu çeteleri saldırıyor, Cepheliler de mahallesini koruyor. Halkımız panzerleri kuşatıp ellerinden gözaltına alınan Cephelileri çekip alıyor. 5 yaşındaki çocuk kapıyı açık tutup Cepheli'yi korumaya çalışıyor.

Halkevci kurumlardan burunlarının ucunu dışarıya çıkarsa görecektir, halkın mahallesini nasıl koruduğunu ama çıkarmaz, çıkaramaz. Hoş Halkevleri gerçeği görmediğinden, bilmediğinden böyle yapmaz. Bilinçlidir onun yazdıkları.

Halkın mahallesini, polisten, çeteden koruma mücadelesine neden karşısınız? Sizi niye bu kadar rahatsız ediyor çatışmalar, korsanlar? Bırakın bundan faşizm rahatsız olsun.

Faşizmin saldırılarına, baskı ve terörüne, şiddetine karşı ne yapmamızı önerirsiniz? **Sizin gibi yumurta mı atalım? Yoksa yumurta festivalleri mi düzenleyelim? Zıplayalım mı? Uyarlama apolitik şarkılar mı söyleyelim? Polis barikatlarının önünde “uzun eşek” mi oynayalım? Bunlar, devrim, iktidar diye bir derdi olmayan, sadece protestoculukla yetinen “akıllı solculuk” işi. Bize göre değil...**

Adalet, Devrimci Şiddetle İfadesini Bulur. AKP Faşizminin Pervasızlığı Halkın Devrimci Şiddete Duyduğu İhtiyacı Büyütmüştür

Emekçi halklar faşizmin şiddetini her gün pervasızca yaşarken, ayaklanmada gaz bombalarıyla beyinleri sokaklara akıtılan anaların evlatlarının katilleri yargılanmazken, yargılananlara da dalga geçmesine komik cezalar verilirken, maden ocaklarında madenciler topluca

katledilirken, her gün cinayetleriyle işçiler öldürülürken, yoksulluk ve yozlaşma hızla yayılırken, halkın yaşam alanları kar uğruna tarumar edilirken halkın aradığı en temel ihtiyaç adalettir.

Halk adalet istiyor, bunun için direniyor, mahallesinde polis istemiyor, çatışıyor, yaşam alanları için nöbet tutuyor, evlatlarının katili için her gün sokaklara çıkıyor. “Adalet istiyoruz” diyor. Halkevleri ise halkın bu temel taleplerini somutladığı eylemleriyle dalga geçiyor.

AKP faşizminin pervasızlığı halkın devrimci şiddete duyduğu ihtiyacı büyütmüştür. Halkın şiddeti meşrudur, haklıdır. Halkın adalet özlemi ancak halkın devrimci şiddeti, halkın silahlanmasıyla gerçekleşir.

Halkevleri, halktan direnişi, çatışmayı, hatta korsan eylem yapmayı, silah kullanmayı öğreneceği yerde halkın direnişini burjuvaziden öğrendiği kavramlarla eleştirip mahkum etmeye çalışıyor.

Bunu kanıtlamak için de; sürekli olayların patlak verdiğini, rutine binmiş korsan eylemlere devrimci örgütlerin faaliyetlerine halkın mesafeli olduğunu yazıyor. Taraftarlarını konuşturarak; Fraksiyonların kendi başına örgütlediği işlerle halkın (ayaklanma sürecini kaste-

Sorun tam da buradadır. Cephe'nin; Mahallelerini, halkını savunma, koruma, mücadeleyi büyütmeye, düşmana sürekli darbe vurmakta somutlanan militan çizgisi ile Halkevleri'nin düzeniçi, icazetçi politika ve eylemleri arasındaki farktır. Ve bu fark gece ile gündüz gibidir.

derek) eylemleri arasında uçurum olduğunu, halkın fraksiyoner davranışlardan rahatsız olduğunu gözlemlediklerini yazıyorlar.

Halkevcilere göre; Birileri sürekli olay çıkarıyor, rutine bağlamış korsan eylemler yapıyor. Halk kendiliğinden eylem yapıyor, örgütler de gelip üzerine konuyor.

Olay ne? Kim çıkarıyor? Ne yapıyor? Bu korsanları bir düzenleyen yok mu? Ne için korsan yapılıyor? Korsanlar kime karşı yapılıyor? Her şey belirsiz. Ama tespitler de “genel algı böyle, halk rahatsız” diyecek kadar iddialı.

Halkevciler emin olsunlar, burjuva basını aratmıyorlar, haklarını teslim etmek lazım.

Halkın ve Cephe’nin Direnişi, Düşmanla Dişe Diş Mücadelesi, Sakın Sizin Statükolarınızı Sarsıyor, Uzlaşmacılığınızı Gösteriyor Olmasın!

AKP’nin katil polisine mahallede tek bir taş attınız mı, tek bir eylem örgütlediniz mi?

AKP’nin faşist terörüne, çetelerine mahalleyi kuşatmasına, gaza boğmasına, halkın üzerine saldırmasına, işyerlerini dağıtmasına, Halk Meclisi’nin konteynırını çalmasına tek bir şey demiyorsunuz, dayanışma içinde olmuyorsunuz, bir basın açıklaması bile yapmıyorsunuz ama Cephe’yi eleştirmek için aklınıza geleni yazıyorsunuz.

Halkın direnişi, düşmanla dişe diş mücadelesi sakın sizin statükolarınızı sarsıyor olmasın! Düzeniciliğinizi, uzlaşmacılığınızı gösteriyor olmasın! Aksi halde; Neyi eleştiriyorsunuz? Korsanlara, silahlı eylemlere niye karşısınız? Halkın mahallesi için direnmesinin neyine karşısınız? Yoksa bunlar “Akıllı solculuk” kapsamına girmiyor mu?

Direnış ayna gibidir, olanı da olmayana da gösterir. Turnusol gibidir, mücade-

leye niyeti olanla olmayana ayırıştırır.

Mücadele ederek tek bir hak kırıntısı dahi aldınız mı? Tarihinizde böyle bir örnek var mı? “Tavizsiz” neyin mücadelesini verdiniz siz? Devrim kaçkınlığını, düzeniciliği meşrulaştırmaktan başka ne yaptınız? Halkevleri’nin, ne geçmişte, ne bugün yarattığı tek bir direniş geleneği yoktur. Bugün de safı direniş çizgisi değildir. Defalarca söyledik yine söylüyoruz; **“Direnmeyen çürür”**. Madem dernek açmak için bizim mahallelerimizi tercih ettiniz, google devrimciliğini, internetlerde laf söylemeyi, ahkam kesmeyi bırakın da halkın içine karışın biraz. Değilse de had bilin.

Burjuva İdeolojisinden Beslenen Reformizm Her Şeyi Tahrif

**Halkımızın direnişi,
mahallerini sahiplenmesi
sizin reformistliğinizi,
pasifliğinizi açığa çıkarıyor.
Yani sosyalist maskenizi
düşürüyor.**

**Boş sözlerin, sloganların,
geri eylemlerin halkta
bir karşılık bulmadığını
gösteriyor. Ancak halk
kendisinin güvenliğini alan,
çocuklarını, kendilerini
her türlü beladan
yaşamları pahasına
koruyan, kapitalizmin
pis ve zor yaşamı içinde
yaşamlarını bir nebze de
olsa iyileştirebilenlerin,
Cepheliler olduğunu
görüyor ve Cephelilerle
kenetleniyor.**

**Edebilir,
Ancak Kanla Yazılarak Halkın
Belleğine Kazınmış Tarihi Yok
Edemezler**

Halkevleri, kendilerini rahatsız eden, statülerini bozan şeyleri anlatırken mahallede Halk Cephesi vardır. Ama yapılan faaliyetleri, kazanılmış hakları, mevzileri görmeye gelince mahallede Halk Cephesi yoktur. Ama bu haklar üzerinde tepinmeyi iyi bilirler.

Halkevleri tutarsız bir duruma düştüklerinin farkında değil. Cephe düşmanlığı Halkevleri'nin beynini dumura uğratmış olmalı ki, bu kadar çelişkili ve tutarsız olabiliyorlar.

Bir şeyi yok sayınca yok olsaydı Halkevleri bundan çok hoşnut olurdu eminiz. Ne yazık ki bu mümkün olmuyor. Diyalekteğe aykırı işte, ne yaparsınız. Ama idealizme uygun. Çünkü idealizme ait bir düşünce tarzı bu. Fakat hayat ve kavga idealizme uymuyor. Burjuva ideolojisinden beslenen reformizm her şeyi tahrif edebilir. Herkesin bildiği gerçekleri çarpıtabilir, puslandırabilir. Ancak kanla yazılarak halkın belleğine kazınmış bur tarihi çarpıtabilecek yok sayabilecek bir güç yoktur.

Devrim cüret ister, cüret kararlılıktan doğar. Kararlılık bilimsel haklılık ve inançla büyür. İktidar bilinciyle pekişir. Sorun tam da buradadır. Sorun; Cephe'nin, polis ve çetelerin saldırısına ve yozlaşmaya karşı mahalleleri savunan ve halkı koruyan, mücadeleyi büyüten, düşmana sürekli darbe vuran militan çizgisi ile Halkevleri'nin düzeniçi, icazetçi politika ve eylemleri arasındaki farktır. Ve bu fark gece ile gündüz gibidir.

**Halkımızın Direnişi,
Mahallelerini Sahiplenmesi Sizin
Reformistliğinizi, Pasifliğinizi
Açığa Çıkıyor. Yani Sosyalist
Maskenizi Düşürüyor.**

Boş sözlerin, sloganların, geri ey-

lemelerin halkta bir karşılık bulmadığını herkes kadar siz de bilirsiniz. Ancak halk kendisinin güvenliğini alan, çocuklarını, kendilerini her türlü beladan yaşamları pahasına koruyan, kapitalizmin pis ve yoz yaşamı içinde yaşamlarını bir nebze de olsa temiz tutanların, iyileştirebilenlerin, Cepheliler olduğunu görüyor ve Cephelilerle kenetleniyor.

Halk, Halk Cephesi ile Halkevleri de içinde olmak kaydıyla genelde solun mücadele anlayışı ve çizgisinin gece ile gündüz gibi farklı olduğunu görüyor.

Halkevleri, yumurta atarak, yumurta festivalleri düzenleyerek, yerinde zıplayıp apolitik uyarılama şarkılar söyleyerek, polis barikatının önünde “uzun eşek” oynayarak “polis durma çay getir” vb. sloganlarla risksiz, medyatik eylemler yapar. Otobüs, metrobüs zamlarını protesto için bariyerlerden atlama, belediyeye koşarak içeri girme gibi eylemleri

**Halkevleri, yumurta
atarak, yumurta festivalleri
düzenleyerek, yerinde
zıplayıp apolitik uyarılama
şarkılar söyleyerek,
polis barikatının önünde
“uzun eşek” oynayarak,
“polis durma çay getir”
vb. Sloganlarla risksiz
medyatik eylemler yapar.
Otobüs, metrobüs zamlarını
protesto için bariyerlerden
atlama, belediyeye koşarak
içeri girme gibi eylemleri de
medyatik eylemlerdir.
Bu sadece protestoculukla
yetinen bir eylem
anlayışdır.**

de medyatik eylemlerdir.

Bu sadece protestoculukla yetinen bir eylem anlayışıdır. Bunların görünürde bir “örgütlülük” içinde yapılıyor olmasının bir anlamı yoktur. Özünde burjuvazinin icazetinde, burjuvazinin kabul edebileceği sınırlar içinde bir muhalefet anlayışıdır. Ve temelinde de devrimcilik değil, düzeniçilik vardır. Bu eylem anlayışı ve çizgisiyle, emperyalizme ve oligarşiye “zararsız” olduğunun güvencesi verilmektedir.

Halkevleri kitlelerin ekonomik, demokratik taleplerine yönelmeli elbette. Ancak bu medyatik eylemler ve içi boşaltılmış sloganlarla olmaz. Böyle sonuç alacağını, bu talepleri kazanımla sonuçlandıracağını düşünüyorsa yanılıyor. Bunlar devrimi geliştirmez.

Devrim; ekonomik, demokratik mücadele, silahlı mücadeleyle bütünsel, silahlı mücadeleye tabii ise büyür, gelişir. Artık sadece dilinizde kalan, mirası üzerinde tepindiğiniz, şanını, prestijini kullandığımız Mahir Çayan’ın tezidir bu.

Halkevleri’nin geldiği bu çizgi. İdeolojik olarak savrulmanın sonucudur. Ve bu tür eylemler mücadeleye bir şey kazandırmaz. Aksine gençliğin dinamiklerini öldüren, gençliği yozlaştıran düzeniçine çeken bir işleve sahiptir.

**Gazi Cephedir! Gazi Umuttur!
Gazi Mahallesi Her Sokağıyla
Bizimdir**

Halkımız oturduğu binada, sokakta, işyerinde, yanı başındaki esnafla yaşadığı sorunların çözümünde karakola gitmez! Evden kaçan, uyuşturucu kullanan çocuğuna yardım için, eşlerin kavgasında, hırsızlık vb. de bize gelir. Mahallemizde bunun sayısız örneği yaşanmıştır. Bu bir güvenin sonucudur elbette.

Bir gün, bir aile çocuğunun uyuşturucu maddeyi bırakması için getirip bize teslim etti. Bu ailenin uyuşturucu kulla-

nan çocuğu bir işe gidip, işten çıkınca uyuşturucu kullanan arkadaşlarının yanına gidiyor, fakat ailesine işten sonrası için sürekli yalan söylüyor. Bu sürede onu uyuşturucuya alıştıran kız arkadaşı ve arkadaş çevresiyle zamanını geçiriyor. Annesi sürekli takip ediyor, kiminle konuştu, kimin yanına gitti, işten ne zaman çıktı vb. Bir türlü çocuğunu koparıp alamıyor o çevreden. İşte bu durumdayken çocuğunu bize getirmişti.

Bir süre işten çıkışlarda derneğe geliyor, dernekten eve götürülerek çocuğun zamanının bizimle geçmesini sağlamaya çalışırken, o bulduğu her fırsatta eski çevresine kaçmaya çalışıyordu. Ailenin ısrarı çocuklarını sürekli takip etmeleri sonucu, çocuk evden kaçır fakat bir hafta sonra bulunur. Çocukla konuşuldu, ilgilendi. Bu sefer aile dışında uyuşturucu kullanmayan yakın arkadaş vb. çevresiyle birlikte çocuğun 24 saati doldurulmaya başlandı. Ailenin çocuklarına olan sevgisi ve uyuşturucuyu bırakacağına olan güvenleri ve esas olarak bizlere olan güveni sonuç verdi. Uyuşturucu kullanan bu çocuk artık hep bizimle idi! Biz nereye gidiyorsak, ne yapıyorsak çocuk da yanısını yaptı. Çoğu zaman yalan söylediğini bildiğimiz halde, söylediklerine inandık güvendik bunu aileye de söyledik... Bir

Halkevleri’nin ideolojik savrulması sonucu geldiği nokta; sivil toplumculuktur. Sivil toplumculuk, devrimciliğin bittiği yerde başlar.

Sivil toplumcu kafa; halkın haklarını savunamadığı gibi, mahallesini savunan, koruyan halkın direnişini mahkum eder, geri çekmek için elinden geleni yapar.

süre sonra söylediği yalanlardan kendisi utanır olunca yalan söylemeyi de bıraktı.

Bu bizim insanlara güvenimiz ve insanların bize olan saygısı, sevgisi ve güveninin sonucuydu. Bu yüzden bu mahallenin delisi de, yozlaşma bataklığında olanı da, kısacası tüm halk bizimdir diyebiliyoruz.

Halkımız, insanlarımız zor günümüzde, sevinçli günümüzde de yanı başımızdadır. Belki istediğimiz oranda etkinliklere, çalışmalara katamayız onları. Korkuları, kaygıları, düzenle olan bağları etkili olur. Veya bir şekilde kimi arkadaşlarımıza küsmüş, kızmıştır. Fakat bulunduğu her yerde sahiplenir bizi. Gözümüz, kulağımızdır. Yaşanan sorunları veya bizlerin eksik-yanlış yaptığımız şeyleri bize gelip söyler halkımız.

Bu sevgisinden ve bağlılığından, vefasındandır. Sahiplenir halkımız bizleri. 7 Aralık 2006 dernek baskınında kenarda, köşede duran, bizimle kendi aralarında sorunlar yaşayanlar da dahil o an orada bulunan 7-8 yaşındaki çocuklardan 50-60 yaşındaki büyüklere kadar herkes polis baskını karşısında derneği ve Cepheliler'i sahiplenmişlerdir. Dernekte kimse yokken bir hırsız gibi derneği girmeye çalışan polise oradaki esnaf müdahale ederek sokmamıştır derneğe.

Mahallenin ufak çocukları bir taraftan polise taş atarken diğer taraftan abilerine taş taşımışlardır. Bu sahiplenme sonucunda hırsız gibi geldiği dernekten hırsız gibi gitmiştir polis... Derneğin toplanması orada bulunan halkla birlikte elbirliğiyle yapılmıştır.

Sadece polis baskınları sırasında değildir halkın sahiplenmesi. Uyuşturucu satan, içen, fuhuş yapan yerleri, kişileri halk gelip söyler. Mahallesine ve mahallesinin devrimcilerine sonuna kadar sahip çıkar Gazililer... Çünkü Gazi Cephe'dir Gazi Halktır.

Tüm bu örnekler ve daha fazlası, Gazi halkının Cephe'yi sahiplenmesine örnek-

tir!

Halkevleri'nin İdeolojik Savrulmasının Sonucu Geldiği Nokta; Sivil Toplumculuktur. Sivil Toplumculuk, Devrimciliğin Bittiği Yerde Başlar

Sivil toplumcu kafa; halkın hakların savunmadığı gibi, mahallesini savunan, koruyan halkın direnişini mahkum eder, geri çekmek için elinden geleni yapar.

Bu sivil toplumcu kafa, özünde gizlediği gerçek yüzünün, uzlaşmacı, icazetçi yüzünün açığa çıkmasının, maskesinin düşmesinin, hazımsızlığı ve hezeyanıyla Halk Cephesi'nin mahallelerdeki direnişine saldırıyor. İşte bu kafa Halk Cepheliler'in öncülüğünde hareket eden Gazi halkının, gecekondü mahallelerindeki halkın direnişini, çatışmasını küçümsüyor.

Halkevçiler her şeye “sivil toplumcu” gözlükle bakar oldular. Bireyi keşfettiler. İtiraf da edemiyorlar ama ger-

Evet siz “park temizlikçisi, bekçisi” değilsiniz. Siz zaten “temizlenmiş” yerlere gelip yerleştiniz. Fakat biz de “temizlikçisi, bekçisi “değiliz. Uyuşturucunun, fuhuşun, çetelerin sistemin ürünü olduğunu biliriz. Utanın diyeceğiz. utanmazsınız siz. Utanmak devrimci bir duygudur. Ama yazdıklarınızın hiçbirini devrimci duygularla yazmadınız. Cepheye düşmanlıkla yazdığınız için, utanma duygusu da yoktur sizde.

çek çok açıktır. Bu kafa saç kestiriyor, burjuvazinin köşe yazarlarına ödül verdiriyor. Dikmen’de yıkıma karşı mücadele eden Halk Cephe’liler’e satırlarla saldırtıp polise ihbar ettiriyor. Ev ev dolaşıp Halk Cephe’liler’i evinize almayın, onlar radikal, polisle başımız derde girer dedirtiyor.

Bununla yetinmiyor Halkevleri, Halk Cephesi’ne karşı öyle hazımsız ki, her şeyi çarpıtıyor, ifrata vardırıp kendi düşüncelerini halkın düşüncesi gibi göstermeye utanmıyor.

Halkevleri’nin bitmeyen incilerinin de bakın neler var;

Kürt milliyetçi hareketinin Çayan’da başlayıp Gazi, Okmeydanı ve Sarıgazi’deki planlı ve organize saldırılarına karşı Halkevleri ne yapmıştır? Hiçbir şey.

Halkevleri sustu. Tehlikeli bir suskunluğa büründü. Ancak sadece sussaydı, suskunluk da yanlış büyüüp meşrulaştırır derdik. En azından kendi kimliğini yitirmiş yordakçı ESP ve diğerleri gibi milliyetçilerle ve çetelerle birlikte saldırmadı derdik.

Halkevleri, Halk Cephesi’ne yönelen saldırı karşısında hiçbir tavır göstermedi, saldırıyı kınamadı. Kürt milliyetçi hareketini durdurmak için kılını kıpırdatmadı.

Kürt milliyetçi hareketin devrimcilere saldırılarına karşı çıkmayan hiçbir örgüt veya kişi “sol içi şiddet”e karşı olduğunu söyleyemez. Durum buyken “sol mahalleler” gezisi adıyla Cephe’ye açıktan saldırmak yerine burjuva yöntemleriyle saldırdı.

**Çıkarın Yüzünüzdeki Maskeyi!
Cephe’nin Yok Olmasını
İstedığınızı Biliyoruz
Utanmayın, Açıktan Savunun Kürt
Milliyetçilerini**

Halkevleri, Gazi için diyeceklerinin bir kısmını, Ayışığı, Gazi Ekin Sanat ve Halk Kütüphanesi ve HDP Sultangazi

İlçe Örgütü’nün üzerinden, bir kısmını ise direkt söylemiş.

Ayışığı’nın söylediğine bir bakalım. “Sol içi gerilimleri soruyoruz hoşnutsuz bir yüz ifadesi ile sıradan Gazili yurttaşın sözlerini aktarıyor; Eskiden devrimcilerin elinde silah varken biz güvenle yataydık. Artık merdiven boşluğuna giriyoruz.” diyor.

Ali Ergin Demirhan, HDP Sultangazi

Reformizm sınıflar mücadelesinin reddidir.

O savaş gerçeğini bilmez. Savaşın nereye varacağını da bilmez. O iktidar mücadelesinden uzaktır. Doğal ki, sınıflar mücadelesinde bir belirleyiciliği yoktur. Bu mücadelenin seyircisidir.

Sadece söyler, yazar, çizer, anlatır. Büyük büyük laflar eder. Pratiğe gelince de bol bol gerekçe üretir, demogoji yapar. Direnmemenin

teorisini üretir. Diğer yandan çokça eleştirir. Sosyalizm der, demokrasi der ama onlar için mücadele etmez. Bunları kararlılıkla istemez.

Mücadele etmediği gibi icazetçiliği, uzlaşmacılığı, direnmemesi, çatışmaktan kaçması ve direnenleri engellemesi yanlarıyla düzene hizmet eder durumdadır...

zi ilçe örgütü üyesi Mustafa Keskin'den aldığı cevabı da şöyle aktarıyor: “Seçim öncesi Nurtepe’de patlak veren HDP-Halk Cephesi çatışmasıyla ilgili olarak yaşananları provokatörlük olarak tanımlıyor ve olayların diğer mahallelere yayılmasının bireylerin, provokatörlerin işi olduğunu belirtiyor.”

Halkevleri bu anlatımlarla Sarıgazi’nin ardından Kürt Milliyetçi hareketine ikinci mesajını da vermiş oluyor. Kürt milliyetçilerinden kocaman bir aferin aldıklarından emin olabilirler.

Biz Gazi’deki saldırının boyutunu anlatmayacağız Halkevleri’ne. Çünkü bilmiyor değiller. Ama yaptıklarının ne anlama geldiğini bir kez daha hatırlatmak istiyoruz. “HDP-Halk Cephesi çatışması” demek, tasfiyeciliğin, düzenle uzlaşma politikalarının yanında olmak demektir. Çıkarın yüzünüzdeki maskeyi! Yaptığınızı açıkça Cephe düşmanlığıdır. Yok olmamızı istediğinizi zaten biliyoruz. Dürüst olun, utanmayın, açıktan savunun Kürt milliyetçilerini. Zira pratiğiniz buna hizmet ediyor.

Reformizm, Laf Ebesidir Demagojide Ustadır Oturduğu Yerden Ahkam Keser Halkevleri de Öyle Yapıyor...

Anlayıştaki sakatlığa bir bakın hele, oturduğu yerden nasıl akıl veriyor.

“Torbacılar uyuşturucu işinde en zayıf halka. Örgütler onları döverek işi çözebileceklerini sandı. Torbacılar da suçlu ama dövmek, işkence etmek, teşhir etmek doğru değil. Cezalandırmalar sonuç alıcı, caydırıcı değil. Bu insanları buraya getiren koşullar var.” diyor.

Yalan söylüyorsunuz. Hani inceleme, araştırma, gözlem, gezi yapmıştınız. Bu yalanlar mı çıktı bütün bunların sonucunda.

Torbacılar işkence yapılmıyormuş. Bir tane torbacı gösterin. Göstermezseniz yalancı, sahtekar olarak göreceğiz sizi.

İşkencede onlarca insanını şehit vermiş bir harekete, adaleti bu kadar temiz ve net olan bir harekete bunu söyletecek denli nasıl bir düşmanlıktır bu!

Halk Cephesi çetelere, torbacılara, polise karşı mücadele yürütmeseydi o mahalleye kurum açabileceğinizi, o duvarlara bir tane afiş asabileceğinizi, bırakın bunları sokaklarında gezebileceğinizi mi sanıyorsunuz? Tabii örgütlü mahalleye gelip kurum açınca, konuşmak da bu kadar kolay ve bedava oluyor.

Yüzlerce insanı tedavi eden bir te-

**Biz yozlaşmaya karşı
mücadeleyi faşizme
karşı sürdürdüğümüz
mücadelenin bir parçası
olarak ele alıyoruz.
Çünkü faşizm yozlaştırma
politikalarını halkları
kendi sınıfına ve
değerlerine yabancılaştırıp
yönetmenin etkili bir
aracı olarak uyguluyor.
Bu yüzden uyuşturucu,
fuhuş ve yozlaşmaya karşı
mücadelede bu kadar
ısrarcıyız. Ancak karşımıza
bu mücadelede bir de “sol”
çıktı. Cephe düşmanlığı
solda öyle bir noktaya
vardı ki, uyuşturucu,
fuhuş çetelerini sahiplenir
duruma geldiler.
“Sol” ve uyuşturucu, fuhuş
çeteleri!...Bu ikisi asla
biraraya gelmez. Ama oldu.
“Sol” un bu durumunu
çürüme dahi açıklayamıyor.**

davi merkezi açtık. Hasan Ferit Gedik Uyuşturucuya Karşı Savaş ve Kurtuluş Merkezi'nde yüzlerce bağımlı genç var. Tedavi görüyorlar orada. Kurtulanlar var. Gazeteciler duydu, röportaj yaptı, destek olalım bu mücadeleye diye yazdılar. Ama bir siz duymadınız, bilmiyorsunuz öyle mi!

“Onlara ne sunduk. Önce bataklığı kurutmak lazım. Sistemi alaşağı etmeliyiz. Park temizlikçisi, bekçisi değiliz ki”- diyorsunuz.

Haydi kurutun bataklığı o zaman. Biz engellemeyiz sizi, sistemi alaşağı edin. Biz, sizin gibi yapmayız, emeğinizin üzerine oturmayız, köstek olmayız, yalan yanlış yazıp çizmeyiz, hatta destek oluru-

Söylemeden de geçmeyelim, evet siz “park temizlikçisi, bekçisi” değilsiniz. Siz zaten “temizlenmiş” yerlere gelip yerleştiniz. Fakat biz de “park temizlikçisi ve bekçisi” değiliz. Uyuşturucunun, fuhuşun, çetelerin sistemin ürünü olduğunu biliriz.

Teşhir niye doğru değil izah edin bize. **Cezalandırmalar sonuç alıcı ve caydırıcı değil öyle mi?** Hiç değilse nankör olmayın... Mahallede bu işi yapanların neden azaldığını, o mahallede nasıl rahat yürüdüğünüzü, kurumunuzun nasıl hala açık durabildiğini bir düşünün isterseniz. Kaldı ki nerede okudunuz, duyduunuz; sadece cezalandırmanın yeterli olacağını. Hiçbir yerden tabi. Kendinizi haklı çıkarmak için uyduruyorsunuz.

Siz Demagoji Yapmaya, Çarpıtmaya, Yok Saymaya Devam Edin!

Savaş Gerçeği, Düşman Saldırıları Yüzlerdeki Tüm Maskeleri Düşürüyor

Bir düşünün isterseniz... Hasan Ferit Gedik'i kim katletti? Gökhan Aktaş'ı ölümcül yaralayan kimdi? Çetelerin hamisi kim? Bunları bilir misiniz? Gerçi sizin ilgi alanınıza bu mücadelenin gir-

mediğini biliyoruz fakat kendinizi düşürdüğünüz gülünç duruma üzülüyoruz.

Bari kendinizle çelişmeyin. Sizin yazınızda var “Bir adam polise gidiyor, buradaki polisler ‘Terörle mücadele’ polisleri, uyuşturucu işini şikâyet ediyor. Polis ‘Biz uyuşturucu işiyle uğraşmıyoruz, örgüte gidin diyor.’”

Polis örgütü adıyla söyleseydi ve bir siz olsaydınız nasıl da allayıp pullayarak anlatırdınız bu örneği zaten polis örgüte gönderiyor doğru. Çocuğunu karakola götüren aileyi geri gönderiyor polis. Aşagıda tedavi merkezi var, orası kurtarır çocuğunu diyor.

Sormadan edemeyeceğiz, kurumunuz var ama siz Gazi’de mi yaşıyorsunuz? Çıkın biraz dolaşın mahallede, siz yine görmezden gelir, gördükle-

Cephe ilkesiz ve şekilsiz birliklerde yer almaz. Kaldı ki sol sudan sorunları birlikleri parçalamanın gerekçesi haline getirmişken bile, birlikleri korumak, yaşatmak için çabalamıştır. İlkesel düzeydeki ayrılıklarda ise tavizsizdir.

Ancak solun tarihi ilkesiz, şekilsiz birliklerle doludur. Sol “Ne olursa olsun, nasıl olursa olsun” deyip kurulan, ömrü fazla olmayıp hızla dağılan ve niye dağıldığı açıklanmayan o kadar çok birlik kurmuştur ki, solun tarihi adeta “ölü birlikler mezarlığına” dönmüştür.

rinizi çarpıtırız ama çıkın yinede. Gerçeklerin çarpıcılığı belki sizi biraz kendinize getirir. Böylece çelişki ve tutarsızlıklarınızla kendi ayağınıza sık-maktan, elekle su taşımaya çalışmak-tan kurtulursunuz.

Siz ne kadar demagoji yaparsanız ya-pın, çarpıtmaya, yok saymaya da devam edin, savaş gerçeği, düşmanın saldırıla-rı, devrimin gelişme seyri tüm maskeleri düşürüyor ve gerçek yüzleri açığa çık-a-rıyor. **Biz, AKP'nin faşist polisine, çe-telerine, mafyalarına rahat yüzü ver-meyeceğiz. Mahallelerimizden kovana kadar mücadele edeceğiz. Halkımızı, özellikle genç kızlarımızı, delikanlı-larımızı, uyuşturucu batağına çekmele-rine izin vermeyeceğiz. Bu iktidarı ala-na dek sürecek bir mücadele. Çünkü uyuşturucunun kaynağı düzendir ve beslendiği kaynaklardan biridir aynı zamanda.**

Düzen halkın, özellikle de gençlerin uyuşturucu kullanarak kendini zehirlen-mesini istiyor. Çünkü halk o zaman dü-zen için zararsız hale gelir. Bunun için ör-gütlü mahallelere daha çok yöneliyorlar. Örgütlü mahallelere uyuşturucuyu polis korumasında sokuyorlar. Amaç örgütlü-lüğü dağıtmaktır. Bu yüzden; Cephe'nin uyuşturucuya, fuhuşa, çetelere karşı mü-cadelesi AKP faşizmini rahatsız ediyor. Bunun için bu kadar azgınca saldırıyor.

Reformizm, hem emperyalizmin ve oligarşinin bu politikasını göremiyor hem de bu durum için bir şey yapmıyor. Bu da yetmiyor yapana da saldırıyor.

Reformizm sınıflar mücadelesinin reddidir. O savaş gerçeğini bilmez. Sa-vaşın nereye varacağını da bilmez. O iktidar mücadelesinden uzaktır. Doğal ki, sınıflar mücadelesinde bir belirleyi-ciliği yoktur. Bu mücadelenin seyircisi-dir. Sadece söyler. Yazar, çizer anlatır. Büyük büyük laflar eder. Pratiğe gelince de bol bol gerekçe üretir, demagoji ya-par. Direnmemenin teorisini üretir. Di-ğer yandan çokça eleştirir. "Sosyalizm"

der, "demokrasi" der ama onlar için mü-cadele etmez. Mücadele etmediği gibi icazetçiliği, uzlaşmacılığı, direnmemesi, çatışmaktan kaçması ve direnenleri en-gellemesi yanlarıyla düzene hizmet eder.

Halkevçiler Mangalda Kül Bırakmıyor Ama Halkımız "Aiyenesi İştir Kişinin, Lafa Bakılmaz" Diyor

Halkevleri, haline de bakmaz. Biz ki-miz, geçmişimiz ne? Şimdi durduğumuz yer neresi? demezler. Bolca konuşurlar. Hayal dünyalarındaki düşünceleri, olma-sını istediklerini halkın düşüncesiymiş gibi verirler. Bu arada kendilerini de dev aynasında görürler.

Lenin derki; *"Partiler kendileri için ne dedikleriyle değil eylemleriyle tanın-lanır."*

Halkevçilerin eylemlerine bir baka-lım: "Maganda mekanı" bir parkı uya-rılarla, pek gerileme yol açmadan te-mizlemiş ve ailelerin uğrak yeri haline dönüştürmüşler. 3000 Alevi çocuğunun İmam Hatip'e yazdırılma sorununu çöz-müşler. "Maganda"lardan kurtardıkları parkı belediye benzin istasyonu yap-a-cakmış. Halkevçiler toplantılar yapıp belediyeye görüşmüşler. Belediye baş-kanı oyalamaya kalkınca *"Bir dahaki sefere gelişimimiz farklı olur"* demişler. Bir daha gittiler mi, gittilerse belediye-yi yumurtaya mı tuttular, ya da hoplaya, zıplaya gidip önünde "uzun eşek" mi oy-nadılar bilmiyoruz. Ama büyük işler ba-şardıkları kesin!

Mahallede bu kadar gezen Halkevleri, Halk Cephesi'nin temsilcileriyle görüş-mek için iki kez derneğe gittiklerini ama bir türlü yetkili biriyle görüşemediklerini yazıyorlar

Ne diyelim, Gazi'nin dört tarafı Halk Cephesi'nin kurumlarıyla dolu, elini atsa bir Halk Cephesi'yle rastlarlar ama onlar bulamamış. Niyet, amaç başka olunca göz görmezmiş. Doğaldır ki; niyet Halk

Cephesi'ni mahkum etmek olunca kimse bulunamaz. Bunlar ucuz bahaneler. Kimseyi inandıramazlar. İsteselerdi pekala onlarca Halk Cephesi bulurlardı.

Cephe Düşmanlığı Solda Öyle Bir Noktaya Vardı ki, Uyuşturucu, Fuhuş Çetelerini Sahiplenir Duruma Geldiler

Halkevleri; *“Halk Cephesi, mahalledeki en köklü ve etkili gruplardan biri. Ne var ki devrimci grupların ortak platformlarına mesafeli durması, tek başına hareket etme eğilimi ve diğer gruplarla yaşadığı gerilimler nedeniyle görece yalıtık bir konumda. Bir yanda yabana atılmayacak mücadele geleneği bir yanda yeni hareketlerle olumlu bir ilişki kurmasını güçleştiren söylemi ve eylem tarzı ile solun geri kalanının ne kayıtsız kalabileceği ne de suçlayıp izole ederek kurtulabileceği bir realiteyi ifade ediyor.”*

Diyerek, zorlansa da, lafı döndürüp dolaştırırsa da, yine eleştirilere bürse de gerçeği itiraf etmek zorunda kalıyor.

Biz yozlaşmaya karşı mücadeleyi, faşizme karşı sürdürdüğümüz mücadelenin bir parçası olarak ele alıyoruz. Çünkü faşizm, yozlaştırma politikalarını halkları kendi sınıfına ve değerlerine yabancılaştırarak, yönetmenin etkili bir aracı olarak uyguluyor. Bu yüzden uyuşturucu, fuhuş ve yozlaşmaya karşı mücadelede bu kadar ısrarcıyız. Ancak karşımıza bu mücadelede bir de “sol” çıktı. Cephe düşmanlığı solda öyle bir noktaya vardı ki, uyuşturucu, fuhuş çetelerini sahiplenir duruma geldiler.

“Sol” ve uyuşturucu, fuhuş çeteleri! Bu ikisi asla biraraya gelmez. Ama oldu. “Sol”un bu durumunu çürüme dahi ifade etmiyor. Halkevleri kalkmış ortak platformlara mesafeli durduğumuzu, tek başımıza hareket etme eğilimi taşıdığımızı söylüyor. “Sol” sol olma özelliklerini büyük oranda yitirmişken, Cephe düşmanlığıyla uyuş-

turucu ve kadın satanları destekler durumdayken nasıl bir ortaklıktan bahsediyor Halkevleri.

Halkevleri, Halk Cephesi'ne “tek başına hareket etme eğilimi”eleştirisini getireceğine, çürüme tanımının bile hafif kalacağı bu yaklaşımı gösteren solu eleştirmeli ve dönüp kendilerine bakmalıdır.

Hangi platformlardan bahsediliyor?

Gazi, Ümraniye Ayaklanması Şehitleri'nin anmasından mı?

Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu'ndan veya dağıtmayı başardıktan sonra ardından kurulan Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu'ndan mı?

Demokratik Yapılar Arası Diyalog ve Çözüm Platformu mu?

Devrimci 1 Mayıs ve Devrimci 8 Mart platformlarından mı?

Güler Zere ile başlayıp Hasta Tut-saklar Serbest Bırakılsın Platformu'ndan mı?

Tecrite Karşı Mücadele Platformu'ndan mı bahsediyorsunuz?

Bu saydığımız birliklerin tamamının kurulmasında ve yaşatılmasında Cephe belirleyici olmuştur. Ve fakat çok çaba göstermemize rağmen solun bu birlikleri parçalamasını engelleyemedik. Engellere yemedik de.

Cephe ilkesiz ve şekilsiz birliklerde yer almaz. Kaldı ki sol sudan sorunları birlikleri parçalamanın gerekçesi haline getirmişken bile, birlikleri korumak, yaşatmak için çabalamıştır. İlkesel düzeydeki ayrılıklarda ise tavizsizdir.

Ancak solun tarihi ilkesiz, şekilsiz birliklerle doludur. Sol *“Ne olursa olsun, nasıl olursa olsun”* deyip kurulan, ömrü fazla olmayıp hızla dağılan ve niye dağıldığı açıklanmayan o kadar çok birlik kurmuştur ki, solun tarihi adeta “ölü birlikler mezarlığına” dönmüştür.

Bu pratiğin kaynağında, birlikleri iktidar hedefiyle ele almamak vardır.

Bu pratiğin kaynağında, birliklerle

halkların mücadelesini yükseltip, halkın örgütlenmesi hedefi yoktur.

Bu pratiğin kaynağında, grupçuluk vardır.

Sol emek harcamadan, sorumluluk üstlenmeden, kendi reklamını yapmak için, rekabetçi, dar grupçu anlayışıyla birlikler kurmuştur. Ancak horozu çok olan çöplüğün sabahı geç olurmuş. Grupçuluk ve rekabetçilik anlayışıyla kurulan birlikler mücadeleyi geliştirmediği gibi kitleler üzerinde de bir etkisi olmuyor. Nitekim böyle de olmuştur.

Sorun, Halk Cephesi'nin ne "mesafeli durması"nda ne de "tek başına hareket etme eğilimi"nde olmasındadır. O "**ya-bana atılmayacak mücadele geleneği**" diye tanımlamak zorunda kaldığınız tarih nasıl oluştu sanıyorsunuz? İlkeli ve tutarlı olmakla. Halklarımıza karşı duyduğumuz büyük sorumlulukla, emperyalizme ve işbirlikçilerine olan büyük öfke ve kinimizle oluştu o gelenek. Biz sorumluluğumuzun ve savaş gerçeğinin ciddiyetinin bilincindeyiz. Bu yüzden ilkeli, tutarlı, dostluğun hakkını da verecek birliklerden yanayız.

Kimdir Bu "Olumlu İlişki Kurmasını Güçleştiren" Dedğiniz Yeni Hareketler?

LGBTİ' mi? Solun Hasta Tutsaklar Platformunu dağıtarak, hasta tutsakları faşizmin eline bırakmasına yol açanlar mı? Eşcinsellerin platform yönetimine soldan aldığı güçle girme tartışmalarında aldığımız tavırdan söz ediyorsunuz anlaşılan. Açık konuşun... Çürümeyi, bozulmayı reddediyoruz. Bunları Halk Cephesi'ne bulaştırmayacaksınız.

Halkevleri de bilir peşpeşe sıraladığı şeylerin öyle olmadığını ama çamur at izi kalsın misali saymıştır. İşte sizi çok daha yakın bir süreçten örnek; Özgür Gelecek Dergisi'nin 7-13 Ağustos sayısında Yeni Demokrat Kadın imzalı yazısında Halk

Cephesi'ne söyledikleri çok somut ve çarpıcıdır.

"Halk Cephesi, bu şiddetine son vermediği sürece kadın ve LGBTİ kurumların hedefine oturacağını ve devrimci kesimler arasında yer alamacağını fark etmek zorundadır. Bulunduğumuz alanlarda erkek şiddetinin bu devrimci maskeli haline karşıda mücadele edecek ve bu şiddeti sokak ayağı dahil olmak üzere çeşitli mücadele yöntemleriyle teşhir edeceğiz! Çünkü bizler aynı zamanda devrimciliğin kadınların sömürülmesinin, şiddete uğramasının, katledilmesinin gerekçesi olan, "ahlak bekçiliğine" paravan yapılmasına da karşıyız ve buna izin vermeyeceğiz.

"Sol" ve "devrimci" olduğunu iddia eden bir yapı, kendi yeğenini, yanı başındaki komşusunun kızını, genç kızlarımızı ve kadınlarımızı pazarlayan, uyuşturucu satan bir ahlaksızı sadece "kadın" diye sahipleniyor. Yaptığı açıklamadaki düşkünlüğe, rezillliğe bakın!

Halkevleri, Kürt Milliyetçilerinin Kuyruğundan Ayrılmayan Sola Akıl Veriyor, "Kurtulmak Gerek" Diyor

Solun geldiği durum ortadadır. Hangi devrimcilikten bahsediyor Halkevleri? Halkevleri solun avukatlığına, ağabeyliğine soyunmuş anlaşılan.

Cephe'yi tasfiye etmenin yollarını arıyorlar ama başaramıyorlar. Halk Cephesi'ni tecrit edeceklermiş! Halkevleri de izole ederek kurtulmaktan bahsediyor. Halk Cephesi'nden kurtulunca ne geçecek elinize?

Hepiniz elinizden geleni ardınıza koymayın. Hatta size yeni bir birlik öneriyoruz. "Halk Cephesi'ni tecrit ve izole etme birliği" de deyin ki adına, düşman da size daha başında destek olsun. Halk Cephesi yok olursa, düşmandan çok siz sevinirsiniz.

Yalnız burjuvazinin, yoz, çürümüş

düşüncelerini taşıyarak, Kürt milliyetçi hareketin, gölgesine sığınarak, düzenin icazetinde “güvenli” sularda kulaç atarak Cephe’yi yok edemezsiniz, ancak ve ancak kendi sonunuzu hızlandırırsınız.

Hatırlatırız; Cephe’yi tecrit etmek, Cephe’yle ilişki kesmek, izole ederek kurtulmayı düşünmek demek, Cephe’yle yollarınızı ayırmak, düzene yaklaşmak demektir.

Devrim iddiasını taşıyan halkların mücadelesini büyütmek isteyen hiçbir hareket Halk Cephesi’ne tavır alarak, ilişki keserek, kurtulmayı düşünerek yapamaz bunu.

Halkevleri’nin yok saydığı, kurtulmak istediği mücadele tarihimiz, ödediğimiz bedeller, şehitlerimizdir. Halkevleri’nin de itiraf etmek zorunda kaldığı “yabana atılmayacak mücadele tarihi”miz uzlaşmaz kimliğimiz ve gücümüz karşısında çaresizler. Bu solun bizi yok sayarak hareket edemediğinin de itirafıdır.

“... izole ederek kurtulamayacağı bir realiteyi gösteriyor” derken Halkevleri kendi gerçeğini gösteriyor aslında. Başarısızlıklarının nedeni köklü bir hareket ve bir halk hareketi olmamızdır.

OKMEYDANI

Gençlerimiz Faşizmin

Baskı ve Şiddeti Karşısında

Erken Büyüyüp Politikleşiyorlar.

Siz Bunu Bilmez

Anlayamazsınız!

Halkevleri, Okmeydanı gezisine başlarken yeterince gülünç duruma düşürmüş kendisini. “Biz dergi çevresiyiz”i ispatlayana kadar uzun yıllar geçmesi gerektiği için Halkevleri ülkede solun yükselmesini, Okmeydanı’nda görünür olmasını 90’lı yıllardan başlatıyor. Genelleyeceğinize “biz başımızı gömdüğümüz kumdan, saklanıp sindiğimiz kuytudan ancak çıkabildik” desenize. Böyle deseniz, sizin için doğru olur. Ne zaman

ki hapisanelerde, dışarıda ülkenin her yerinde bedel ödendi, yeniden hak alma mücadelesi yükseldi. Halkevleri de rahatladı ve ortada görünür oldu.

Hazıra konmak Halkevleri’nin tarihinde var. Mahirler’in mirasını da öyle kullanmaya kalkmadınız mı? Neyse ki Cepheliler var, buna asla izin vermeyeceğini biliyorsunuz sonuçta.

Halkevleri mahalleleri ne bilir demiştik. Haklıydık. Bakın Okmeydanı’nın “köşebaşı gençliğine” ne diyor?

“... gençler, içenleri uyurarak ikna ederek, örgütleyerek uyuşturucu ve çetelerle mücadele edilmesi gerektiğini düşünüyor. Örneğin “köşe başı gençliği” diye anılan işsiz gençler kimi mahallelerce “serseri” diye anılıyor. Ama kendileri de hırsızlık yaptıkları ve uyuşturucu kullandıkları halde dışarıdan gelen hırsız ya da satıcılara müdahale edip, kendi deyimleriyle “asayiş” sağlıyor.”

Halkevleri eğer mahalleyi, halkı, gençliğini tanısaydı böyle tanımlamazdı. Okmeydanı “köşebaşı gençliği” mahallede doğup büyüyen gençler, uyuşturucu kullanıp hırsızlık yapmazlar. Kendi arkadaşlarından yani mahalle gençlerinden alışanları da kurtarmaya çalışırlar. Düzenlenenden etkilenen, serserilik yapan, başı boş gezen gençlerin ilk etkilendikleri gruptur. Köşebaşları mahalle gençlerinin biraraya geldikleri, arkadaşlarını eğittikleri, mahalleye giren çeteleri, hırsızları, polisi gözlemledikleri, organize oldukları yerlerdir. Kimine kendileri müdahale eder, kimine de haber verirler. Okmeydanı “Köşe başı gençliği” bağrından çok devrimci çıkarmıştır. Berkin “köşebaşı gençliği”nin içinde büyümüştür.

Tuba Güneş, Okmeydanı’nı anlattığı, 13 Ekim 2014 tarihli yazısında, kasıtlı olarak; “Ne için eylem yaptınız, bilmeden gittiğiniz oluyor mu? diye soruyor gençlere. “Düşman belli. Polis saldırıyor mahalleyi savunmak için hepimiz oradayız, konu ne olursa olsun” cevabı alıyor. “Sosyal aktivite

olarak ne yapıyorsunuz?” diye soruyor: “Çatışma sporu” diyorlar. Aldığı cevaplardan utanıp böyle sorular sorduğu için gençlerimizden özür dilemesi gerekir ama bu duyarlılıktan ve hassasiyetten eser yok. O serseri dedikleriniz size had-dinizi bildiriyor aslında. Ama anlamıyorsunuz.

Okmeydanı’nda Cephe’nin direniş kültürünün yarattığı ortamda büyümek bu işte. Halk nezdinde düşman net. Gençlerimiz faşizmin baskı ve şiddeti karşısında erken büyüüp politiklaşıyorlar. Siz bunu bilmez anlamazsınız. Arasanız mahalleye polisin hırsızlık gibi durumlarda bile istediği gibi rahatça girememesinin nedeninin Cephe’nin ve gençlerin olduğunu bilirdiniz.

Gencimiz gayet net ve sınıfsal bir cevap vermemiş aynı zamanda ders vermiş; “DÜŞMAN BELLİ” Halkevleri’nin anlaması gereken işte bu “düşman belli” mesajdır.

Sinema, tiyatro, konser izleyip izleyemedikleri sorularak Halkevlerinin reklamı yapılmaya kalkışılıyor. Fakat orası Okmeydanı. Konuştuğu genç Halkevi’nin duymayı isteyeceği cevabı verecek bir genç değil. “Köşe başı” gençlerindendir. Biri “O işleri Halkevi hallediyor.” derken diğeri de “*Ama işte onlar pratikte yok*” diyor. Ama herşeyi anlayan Tuba Güneş gençlerin “Pratikte yoklar” derken “pratik”i ne anlamda kullandığını anlayamıyor!

Kandırma, Yok Sayma, Hazıra Konma Burjuva Siyasetidir

Halkevleri Cephe’yi yok saymaya kararlıdır. Diğer kurumları göze sokar gibi öne çıkarmış, her fırsatta övmüşler. Kendi yaptıklarını abartarak anlatmışlar. Hedef ise Cephe’yi karalamak, kötülemek, hatta suçlamaktır. Bu kararlılığı düşmana karşı gösterseydi Halkevleri, mücadele için çok daha hayırlı sonuçlar çıkardı eminiz.

Sadece Gazi’de değil, gezdiği mahallerin tamamında Cephe’yi yok saydı Halkevi. Halk Cephesi’nin yaptıklarını da adını kullanmamak için “devrimciler” diye vererek genelleştirdi. Gençlik alanında da yaptı aynısını. Liseli DEV-GENÇ Soma katliamının ve Berkin’in hesabını sormak ve katillerinin yargılanması için ülke genelinde güçlü bir boykot örgütledi. Halkevleri Halkın Sesi gazetesinde eylemi isimsiz verdi. Yani boykotu örgütleyenler yok. Eylemi kendiliğinden örgütlenmiş gibi yansıtılar. Yine, DİH Kazova’da bir ilk yarattığında da aynı tavrı izlediler. Kısacası Halkevleri, Halk Cephesi’ne sansür uyguluyor, yok sayıyor. Aynısını AKP iktidarı da yapıyor. Farkınız ne?

Halkevçiler Kürt milliyetçilerinin daha önceki saldırısına da, son saldırıya da tanıktır. Tanıklık sorumluluk yükler. En sıradan insan dahi tanık olduğu bir yanılsa müdahale eder, doğruyu savunur. Halkevleri doğruyu savunma konusunda bu en sıradan insan tavrını dahi göstermemiştir.

Kürt milliyetçi hareketi ve çeteler Okmeydanı’nda kurumlarımızı tek tek gezerek tehditler savurdular. “Okmeydanı”, “Biji Serok Apo” sloganlarıyla Haklar ve Özgürlükler Derneği ve Gençlik Federasyonu’nun önüne gelip “Cephe dışarı” diye sürekli bağırdılar. Amaçları provokasyon yaratmaktı. Aynı sloganlarla Sibel Yalçın Parkı’na yürüdüler.

Hani sizin “Aslında insanlar “-Sibel Yalçın demiyor, Fatma Girik Parkı” diyor demeye getirdiğiniz parka yürüdüler. Kürt milliyetçileri ve çeteler, şehit adını taşıyan parktaki çay ocağının camlarını kırıp molotoflayarak yaktılar. Okmeydanı’ndaki Halk Cepheliler tüm bunlara rağmen provokasyona gelmediler. Daha önce de kaç kez saldırıya uğramışlar ama kendilerini savunmanın dışında bir şey yapmamış, tertemiz tarihlerine leke sürmemişlerdir.

Reformizm ve oportünizm, ezilen

halklardan değil, özünde burjuva ideolojisinden beslenir. Bu yüzden ideolojik olarak güçsüzdür. İdeolojik güçsüzlük, politika ve taktiklerde de güçsüzlüğü getirir. Güçsüzlük uzlaşma yolunu hızlandırır. Faşizmin baskı ve şiddeti karşısında ise var olan kimi devrimci özellikler yerini hızla rekabetçiliğe, devrimci olmayan düşünce, söylem, yol ve yöntemlere bırakır. “Benim önüme kimse geçmesin, bana zarar gelmesin” düşünceleri bunun sonucudur. Bu bencilliktir. Bencillik burjuva ideolojisine aittir ve kapitalizmi simgeler. Bencilliğin örgütlü hali ise GRUÇULUKTUR.

Türkiye devrim tarihinde grupçuluğun verdiği zarar o kadar çoktur ki, “sol içi şiddet” bunların başında gelenlerindendir. Grupçuluk, grupsal çıkarlar, Kürt milliyetçilerine, oportünist ve reformistlere devrimci kanı döktürmüştür.

Halk Cephesi’nin Kendi Emeği ve Çabasıyla Bedeller Ödeyerek Büyüyüp Gelişmesi, Güçlenmesi Halkevleri’ni ve Genelde Solu Neden Rahatsız Ediyor?

Halk Cephesi duyulmayınca sizin elinize ne geçecek?

Halk Cephesi’nin yok olması devrimin çıkarına olmayacağına göre size ne kazandıracak? Halk Cephesi’nin kitlesinin size kayacağını mı düşünüyorsunuz?

Kitlelerin akın akın saflarımıza geleceğini mi sanıyorsunuz?

Acı ama çok açıktır, halkımız sizin yüzünüze bakmaz. Bu kafa yapınız ve pratiğinizle halka hiçbir şey veremezsiniz. Çünkü o kafa yapısında ve pratikte sosyalizm anlayışı değil maskelenmiş burjuva ideolojisi vardır. Halk bunu ayırt eder. Sol olmanın temel taşları vardır. Sizin kaybettiğiniz bu temel köşe taşlarıdır. Ya bunu yeniden kazanmaya çalışacaksınız ya da sınıf savaşı gerçeği sizi bir yere yerleştirecektir.

Halkevleri’nin yok olmamızı istemesinin temelinde yatan, reformizm ile devrimcilik ayrışmasının yaşanmasıdır. 90’lar dan bu güne daha şiddetli ve keskin yaşanan bir ayrışmadır bu. 90’lı yıllarda, Yeni Dünya Düzeni ile emperyalizmin küreselleşme politikaları ve demagojileri, silahlı mücadele yürüten pek çok örgütün barış, uzlaşma diyerek emperyalizm ve oligarşiyle masaya oturması bir dönemeç olmuştur. Bu süreçteki tavır, her hareket için sonrasının nasıl gelişeceğini de göstergesiydi. İdeolojik olarak sağlam durmayanlar bu süreçte ciddi bir savrulma yaşamıştır.

ANKARA - TUZLU ÇAYIR Halkevçiler, Küçük Burjuvanın Ruh Haliyle Bir Uçtan Bir Uca Savruluyor

Bazen Halkı Beğenmiyor Bazen de Gerçek Dışı Misyenlar Yüklüyor

“Sol Mahalleler” başlığıyla ele alınan yazı dizisinde yer alan mahallelerden biri de, devrimcilerin, demokratların, yoksulların ağırlıkta olduğu Tuzluçayır.

Sarıgazi, Gazi, Okmeydanı birer bölümde anlatılırken, Tuzluçayır, 13 Eylül 2014 ve 30 Eylül 2014 tarihlerinde Çağlar Özbilgin imzasıyla iki bölüm halinde ele alınmış.

Anlaşılan Halkevçiler burayı çok daha detaylı “incelemiş, araştırmış, gözlemlemişler” ve Haziran Ayaklanması’yla birlikte Tuzluçayır’ın bir halk hareketinin yaratılabilecek adreslerden biri haline geldiğine karar vermişler!

Tuzluçayır dışındaki mahallelere, örneğin Keçiören’de bir mahalleye hiç inançları yoktur. Ki Halkevleri’nin Mamak’ta Tuzluçayır’ın ötesini ne kadar bildiği tartışılır. Tepecik dışında gittikleri bir gecekondu mahallesi var mıdır? Varsa da ne yaparlar? İktidar iddiası olmayan Halkevleri’nden böyle bir gayret elbette beklenmez. Ki böyle bir amaçları da yoktur. Mahalleleri, şehirleri kazanmak

onların sorunu değildir. Ne var ki sınıf mücadelesi küçük burjuva beyefendi ve hanımefendilerin beğenileri, “tespit”leriyle yürüyor.

Halkevçiler, küçük burjuvanın ruh haliyle bir uçtan bir uca savruluyor. Bazen halkı beğenmiyor bazen, -ki özellikle de kendilerinin çalışma yaptığı- mahalleleri abartılı sıfatlarla anıyor, gerçek dışı misyonlar yüklüyorlar.

Halk gerçekliğinden o kadar uzak bir bakış açısı var ki, önce abartıyor ve tüm yoksulları, Alevileri “komünist” görüyor. Aradığını bulamayınca yaşadığı hayal kırıklığıyla “toplumsal muhalefetin ederini sorgulayıp” halka güvensizleşiyor. Halk gerçeğinden bihaber olduğundan halk direnişe geçince şaşırıyor. Halka güveninin ve inancının ölçüsü eylemlerini çokluğu ve niteliği olduğundan da ruh hali hemen değişiyor abartılı değerlendirmelerine geri dönüyor. “Toplumsal muhalefetin ederi” istediği gibi değilse ne gerek var örgütlenmeye “incelemeye”!

Tuzluca'yı için şöyle diyor Halkevçileri: “... *Lise günlerinde Mamaklı bir arkadaştan duymuştum ilkin o cümleyi; “Tuzluca'yı’a polis giremez!” Bir zaman sonra “Küçük Moskova” sıfatını öğrenmiştim. Bu iddialı nitelermeler elbet bir merak uyandırmış, (...) ne var ki her rasyonel insan gibi polis şiddetini deneyimleyip toplumsal muhalefet ederini sorguladıkça bu sözün bir “şehir efsanesi” olduğuna yönelik kanım ağır basmıştı. 8 Eylül 2013’e yeni Cami-Cemevi’nin temel atma töreninin yapıldığı gün yaşananlar ise pek çok kişinin aklının bir kenarında sinsice duran “şehir efsanesi” algısını yerle bir etti.”*

Bir çok mahalle hatta il için “Küçük Moskova” nitelendirmesi yapılmış, “polis giremez” denilmiştir. Bu nitelendirmeleri yapanların ne faşizm gerçeğinden ne savaştan ne halk gerçeğinden haberleri vardır. Devrimci mücadelenin bu aşamasında faşizmin giremediği, girmediği mahalle yoktur. Bırakalım Tuzluca'yı,

çok daha örgütlü mahallelerde dahi polis saldırmakta, baskınlar, katliamlar yapmaktadır.

“Küçük Moskova” gibi kurtarılmış bölgeler hayali kuranlar ne ülke koşulların tahlil edebilmekte, ne devrimin yolunu bilmektedir. Ülkemiz de savaşın son aşaması kadar kurtarılmış bölgeler kuramayacaktır. Devrimcilerin ağırlığının olduğu mahallelere kurtarılmış bölge, “Küçük Moskova” tanımı yapmak burjuvazinin korkusunun ifadesidir.

Ki böyle tanımlama yapanlar mahalleye polisin girmemesi için ne yapıyor? Hiç! Mahalleden polisi mi kovuyorlar, çatışıyorlar mı, faşizme karşı savaşıyorlar mı? Evet, polisin kolay kolay giremediği, sokaklarında polisin rahatça yürüyemediği mahalleler vardır. Armutlu gibi. Ancak “polis giremez” demek faşizm gerçeğinde bihaber olmaktır. Halkevleri için buna şaşırmıyoruz.

Yalan ve Çarpıtmalarla Hiç Bir Yere Varamazsınız!

Halkevleri Tuzluca'yı anlatırken geçmişlerinden örnekler veriyor. Diyor ki; “*Bu dayanışma ağları 1980 öncesinde hemen bir devrimci örgütün bölgedeki varlığı ile politik bir alana kanallize olur. Yine de Devrimci Yol’un ağırlığı her daim hissedilir. Öyle ki bu politik çizginin ağırlığı ilerleyen yıllarda da sürecektir.*”

1980 öncesi Mamak’ta devrimci mücadelenin yüksek olduğu ve Devrimci Yol’un ağırlığı doğrudur. Peki sonrası? 1980 faşist cuntasında devrimci bir hareket olduğu reddedip dergi çevresi olduğunu söyleyen Devrimci Yol teslimiyeti, yılgınlığı, pişmanlığı yaymıştır. Halkın umut bağladığı devrimcilerin cunta karşısında direnmemesi, teslimiyeti devrimcilere karşı güvensizliği yerleştirmiştir ve bu teslimiyetin, “bu politik çizginin ağırlığı ilerleyen yıllarda da sürecektir.”

Halkevleri, DY'nin 80'deki İdeolojik Yenilgisini Sürdürüyor

1980 öncesi, Devrimci Yol, sol içi şiddeti yaratmıştır. “Mamaklaşma” diye bir kültür yaratmıştır. Bu devrim, iddiasının yok edilmesidir. Bu kültürü, cunta döneminde tutsak düşen Devrimci Yol’cuların tam teslimiyeti yaratmıştır. Tabi buna paralel olarak dışarıda hiçbir şekilde direnme işleri yaratmıştır.

Ne yapmıştır bu politik çizgi? 80 sonrası yok olmuştur. Bu çizginin bugünkü sürdürücülerinden olan Halkevleri, DY'nin 80'deki ideolojik yenilgisini sürdürmüştür. Kitlelere devrimcilik adına kazandırdıkları hiçbir şey yoktur. Mamak’da devrimci değerleri öğütülenler bugün de halkın devrimci dinamiklerini öğütüyorlar.

Ulaşım eylemleri yapıp günlerce direndiklerini söyleyenler o otobüslerle karakollara taşındığını söylüyorlar. Ne yaptınız karakollara taşınırken? Direndiniz mi? Yoksa paşa paşa gidip ifade mi verdiniz? Halka öncülük mü ettiniz? Yoksa gözaltına alınıp direnmemelerini mi sağladınız? Sizin bahsettiğiniz kart basmama eylemleri Mamak’ın bir çok mahallesinde kendiliğinden gerçekleşmekte, halk direnmekte ve kimse karakollara taşınıp gözaltına alınmamaktadır.

Halkevleri’nin halka öncülük etme, iletme gibi bir vasfı yoktur, onun niteliği halkı düzeniçi taleplerde tutmak ve kendi gibi geri tavırları almasını sağlamaktır. Halkevleri (DY) mahallelerde yarattıklarına ve çalışmalarına gerçekçi gözlerle bakmalıdır. Yaptıklarını abartmaktan vazgeçmelidir. Mahallede ağırlığımız var diyenlerin politik zavallılıkları hayatın içinde ortaya çıkmaktadır. Bugün Halkevleri’ni soruyoruz, mahallede halkı örgütlemek, devrime kanalize etmek adına ne yapıyorsunuz? Halkın hangi sorununu çözüyorsunuz? Umut mu veriyorsunuz, devrim iddiası mı aşıyorsunuz?

Bir cümleyle geçiştirdiğiniz Halk Cephesi, Tuzluca’yı halkını Susurluk sürecinde aktif bir şekilde eylemlere katmış, ışık ve kepenk kapatma eylemlerine katmıştır. Peki siz ne yaptınız? Tuzluca’yı’da yaptığınız çalışma hiç korku saldı mı düşmana? Mahalle için hiç bedel ödendiniz mi? Dikmen’de taşla, sopayla, balayla çıkabildiniz mi? Halk Cephesi’nin yıkımlara karşı çalışmasını engellediniz ama Melik Gökçek ile uzlaşma masasına oturup halka verdiğiniz sözü çiğnediniz? Şimdi sıra Mamak halkında mı? Şimdi Mamak halkını aldatmaya mı geldi sıra? Büyük laflar edip taş oturmak yerine gerçekçi ve dürüst olmak hiç aklınıza gelmiyor değil mi?

Hem mahallede Halkevi’nin ağırlığı olduğunu “tespit” ediyorlar, hem de “mahallenin doğrudan bel bağladığı bir siyaset kanalının” olmadığını söylüyorlar. Madem güçlüsünüz halk size niye bel bağlamaz? Yoksa o Halkevleri’nin ağırlığının ideolojik ve maddi temeli yok mu? Halk bir siyasi harekete doğrudan bel bağlamıyorsa “küçük Moskova” yakıştırmasının abartılı olduğu ortadadır. Bu da devrimci mücadelenin eksikliğindendir.

“Mevzubahis sandık olduğunda Tuzluca’yı demek CHP demek” diyenlerin CHP benzeri politikalar güttüğü açık. Ki biliniz, Ankaralı Namık’a oy veriyoruz diye ciddiyetsizleşenlerin, iktidar iddiası olmayan, devrim hedefli çalışmayan bir örgütün, sandık CHP’nin diye şikâyet etmeye hakkı yoktur. Bunu destekleyen, mücadele etmeyen sizsiniz!

Birde mahallede ağırlığı olduğunu söyleyen Halkevçiler mahallede nerede ne olduğundan bihaber! Cami-Cemevi projesinin neden istenmediğini anlatırken doğru şeyler söyleseler de, *“200-300 metrede bir cami birde cemevi”* olduğunu söylüyorlar. Neredeymiş o Cemevleri? Kimsenin bilmediği bu Cemevleri nerede? Hayır, Mamak’ta Cemevi hal-

kın talebidir. Çünkü sadece Akşemsettin mahallesinde Sivaslılar'ın yaptırdığı bir Cemevi vardır. Başka da Cemevi yoktur Mamak'ta. Halk elbette devletin asimilasyona yönelik projelerini kabul etmemektedir.

Halkevlerinin halkın ne kadar gerisinde olduğu, yazı dizinin her satırında kendini gösteriyor. Akrebin kapısının açıp polisi yumruklayacak yüreklere sahip mahalle gençliğinin militanlığını överek “kolay değil” diyorlar. Bu halk gerçeğini bilmeyenlerin sözüdür. Halkın isterse yapamayacağı şey, yenemeyeceği güç yoktur. Halkımız çok daha ilerisini de örgütleyebilir, yapabilir. Maharet fizik üstünlükte değil, moral üstünlüktedir, Halk örgütlendiğinde, birlik olduğunda alt edemeyeceği hiçbir engel ve güç yoktur. Buna ancak halktan kopuk Halkevçiler şaşırır. Ancak onlara akrepten polis dövmek zor gelir. Reformizmin cüretsizliğindendir bu, onlara göre her şey zor!

Kökleriniz Mamak'ın Adını Lekeledi. Siz Daha Hangi “Köklerden Alınan Güçten” Bahsediyorsunuz

Yazı yeni bir başlıkla devam ediyor. Başlık şöyle **“Politik bir halk hareketine doğru turuncu barikatlar mahallesi”**.

Siz ancak turuncu bayrak sallarsınız zaten! Onları sarın yüzünüze de taş atın, çatışın haydi! Ama yok, yapamazsınız. Yüzüne sarmak da taş atmak da bedel istiyor, onun yerine barikat yerinde bayrak sallayıp reklam yapın siz. Ama çatışıp mahalleyi korumak için kolunuzu kaldırmayın, devrimcilerle omuz omuza faşizme karşı savaşmayın. Ama sonra sizi “teröristlerle” karıştırırlar Trabzon'da TAYAD'lılar linç edilirken yaptığınız gibi sonra kendinizi işin içinden sıyırmak, farkınızı koymak için çırpınırsınız.

“Halkevleri, Mamak'ta köklerinden aldığı güç ve neoliberal kentsel yağma

politikalarına karşı hak mücadeleleri ekseninde geliştirdiği öz savunma biriktirdiği devrimci dinamizm Haziran İsyanı'nda ve Cami-Cemevi direnişinde açığa çıkardı.”

Çürüme içte olunca dile de yansıyor. Kökleriniz Mamak'ın adını lekeledi. Siz daha hangi köklerden alınan güçten bahsediyorsunuz.

Biz Hiçbir Yerde Göremedik Ama, Emperyalizm Yağma Politikalarına Karşı Öz Savunma Hareketleriyle, “Devrimci Dinamizm” Biriktirmiş Halkevleri!

Öz savunma basın açıklaması ve protestodan ibaret değildir. Öz savunma hareketi birkaç eylemle sınırlanamaz, dünyanın hiçbir yerinde de böyle olmamıştır. Öz savunma hak mücadelesinde her türlü araç ve yöntemi kullanır ve sonuç alır.

Siz ne yapıyorsunuz? Yıkıma karşı çatışma mı, çetelere karşı savaş mı? Militan meşru mücadelenin neresin de duruyorsunuz? Öz savunma yeri geldiğinde yıkıma gelen dozeri parçalar, yeri gelir silahlı eylemler yapar. Kendinden başka hiçbir şey görmeyen reformizmin, kör ettiği gözlerinizi dünyanın mahallelerine çevirin. Silahsız bir öz savunma hareketi var mı? Ya da bize basın açıklamaları ve protestolardan öteye gitmeyen bir öz savunma hareketi gösterin! Tek örnek var mı bu anlayışla başarabilen?

“Halk savunmasını örgütleyen silahlı gruplar olarak milisler de, Halk iktidarı örgütlülüğünün bir parçası durumundaydı. İşçiler, köylüler ve üretimin içinde bulunan diğer kesimlerden oluşan milisler, herhangi bir halk iktidarı iyesi olarak her türlü üretim ve sosyal faaliyette yer alıyorlardı. Faaliyetleri, sokak çalışmaları ve kitle savunması biçiminde kendini gösterir. Milis gücünün aynı zamanda silahlı propaganda, halk düşmanlarını cezalandırmak ve sabotaj gibi gerilla tipi

eylem görevleri de olabiliyordu. Milis birimleri ayrıca halkı barikat, silah kullanma çatışma konularında eğitmekle de görevliydi” (El Salvador, FMLN)

Şimdi sizin anlattığınız öz savunma ile yukarıda anlatılanın bir ilgisi ve benzerliği var mıdır? Hayır yoktur.

Öz savunma hareketleri diyerek yaptıklarınızı ne kadar abartırsanız da halk gerçeği biliyor. Yaptığınız öz savunma değildir, kavramları çarpıtmayın, yalan söylemeyin! “*Polislere marketleri dahi dar eden*” mahalle gençlerinden bahsediyorsunuz. Abartmayın, tekil örnekleri sürekli yaşanmış gibi göstermek ahlaksızlıktır. Dürüst olun! Madem polis markete bile giremiyor, karakola yönelik kaç eylem yapıldı, kaç eylemde karakol hedeflendi? Polis giremiyorsa markete, polis nasıl oturuyor Tuzluca’yı’da? Sorular sıralanabilir elbette. Ama esas sorun küçük burjuvazinin tipik ruh haliyle biri on yapmak, var olanı abartmaktır. Böyle hiçbir yere varılmaz! Abartı, küçük burjuvazinin hastalığıdır.

Örgüt Olmayan Örgüt Halkevleri, İddiasızlığıyla, Reformistliğiyle Gençliği Çürütüyor, Yılgın Solcular Yaratıyor!

Halkevleri işsiz gençlikten bahsederek diyor ki; “*Hal böyleyken bir örgüt gençler için ne ifade edebilir ya da ne vaat edebilir*”? Tam da bu nokta da araya Halkevleri giriyor. Halkevleri özellikle de isyandan sonra tüm bu gençler için eksiğiyle gediğiyle bir tabeladan daha fazla anlam taşıyor.” diyorlar ama maalessif Halkevleri tabelanın ötesine geçen işler yapmıyor. Hiçbir örgüt gençliğe bir şey ifade etmiyor ama ne hikmetse Halkevleri ediyor. Örgüt olmayan örgüt Halkevleri, iddiasızlığıyla, reformistliğiyle gençliği de çürütüyor. Yılgın solcular yaratıyor!

Cami-cemevi direnişini kendilerinin yarattığını söyleyen öncü (!) Halkevle-

ri, halkı hiçe sayarak kendilerine büyük misyonlar çizseler de barikatlarda, faşizmin karşısında halkta hayal kırıklığı yaratıyorlar. İktidar iddiasını ve devrim perspektifini kaybetmek böyle yapıyor bir örgütü.

Halkevleri uyuşturucu kullanan, içki içen gençlere kalıcı bir çözüm üretemediklerini de itiraf ediyor. İşte koca yazıda bir doğru!

Yozlaşmanın cezalandırmayla engellenemeyeceğini söyleyen siz reformistler uyarıyla mı yok ettiniz uyuşturucuyu ve bağımlılığı? Satıcıları mı kovdunuz, tedavi mi ettiniz de sonuç alamadınız. Uyuşturucu satıcılarına, mafyaya, çetelere yönelik tek eylem yapmayanlar, kurşun sıkmayanlar çözüm üretemezler.

Çözüm sistemi yok etmek diyorsanız, o zaman çekilin kenara! Çünkü Reformizmin bataklığındakiler bu konuda devrimcilerin eline su bile dökemezler. Uyuşturucu yaktığı, yozlaşmaya karşı mücadele ettiği için tutsak düşenlerin, şehit düşen Hasan Ferit Gedik’lerin mücadelesini görmezden gelen sizler, bedel ödeme korkusuyla, bu mücadele geleneğini sürdürenlerin yanında yürüyemezsiniz.

Bakın ve görün, Hasan Ferit Gedik Uyuşturucuya Karşı Savaş ve Kurtuluş Merkezi’nde onlarca bağımlı tedavi oldu, çözüm üretildi. Siz ne yaptınız?

Yaptık dediğiniz pratiklere bakalım. Saydığınız en iyi eylemlerinizi bile abartı taşıyor. Halkın ve tüm DKÖ’lerin katıldığı eylemlere Halkevleri öncülük yapıyor diyerek yalan söyleyince ne geçecek elinize, başınız göğe mi erecek?

Yıkılan baz istasyonlarını yazıyorsunuz ama, baz istasyonlarını yıkma eylemlerine katıldığı ve esnafa kepenk kapatma çağrısı yaptığı için tutuklanan Halk Cephe’lileri yok sayıyorsunuz. Siz yok sayınca yok mu oluyor?

Siz kendinizden ve çevrenizden oluşan örgütlenmelere Meclis deyince o

meclis mi oluyor? Halk Meclisleri'nin (Eğitim Meclisi, Sağlık Meclisi vb.) ne olduğunu bilmeyip de böyle yüksekte atan tanımlamalar yapıyorsanız, Yürüyüş dergisini takip etmenizi ve geçmiş deneyimleri özellikle Gazi Halk Meclisi deneyimini öğrenmenizi tavsiye ederiz. O zaman meclis, öz savuna hareketi gibi yabancı olduğunuz kavramların içini boşaltamazsınız.

SONUÇ OLARAK;

-Halkevleri ideolojik güçsüzlüğünü sanal yazılara abartarak örtmeye çalışıyor. Hayat ise yalındır ve halkımızın dediği gibi *“ainesi iştir kişinin lafa bakılmaz”*.

-Halkevleri'nin tespitleri küçük burjuvazinin ruh haliyle yazılmıştır.

-Halkevleri'nin “Sol Mahalleler Dosyası” onun siyasi cahilliğinin, küçük burjuva siyasetinin örneğidir.

-Halkevleri reformisttir, devrimci çalışma tarzından, örgütlenme anlayışından uzaktır. Halka hiçbir şey kazandırmaz. Hiçbir eyleminde, politikasında devrim ve iktidar iddiası taşımaz.

-Halkevleri'nin çarpık bakış açısı düşmana tek bir taş attırmaz, devrimcilere saldırtır. Devrimcilerle dost olmaz, “birarada olmama hakkı(!)ı kullanır” ama Melih Gökçek’le uzlaşma masasına oturur.

-Halkevleri, halkı kandırmakta ustalaşmıştır. Yıkıma karşı politikası politikasızlıktır!

-Halk Cephe’sinin gücünü yadsıyarak yok edemezsiniz. Devrimci bir örgütün yok olmasını istemek hiçbir ahlaki değere sığmaz. Biz mahallerde bedel ödedik, tutsaklar verdik. Sizin yaptığınız gibi protestoculukla yetinmedik.

-Halkevleri tepki verdiği hiçbir soruna çözüm bulamamış, alternatif olamamıştır. Böyle devrimcilik yapılamaz. Devrimcilik düzene alternatif olmak, ısrarlı ve kararlı bir mücadele sürdürmek-

tir. Sözümlü söyler çekilirim korkaklığı reformizme aittir.

-Bizim diye ifade ettiğiniz, örgütlü ve ağırlıkta olduğunuzu söylediğiniz Tuzluçayır’da ne yaptınız? Gazi’de, Okmeydanı’nda karaladığınız çalışmalarımızın ne kadarını yapabildiniz? Biz mahallelerimizde çözüm üretip, umut olduk halklaştık. Ya siz? Birkaç eylem ve forumdan öteye gitmediğiniz, kalıcı çözüm üretip alternatif olamadınız. Gününbirlik politikalarla hiçbir yere varılmaz. Ağırlıklıyız dediğiniz yerde bir kez bile Gazi’de Halk Cephesi’nin yapabildiği gibi binleri harekete geçiremezsiniz. İşte bu yüzden ağırlığınızın kofluğuna ortaya çıkar.

-Bu halkın sorunlarına siz çare bulamazsınız. Siz çözüm değil sadece sorun olursunuz. Yalan ve çarpıtmalarla halk örgütlenmez. Halk Cephesi yok sayılmaz!

Devrimcilerin düzeni sarsan, zayıflatan silahlı eylemleri karşısında reformizm paniğe kapılır. “Komplo teorileri” üretmeye başlayarak devrimci harekete ve eylemlerine saldırır. Devrimcilere silah bırakma çağrısı yapar, düzene dönen örgütlere ise övgüler düzer, kuyruğuna takılır ve soyut bir barış çağrısı yapmaya başlar.

-Sınıflar mücadelesinde saflar keskinleştikçe devrimcilerin karşısında düzenin yanında yer alır.

-Faşizmin saldırılarından kendisini korumak için “Biz aynı mahalleden değiliz” diyerek “akıllı solcu” olduklarını her fırsatta ispat etmeye çalışırlar. Devrimci örgütle ilişki kesmekten tecrit etmeye, kurtulmaya dek pek çok yöntemi denenerler. Denediler de... Cephe’yi her dönem yok sayma politikası izlediler. Yok olmasını istediler. Fakat Cephe’nin politikalarından, mahallelerdeki gücünden başaramadılar.

-Halkevleri, ne kadar çok ve pervasız yazarlarsa yazsınlar, ne kadar yok sayarlarsa saysınlar, ne kadar Cephe düşman-

lığı, yaparlarsa yapsınlar, Cephe'nin politikaları, bu hesapları, planları yerle bir ediyor. Cephe yalnız bırakılmaya yabancı değildir. Cephe yıllarca yalnız yürüyerek doğru bildiği yoldan şaşmayarak Türkiye devriminin yükünü omuzlamıştır.

- Cephe bir halk hareketidir. Cepheye sırtını dönmek, yok saymak, halka sırtını dönmektir. Halka sırtını dönenler yüzünü düzene dönüyordur.

Cephe yürüyor, vuruyor, reformist Halkevleri nerede?

EMPERYALİZM VE UYUŞTURUCU

Dünyamızdaki baş çelişki emperyalizmle dünya halkları arasındaki çelişkidir. Bu aynı zamanda bir savaşı ifade eder. Halkların baş düşmanı emperyalizm vardır. Bu çelişkiyi ve bu savaşı kavramak dünyamızdaki, yaşamımızdaki temel gerçeği de kavramaktır.

Bu savaşta emperyalizm ve işbirlikçileri, bir saniye bile ara vermeden, her türlü yol-yöntem ve silahla halklara saldırırlar. Yalnızca uçakla, tankla, füzeyle, bombayla, kurşunla değil, ideolojik, kültürel, politik, psikolojik saldırılarını da aralıksız sürdürür. Kimyasal, biyolojik silahlarla saldırır, bilim, teknoloji onların hakimiyetindedir çünkü.

Eğer baş çelişki, temel gerçeği ve bunlar üzerinde şekillenen savaşı kavarsak emperyalizme ve işbirlikçilerine ait her şeyin onların sömürü ve saldırı silahı olduğunu anlayabiliriz. Emperyalizm teknolojiyi de, medyayı da, sanatı da, hastalıkları da, ilaçları da nasıl silaha çevirdiğini yaşayarak görüyoruz.

Uyuşturucu emperyalizmin halklara yönelttiği bir silahtır!

Artık tartışmasız bir konudur ki, emperyalizmin halklara saldırı silahlarından birisi de uyuşturucudur! Bu saldırının katlanarak büyümesine dair yine emperyalizm cephesinden kullanılan şu ifade çarpıcıdır; “... Şu anda ABD’nin hakimiyet emellerine karşı dünya üzerinde nüfusu genç, eğitimsiz, işsiz ve yeni teknolojilerin verdiği imkanları sayesinde

dünyada olan bitenden haberdar son derece öfkeli milyonlar var. Onların başında nükleer bomba patlatamayacağı-mıza göre başka çareler düşünmeliyiz.” (“Yeni Strateji” kitabı, Aktaran Yürüyüş 438. sayı)

Evet, böyle diyor emperyalizmin teorisini ve akıl hocası Zbigniew Brzezinski. Aynı şekilde “21. yy ayaklanmalar yüzyılı olacak” değerlendirmesiyle NATO’nun bugünlere ve geleceğe dair görevlerinin belirlenmesini de düşünebiliriz. Dünya halkları için “NATO” demek emperyalizmin saldırı örgütü demektir.

Biz, bugün geçmişten farklı olarak uyuşturucunun milyonlara, milyarlara yönelmiş, belli sonuçlar alınmış çok ciddi bir saldırı olarak değerlendirmek ve bu saldırıya karşı mücadeleyi, alternatiflerimizi büyütme zorundayız. Dünyada ve ülkemizde uyuşturucudan ölenleri düşününce zaten saldırının da katliamın da tehlikenin de boyutu ortaya çıkıyor.

Her türlü kont-gerilla faaliyeti demektir. NATO'nun CIA gibi “gizli servisler” ile birlikte görevlerinden birisi de uyuşturucu saldırısını organize etmek ve takip etmektir. NATO'nun işgalindeki Afganistan'da eroin hammaddesi olan “Afyon”un dünya üretiminin %92'sinin yapıyor olması bu gerçeği gösteriyor. Aynı şekilde “Kokain”ın elde edildiği “koka” bitkisi de Latin Amerika ülkelerinde oligarşinin, işbirlikçi ordularının denetiminde ekilir. Kontrgerilla örgütlenmesi ve saldırıları açısından emperyalizmin “Laboratuvarı” olan Latin Amerika, uyuşturucu silahı açısından da “Laboratuvarı” olarak kullanılmıştır. Halklar her türlü saldırı, katliam ve baskıyla birlikte uyuşturucu ile çürütülüp teslim alınmak istenmiştir.

Yalnızca Latin Amerika değil, son dönemlerde Meksika denince de ilk akla gelen uyuşturucu çetelerinin katliamlarıdır. Binlerce insan en vahşi yöntemlerle katlediliyor, kaybediliyor. Emperyalizm ve Meksika oligarşisi tarafından silahlandırılan uyuşturucu çeteleri her türlü araç ve silah ile halkı teslim almak istiyor.

Burjuvalar, zenginler de uyuşturucu kullanır. Uyuşturucu, alkol ve her türlü ahlaksızlık, sapıklık, kumar onların yaşamının, kültürünün doğal parçasıdır. Onlar için kültür olan, “zevk” olan halklar için çok tehlikeli ve ciddi bir silaha dönüştürülmüştür.

Emperyalistlerin tarihsel dersleri, tecrübeleri vardır. İngiliz burjuvazisi 1800'li yıllarda, işgal altında tuttuğu Çin'i de “Afyon” ile uyuşturarak teslim almaya çalışmıştır. ABD katliamlarla yok edemediği kızilderilileri “alkol” ile, güya özgürlüğüne kavuşan Afrikalı köleleri uyuşturucular ile teslim almak istemiş ve önemli sonuçlarda almıştır.

Biz, bugün geçmişten farklı olarak uyuşturucunun milyonlara, milyarlara yönelmiş, belli sonuçlar alınmış çok ciddi bir saldırı olarak değerlendirmek ve

bu saldırıya karşı mücadeleyi, alternatiflerimizi büyütmek zorundayız. Dünyada ve ülkemizde uyuşturucudan ölenleri düşününce zaten saldırının da katliamın da tehlikenin de boyutu ortaya çıkıyor.

Mesele, yalnızca uyuşturucu kullanımının 9 yaşına düşmesi, her gün gençlerimizin uyuşturucudan ölmesi değildir. Uyuşturucu sadece içene değil çevresine de zarar verir, halkın geleceğine de zarar veren bir zehirdir.

Uyuşturucunun hedefi halktır, yoksullardır. Zenginler için zevk aracı olan uyuşturucu, yoksullar için tam anlamıyla bir “uyuşma” aracıdır. Halkın hayatı sorunlar, acılar, yokluklar üzerine kuruludur. Bu durumu bilen emperyalistler ve işbirlikçileri gayet planlı-programlı bir saldırıya girer; dini kullanır, şükürcülüğü kullanır, ideolojik olarak bilincine girip teslim almak, köleleştirmek ister, ama yetmez. Saldırı ve katliamların direniş ve isyan yaratacağını bilir, bunun için yeni yöntemler üretir. Yozlaşma, uyuşturucu bu nedenle etkili bir silah haline gelmiştir emperyalizm için. İdeolojik olarak yozlaşma ile uyuşturucu ile teslim almadığını da kuşatıp tecrit edip yok etmeye çalışır.

Uyuşturucu basit ama etkili bir silahtır. Sorunlardan kaçmak, acıları unutmak, mutsuzlukların içinde bir süreliğine boş hayallerin zevkini yaşamak, hiç bir

Uyuşturucu basit ama etkili bir silahtır. Sorunlardan kaçmak, acıları unutmak, mutsuzlukların içinde bir süreliğine boş hayallerin zevkini yaşamak, hiç bir sevincin, neşenin olmadığı bir hayatın içinde kriz halinde gülmek... İşte uyuşturucu bunları yaratır.

sevincin, neşenin olmadığı bir hayatın içinde kriz halinde gülmek... İşte uyuşturucu bunları yaratır. Sömürü düzeni dolayısı ile yaşam değişmeyince sorunlar daha da büyür ve uyuşturucu ile uyuşmanın süresi artar.

***Örgütlenmenin, umudun, mücadele-
nin olmadığı yerde karamsarlığın, bu-
nalımların olması kaçınılmazdır.***

Yalnızca yokluk, yoksulluk, acılar, umutsuzluklar değil, emperyalizm gençliğin merakını da kullanır. Sahte bir özgürlük anlayışı ile girer bilinçlere. Gençlik zevk ve eğlence aracı haline getirir. Özgürlük adına “yasakları delme” adına başlanan uyuşturucu önce halka ait değerlerin yok olmasını, emperyalizme teslimiyeti, sonrasında da halka, vatana düşmanlaşmayı getirir. Ya da bir bataklık içinde çırpına çırpına ölümü.

Uyuşturucu emperyalizmin para kasasıdır!

Uyuşturucu aynı zamanda emperyalistler ve işbirlikçileri için kar ettikleri bir sektördür. Tabi bu yanı talidir diyebiliriz. Çünkü asıl karı emperyalistler halkları uyuşturucu ve diğer baskı araçlarıyla teslim alarak, sessizce sömürerek yapar. Uyuşturucu güya “yasaktır” tamamen yalandır, bilinçleri çarpıtmayı hedefler. Uyuşturucu operasyonlarının önemli bir kısmı uyuşturucu pazarını elinde tutan emperyalistler ve işbirlikçilerinin pazarına girenlere ya da dene-
timleri dışına çıkanlara yöneliktir. Çok net söyleyebiliriz ki, uyuşturucu tekeli ABD ve CIA’nın elindedir. Yine uyuşturucu parasının büyük bir kısmının halklara karşı savaşta kullanıldığını biliyoruz. ABD, uyuşturucu paraları ile Latin Amerika’da kontraları eğitmiş, silah sağlamış, işbirlikçi oligarşilere kaynak aktarmış, çeşitli çete ve mafya gruplarını finanse etmiştir. Açıklanan rakamlara göre dünya uyuşturucu pazarının 1 trilyon dolar (1.000.000.000.000 dolar) civarında ol-

duğu tahmin edilmektedir. Biz, emperyalizmi tanıdığımız için bunun birkaç katı olarak da düşünebiliriz. (3-4 trilyon) Yani emperyalizmin saldırıları çok yönlüdür. “Bir taşla birkaç kuş” vurmaktadır.

“Kar kısmı talidir, asıl amaç halkları sorumsuz ve uzun süre sömürmektir” demiştik. Son dönem piyasaya sürülen BONZAİ gibi ucuz uyuşturucuların hedefi budur. Hiç şüphesiz emperyalistler bu uyuşturucuları bedava da dağıtır. Binlerce ton dağıtır- dağıttırır, üretip- üretirir, piyasaya sürer. Balkonda, çatıda uyuşturucu ekimini özendirir, bilinçlere girer, yönlendirir. Uyuşturucu sonraki konudur. Kokain, eroin, esrar, uyuşturucu haplar, bonzai, tiner, bally, hatta çakmak gazı. Beyni uyuşturarak sorunlardan, acılardan kopmayı sağlayan sahte bir keyif yaratan her şey. Artık sinir ilaçlarının depresyon ilaçlarının uyku haplarının kullanımının katlanarak artması bu gerçeği ifade eder.

Yalnızca yokluk, yoksulluk, acılar, umutsuzluklar değil, emperyalizm gençliğin merakını da kullanır. Sahte bir özgürlük anlayışı ile girer bilinçlere. Gençlik zevk ve eğlence aracı haline getirir. Özgürlük adına “yasakları delme” adına başlanan uyuşturucu önce halka ait değerlerin yok olmasını, emperyalizme teslimiyeti, sonrasında da halka, vatana düşmanlaşmayı getirir. Ya da bir bataklık içinde çırpına çırpına ölümü.

Uyuşturucunun asıl hedefi yoksullardır

Çünkü emperyalizm ve işbirlikçileri için tehlike; yoksulların bu yoksulluğunun kaynağını öğrenme ve yoksulluğa son vermek için isyana kalkmasıdır. “21. yy ayaklanmalar yüzyılı olacak” demeleri, yoksulluğu bildikleri kadar biriken öfkeyi de bilmelerindendir. Halklar 21.yüzyıla açlığın, katliamların, işgallerin, yozlaşma saldırısının öfkesi ile girdi. Yani halklar kültürel saldırının değerlerinin yok edilmek istendiğinin, aşağılandırmanın farkındadır. Bu isyan potansiyelini yeni katliamlarla bastıramayacaklarını biliyorlar. Çünkü saldırılar, katliamlar, işgaller halkları sindirmeyi hedefleyen en vahşi işkenceler yeni direnişler yaratıyor, yaratacak. Saldırılarıyla, işgalleriyle başarılı olamadılar. Tam tersine, yeni isyanların tohumlarını ektiler. Bunun için de yozlaştırma, uyuşturucu silahları ile yükleniyor halkların üzerine. “Nükleer bomba atamayacaklarına göre” kimyasal bomba atıp milyonlarca, milyarlarca insanı uyuşturucuyla etkisiz hale getirmek, çürütmek istiyorlar.

Özendirmek, filmlerle, kitaplarla, okulları uyuşturucu pazarına çevirmekle yetinmezler. Emperyalist ülkelerde başladıkları gibi bazı ülkelere uyuşturucu “yasallaştırılır.” Kendi sanatçıları ile halktan kopuk küçük burjuva sanatçılarıyla, uyuşturucu kullanmak meşrulaştırılır, normal gösterilir. “İçiciyiz”, “herkes kullanıyor”, “kafamız kıyıktı”... gibi sözlerle mizahi gösterilip bilinçlere yerleştirilir.

Sonuç olarak;

1- Emperyalizm ve dünya halkları arasındaki savaşta uyuşturucu ciddi ve tehlikeli bir silahtır. Bu savaşın gereğini

Çok net söyleyebiliriz ki, uyuşturucu tekeli ABD ve CIA’nın elindedir. Yine uyuşturucu paralı büyük bir kısmının halklara karşı savaşta kullanıldığını biliyoruz. ABD, uyuşturucu paraları ile Latin Amerika’da kontraları eğitmiş, silah sağlamış, işbirlikçi oligarşilere kaynak aktarmış, çeşitli çete ve mafya gruplarını finanse etmiştir.

yapmalıyız. Halka emperyalizmi ve amacını, baş düşman olduğunu anlatmalıyız.

2- Uyuşturucunun neden ve nasıl yaygınlaştığını iyi kavramalıyız. Uyuşturucu umutsuzluk ve örgütsüzlük zemininde yayılır. Milyonlara gitmek, milyonları örgütlemek bu savaşta mevzi kazanmaktır. Ulaştığımız her yoksul, her ev, her mahalle kazandığımız zafere dönüşecektir. Bizim umudumuz, kültürümüz emperyalizmin silahlarından çok daha güçlü silahımızdır.

3- Uyuşturucunun yayılmasını engellediğimiz gibi, uyuşturucu kullanan halkımızı gençlerimizi de kazanmalı, tedavileri için alternatif üretmeliyiz. Halka gittiğiniz her yerde örgütlenmenin, çözüm üretmenin parçası olarak kendi alternatifimizi halkımızla beraber hayata geçirmeliyiz. Tedavi merkezleri, kültür merkezleri, halk okulları kurmalı, hızla dayanışmayı örgütleyip halka nefes aldirmalıyız.

